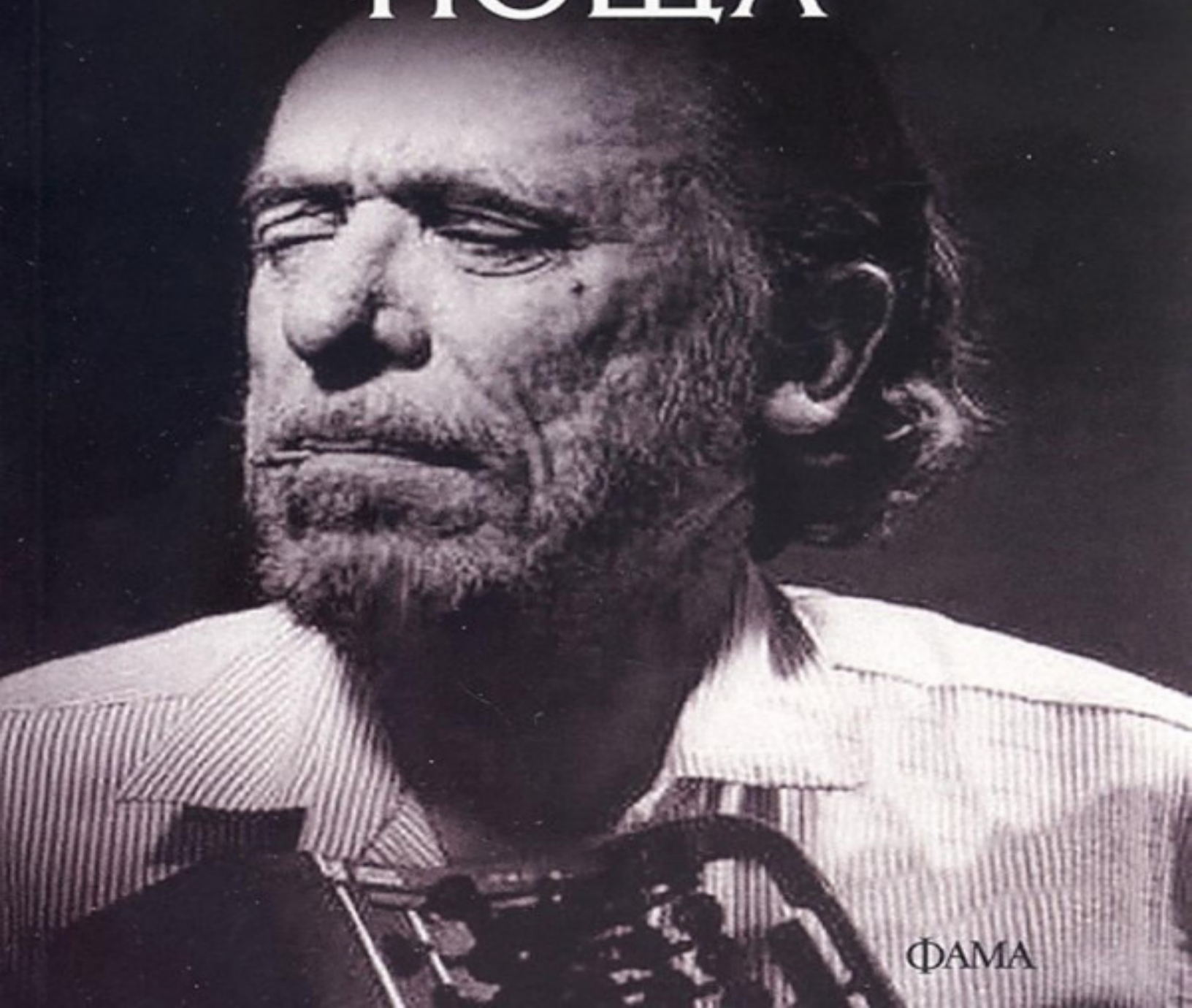

ЧАРЛС БУКОВСКИ ПОЩА

ΦΑΜΑ

ЧАРЛС БУКОВСКИ ПОЩА

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Чарлс Буковски (1920–1994), прозаик и поет, знаменит представител на бийт-поколението, антиконформист и бунтар, е сред най-тиражираните и превеждани американски автори, а според доста мнения — и най-подражаваният. Роден е в Германия, но животът му преминава в Калифорния. Пътят му в литературата не е гладък. Започва да публикува разкази през 1944-а в литературни списания, първият му поетичен сборник излиза през 1960-а, когато е вече на четирийсет, а първият му роман — „Поща“ — който го прави известен на широката публика, се появява през 1971-ва. Творчеството му наброява около 50 книги — поезия, проза, есеистика, сценарии. С непоносима прямота, виртуозност на перото и страховит хумор той мощно говори за бруталност и секс, за лудост и отхвърленост, за поривите, провалите и отчаянието. Общият тираж на книгите му по света надхвърля 2 милиона. „Поща“ е деветата книга на Чарлс Буковски, която издателство „Фама“ предоставя на българските читатели.

Това е измислена история и не е посветена на никого.

**ПОЩЕНСКА СЛУЖБА НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ
ЩАТИ**

Лос Анджелис, Калифорния

Централна дирекция

1 януари 1970 г.

МЕМОРАНДУМ 742

ЕТИЧЕН КОДЕКС

Обръщаме специално внимание на служителите върху „Етичния кодекс на пощенския служител“, изложен в част 742 от „Пощенския наръчник“, и на „Правилник за поведение на пощенския служител“ в част 744 на същия.

С течение на годините пощенските служители са създали прекрасна традиция на предана служба към обществото, ненадмината от друга професионална група. Всеки служител трябва да се гордее с тази традиция на вярна служба. Всеки от нас трябва да се стреми да допринася по достоен начин за постоянния напредък на Пощенската служба в интерес на Нацията.

Всички пощенски служители трябва да работят за обществен интерес с непоклатима почтеност и пълно себеотдаване. Те трябва да се придържат към най-високи морални принципи, да спазват законите на Съединените щати и да следват регулациите и политиката на Управлението на пощите. Ръководителите и служителите са длъжни не само да имат етично поведение, а и бдително да избягват действия, които биха им попречили да изпълняват служебните си задължения. Възложените задачи трябва да се изпълняват съвестно и ефикасно. Пощенската служба има уникалната привилегия да поддържа ежедневен контакт с повечето

граждани на страната и в много случаи се явява най-пряката им връзка с федералната власт. Затова всеки пощенски служител има изключителната възможност и отговорност да работи с чест и почитеност, достойни за високите обществени очаквания; което отразява доверието и престижа на Пощенската служба и цялата федерална власт.

От всички служители се изисква да прочетат част 742 на „Пощенски наръчник“, главите „Основни стандарти за етично поведение“, „Лично поведение на служителя“, „Въздържане от политическа дейност“ и т.н.

Главен директор

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Всичко започна погрешка.

Наближаваше Коледа и пияницата от горния квартал, който правеше този номер всяка година по това време, ме светна, че са готови да наемат всеки; затова отидох и докато се усетя, вече мъкнех кожена чанта на гърба и се шматках по улиците. Каква работа, помислих си. Песен! Давах ти района между две-три пресечки и ако свършиш бързо, щатният пощальон те пращаше на следващата улица; или можеше да се върнеш в станцията и отговорникът да ти даде друга работа, но в общи линии нямаше зор, просто пускаш коледни картички в кутиите.

Мисля, че беше вторият ми ден като временен коледен раздавач, когато оная едра мадама излезе и ме наобиколи, докато пусках писмата. Казвам „едра“, в смисъл че задникът ѝ беше едър, циците ѝ бяха едри и изобщо беше едра навсякъде, където си трябва. Изглеждаше малко смахната, но аз зяпах тялото ѝ и не ми пукаше.

Разприказва се, ама приказваше, ти казвам. После изплю камъчето. Съпругът ѝ бил офицер на далечен остров и тя била самотна, разбираш ли, и живеела сам-самичка в оная къщичка отзад.

— Коя къщичка? — попитах.

Тя написа адреса на листче.

— Аз също съм самотен. Довечера ще мина да си полафим.

Имах си кучка, ама половината от времето я нямаше, шляеше се някъде, и аз наистина бях самотен. Самотен за този едър задник до мен.

— Добре — каза тя, — до довечера.

Беше добра, наистина, добре се ебеше, но като при всички кучки, след третата-четвърта нощ почнах да губя интерес и повече не отидох.

Обаче си рекох: „Леле, единственото занимание на тия пощальони е да разнасят писма и да ебат. Това е най-добрата работа за мен, о, да, да, да!“

2.

Та така се явих на изпит, взех го, отидох на физическия, взех и него, и ето ме — резервен пощенски раздавач. Започна лесно. Пратиха ме в станция „Уест Ейвън“ и всичко беше като около Коледа, само дето не намерих нищо за шибане. Всеки ден очаквах да топна чушката, обаче нищо не ставаше. Но пък шефчето беше душичка и аз се шматках ту по една, ту по друга улица. Нямах дори униформа, само фуражка. Ходех си с нормалните дрехи. Както пиехме с моята кучка Бети, почти нямахме кинти за дрехи.

После ме прехвърлиха в станция „Оукфорд“.

Отговорникът беше дебеловрат тип на име Джонстън. Имаха нужда от помощ и си личеше защо. Джонстън обичаше да носи тъмночервени ризи — това означаваше опасност и кръв. Бяхме седем резервни раздавачи: Том Мото, Ник Пелигрини, Хърман Стратфорд, Роузи Андерсън, Боби Хенсън, Харолд Уайли и аз, Хенри Чинаски. Сутрин се явявахме в 5.00 и аз бях единственият, който идваше пиан. Винаги пиех до късно, та всяка сутрин в пет ние се събирахме, чакахме времето да минава, чакахме някой от щатните да се обади, че е болен. Щатните пощальони отсъстваха по болест, когато валеше, когато се очакваше необичайна жега през деня, или след неработен ден, когато чантата беше два пъти по-тежка.

Имаше 40–50 различни маршрута, може би и повече, но всеки беше различен и нямаше как да ги научиш, трябваше да си събереш писмата и до 8.00 да си готов за разнасянето, Джонстън не приемаше извинения. Резервните раздавачи доставяхме списанията си по кръстовищата, пропускахме обяда и умирахме по улиците. Джонстън ни пращаше по маршрутите с 30 минути закъснение — завърташе се на стола с червената си риза: „Чинаски, маршрут 539!“ Тръгвахме половин час по-късно, обаче трябваше да раздадем писмата и да се върнем в службата по график.

Освен това веднъж-дваж седмично, вече капнали, пребити и изклецани, поемахме и нощните доставки, а там разписанието беше невъзможно — камионът не можеше да се движи толкова бързо. При

първата обиколка трябваше да зарежеш четири-пет кашона и после, когато се върнеш за тях, вече преливат от писма, а ти смърдиш, и плувнал в пот, ги тъпчеш в чувалите. Да, яко ме клецаха там. Джонстън се грижеше за това.

3.

Самите резервни раздавачи правеха Джонстън възможен, защото му се подчиняваха. Не разбирах как са допуснали толкова очевидно жесток човек да заеме такъв пост. Щатните не се интересуваха, профсъюзният представител не вършеше работа, затова в един от почивните си дни написах трийсет страници доклад, изпратих едно копие на Джонстън, а с другото отидох в Централното управление. Чиновникът ми каза да изчакам. Чаках ли, чаках, и пак чаках. Чаках от час и трийсет минути, когато ме повикаха в кабинета на дребен тип с прошарена коса и очи с цвят на цигарена пепел. Той дори не ме покани да седна. Щом влязох, закрещя:

— За голям тарикат ли се мислиш бе, копеленце?

— Господине, може ли без обиди?

— Тарикат! Ти си от ония копеленца, дето са научили повечко сложни думи и обичат да се фукат с това!

Размаха листата пред лицето ми. И ревна:

— ГОСПОДИН ДЖОНСТЪН Е ПРЕКРАСЕН ЧОВЕК!

— Стига глупости! Очевидно, че е садист!

— Откога си в пощенската служба?

— От три седмици.

— ГОСПОДИН ДЖОНСТЪН Е В ПОЩИТЕ ОТ ТРИЙСЕТ ГОДИНИ!

— Това пък какво общо има?

— Казах: ГОСПОДИН ДЖОНСТЪН Е ПРЕКРАСЕН ЧОВЕК!

Мисля, че горкият човечец искаше да ме убие. С Джонстън сигурно бяха гаджета.

— Добре — измърморих, — Джонстън е прекрасен човек. Да забравим тая шибана работа.

Тръгнах си и си пуснах отпуск за другия ден. Неплатен, разбира се.

4.

Когато отидох на работа следващия ден в 5.00, Джонстън се завъртя със стола и лицето му бе в същия цвят като ризата. Но не каза нищо. Не ми дремеше. До два през нощта се бяхме наливали и чукали с Бети. Облегнах се назад и затворих очи.

В 7.00 Джонстън отново се завъртя. Всички други резервни пощальони бяха по задачи или в други станции, където имаше нужда от помощ.

— Това е, Чинаски. Днес няма работа за теб.

Вгледа се изпитателно в лицето ми. По дяволите, не ми дремеше. Искях само да се прибера, да си легна и да поспя.

— Добре, Паве — отговорих аз.

Всички наричаха Джонстън „Павето“, но само аз се обръщах така към него.

Излязох, подкарах старата таратайка и скоро бях в кревата с Бети.

— О, Ханк! Колко хубаво!

— И още как, сладурано!

Притиснах се към топлия ѝ задник и заспах за четирийсет и пет секунди.

5.

На другата сутрин — същата работа.

— Това е всичко, Чинаски. Днес нямам нищо за теб.

Продължи така цяла седмица. Всяка сутрин киснех в станцията от 5.00 до 7.00 — без заплащане. Дори махнаха името ми от списъка за нощните доставки.

Веднъж Боби Хенсън, един от старите пощальони (по трудов стаж) ми каза:

— Веднъж и на мен ми погоди този номер. Опита се да ме умори от глад.

— Не ми дреме. Няма да му лижа гъза. Ще напусна или ще умра от глад, все едно.

— Не се налага. Явявай се в станция „Прел“ всяка вечер. Кажу на шефа, че нямаш работа и можеш да останеш като резервен раздавач за специалните доставки.

— Може ли така? Не е ли забранено?

— На мен ми плащаха на две седмици.

— Благодаря, Боби.

6.

Забравих кога започваше смяната. В шест или седем вечерта. Някъде там.

Беше лесно. Даваха ти купчина писма, план на града и трябваше сам да си измислиш маршрута. Всички шофьори се бавеха много повече, отколкото бе необходимо, за да обхождат района си, и аз се водех по тях. Излизах с всички и се прибирах с всички.

После ти даваха нова пратка. Имаше време да киснеш по кафенетата, да четеш вестници, да се почувстваш човек. Дори имаше време да хапнеш. Когато ми скимнеше, вземах си почивен ден. По един от маршрутите живееше пищна мадама, която всяка вечер се подготвяше специално. Шиеше еротични рокли и пеньоари и ги носеше. Отиваш примерно пред стръмното ѝ предно стълбище около 23.00, позвъняваш и ѝ връчваш пратката. Тя издава протяжен стон: ООООООООО-xxxxxxxxXXXXX! и застава близо, много близо до теб, и не те пуска, докато не го прочете. После казва: „ОООоооох, лека нощ, благодаря ВИ!“

— Да, госпожа — казваш ти и се изнизваш с член, набъбнал като на бик.

Това обаче не продължи дълго. След около седмица и половина свобода получих следното писмо:

Уважаеми господин Чинаски,

Явете се незабавно в пощенска станция „Оукфорд“. При неявяване очаквайте дисциплинарно наказание или уволнение.

А.Е. Джонстън, отговорник,
пощенска станция „Оукфорд“.

Пак на тръстиката.

7.

— Чинаски! Маршрут 539!

Най-трудният в станцията. Кооперации с кутии, на които имената са се изтрили или никога не ги е имало, под слаби електрически крушки в тъмни преддверия. В преддверията и по улиците — дъртофелници, които ти задават един и същи въпрос с един и същи глас, сякаш са един и същи човек:

— Момче, има ли писмо за мен?

Иска ти се да закрешиш:

— Госпожа, откъде, по дяволите, да знам коя сте, кой съм аз, или изобщо кой кой е?

Пот, махмурлук, невъзможен график и Джонстън с неговата червена риза, който знае как се мъчиш, забавлява се от това, но се преструва, че го прави, за да намали разходите. Обаче всички знаехме защо го прави. О, какъв прекрасен човек беше този Джонстън!

Хора. Хора. И кучета.

Нека да ви разкажа за кучетата. Беше един от ония дни с температура 40 градуса и аз се бяхтех потен, замаян, обезумял, махмурлия. Спрях пред малка кооперация с кутия отпред, край тротоара. Отворих я с ключа си. Не чух нищо. Неочаквано нещо се блъсна в чатала ми. Намърда се там. Погледнах — немска овчарка, голяма, с муцуна, завряна току под гъза ми. С едно захапване можеше да ми отнесе топките. Реших, че тези хора няма да получат пощата си днес; може би никога повече нямаше да получат поща. Братче, това псе сериозно работеше с носа: ШМРЪК, ШМРЪК, ШМРЪК!

Прибрах писмата в кожената чанта, после много бавно — ама много, направих половин крачка напред. Муцуната ме последва. Направих половин крачка с другия крак. Муцуната — след мен. Направих бавна, много бавна цяла крачка. После друга. Спрях. Муцуната я нямаше. Стоеше отзад и ме гледаше. Може би досега не беше помирисвала такова чудо и не знаеше как да реагира.

Отдалечих се тихо.

8.

Имаше една друга немска овчарка. Беше горещ летен ден и тя ИЗХВЪРЧА от нечий заден двор и после СКОЧИ във въздуха. Зъбите щракнаха на косъм от гърлото ми.

— ЛЕЛЕ, БОЖЕ! — изревах. — МИЛИ БОЖЕ! УБИЕЦ! УБИЕЦ! ПОМОЩ! УБИВАТ МЕ!

Звярът се обърна и пак скочи. Отбих главата му във въздуха с чантата, писма и списания се разлетяха. Канеше се да скочи пак, но двама типове, собствениците, излязоха и го хванаха. Звярът ме гледаше и ръмжеше, докато събирах писмата и списанията; после трябваше пак да ги подредя на верандата на съседната къща.

— Вие сте луди, бе — казах на двамата. — Това куче е убиец. Разкарайте го, или не го пускайте на улицата!

Бях готов да ги пребия, но кучето ръмжеше и се дърпаше към мен. Добрах се до верандата на съседите и, застанал на четири крака, подредих писмата.

Както обикновено, не можах да обядвам, но пак закъснях с 40 минути за станцията.

Павето погледна часовника си.

— Идваш с 40 минути закъснение.

— Ти пък изобщо не идваш — казах му.

— Ще напиша докладна.

— Пиши.

Той вече беше сложил съответния формуляр на машината и почна да го попълва. Докато сортирах писмата и обработвах върнатите, дойде и хвърли листа пред мен. Беше ми писнало да чета забележките му, а от разходката ми до централата знаех, че е безполезно да протестирам. Без да погледна листа, го хвърлих в кошчето.

9.

Всеки маршрут имаше различни капани и ги знаеха само щатните пощальони. Всеки ден ти се случваше нова гадост и трябваше винаги да си готов за изнасилване, убийство, кучета или някаква друга малоумщина. Щатните не издаваха малките си тайни. Това беше единственото им преимущество — освен че знаеха наизуст районите си. Беше голяма тръпка за новак, особено ако пиеш цяла вечер, лягаш си в 2.00, ставаш в 4.30, след като си ебал и пял цяла нощ, и накрая да ти се размине безнаказано — почти.

Един ден разнасях писмата и за момента всичко вървеше добре, въпреки че маршрутът беше нов, и си помислих: Божичко, може би за първи път от две години ще успея да се наобядвам.

Имах зверски махмурлук, но въпреки това нещата бяха тип-топ, докато не стигнах до няколко писма, адресирани до някаква църква. Нямаше номер на улица — само името на храма и на булеварда, откъм фасадата. Качих се, махмурлийската, по стълбите. Не видях пощенска кутия, нито хора вътре. Имаше няколко запалени свещи. Малки купели, в които да си накуснеш пръстите. Пустият амвон ме гледаше, а също статуите — в бледочервено, синьо и жълто; капациите на прозорците бяха затворени — смрадлива душна утрин.

О, Боже, помислих си.

И излязох.

Заобиколих църквата от страни и видях стълбище надолу. Влязох през отворената врата. И познай! Един ред кенефи. И душеве. Но беше тъмно. Лампите бяха изгасени. Как, по дяволите, очакваха някой да намери пощенска кутия в тъмното? Тогава видях електрически ключ. Щракнах го и лампите в църквата светнаха, вътре и вън. Влязох в следващото помещение. И там на една маса — свещенически одежди. И бутилка вино.

Бога ми, рекох си, кой друг освен мен ще попадне на такава сцена?

Дръпнах един гълток от виното, оставих писмата върху расото и се върнах при баните и кенефите. Изгасих лампите и седнах в мрака да

се изсера и да изпафкам един фас. Мислех да си взема и душ, но си представих заглавията във вестниците: ПОЩАЛЪОН ХВАНАТ ДА ПИЕ БОЖИЯТА КРЪВ И ДА СЕ КЪПЕ ЧИСТО ГОЛ В КАТОЛИЧЕСКИ ХРАМ.

Пак не ми остана време за обяд и Джонстън написа докладна, че съм закъснял 23 минути.

По-късно научих, че писмата за църквата трябвало да бъдат доставени в къщата на свещеника, разположена в съседство. Е, сега поне знам къде мога да се изсера и подмия, ако го закъсам.

10.

Започнаха дъждовете. Повечето ми харчове бяха за пиячка, затова обувките ми бяха продупчени, а шлиферът — прокъсан и овехтял. При всеки по-силен дъжд прогизвах, ама казвам ти, прогизвах — чак до гащите и чорапите. Щатните си пускаха болнични, пускаха си болнични от всички станции в града, затова в „Оукфорд“ постоянно имахме работа — имаше работа във всички станции. Дори резервните се пишеха болни. Аз не си пузнах болничен, защото бях твърде уморен, за да мисля разумно. Тази конкретна сутрин отидох в станция „Уентли“. Вилнееше една от ония петдневни бури, когато дъждът се излива като из маркуч и целият град изнемогва, всичко изнемогва, канализацията не поема достатъчно бързо водата, водата прелива през бордюра и на места наквасва моравите и влиза в къщите.

Изпратиха ме в станция „Уентли“.

— Казаха, че им трябва способен човек — извика Павеето след мен, докато излизах под леещия се дъжд.

Вратата се затвори. Ако таратайката запали — а тя запали, — щях да отида в Уентли. Всъщност нямаше значение — ако не запали, те изритваха с автобуса. Краката ми вече бяха мокри.

Отговорникът в „Уентли“ ме прати на сортировъчния шкаф. Беше тъпкан с писма и аз почнах да тъпча още с помощта на един друг резервен. Дотогава не бях виждал такъв шкаф! Това беше някаква лоша шега! Събрахме дванайсет вързопа. Този шкаф сигурно съдържаше пощата на половината град. А още не знаех, че районът е само баири. Който го беше измислил, сигурно е бил психопат.

Вдигнахме пощата и я изнесохме и точно да тръгвам, шефчето излезе и вика:

— Не мога да ти отпусна помощ за този тур.

— Няма проблем.

Нямало проблем, дръжки. Със закъснение научих, че с Джонстън са дупе и гащи.

Маршрутът започваше от станцията. Първият от дванайсетте подрайона. Излязох в пороя и с мъка тръгнах надолу. Това беше най-

бедният квартал на града — малки къщи и дворчета, кутии, пълни с паяци, кутии, висящи от пирон, а в къщите — дъртофелници, които свиват цигари, дъвчат тютюн, подсвиркват на канарчетата си и зяпат глупака, дето се щура под дъжда, тоест теб.

Когато гащите ти се намокрят, почват да се свличат, свличат се надолу, надолу, върху бузките ти отзад, превръщат се в мокра лента, придържана само от чатала на панталона ти. Дъждът размазваше мастилото на някои от писмата; не можеш да задържиш цигара запалена. Постоянно трябва да бъркаш в чантата за списания. Още първият подрайон ме умори. Обувките ми се налепиха с кал и натежаха като ботуши. От време на време се подхлъзвах и едва се задържах да не падна.

Една врата се отвори и някаква бабка ме застреля с въпроса, който чувах по сто пъти на ден:

— Къде е редовният пощальон?

— Госпожа, МОЛЯ ВИ, откъде да знам аз? Откъде, по дяволите, да знам? Аз съм тук, значи той е някъде другаде!

— Калпазанин с калпазанин!

— Калпазанин?

— Да.

Изсмях се и пяхнах едно дебело, накуасено писмо в ръката й. Продължих с останалите. Може би нагоре щеше да е по-добре, помислих си.

Друга бабишкера се направи на любезна:

— Влезте да пиете един чай и да се изсушите.

— Госпожа, не осъзнавате ли, че нямаме време дори да си дигнем гащите?

— Да си дигнете гащите ли?

— ДА, ДА СИ ДИГНЕМ ГАЩИТЕ! — изкрещях и пак се гмурнах във водопада навън.

Приключих с първия участък. Отне около час. Оставаха единайсет, значи още единайсет часа. Невъзможно, помислих си. Сигурно за начало бяха поставили най-трудния.

Нагоре беше по-зле, защото трябваше да изкачваш собствената си тежест.

Мина пладне. Без обяд. Бях на четвъртия или петия подрайон. Дори в сух ден маршрутът беше кошмарен. Сега бе толкова кошмарен,

че дори умът ти не можеше да го побере.

Накрая толкова прогизнах, че си мислех как ще се удавя. Намерих един вход, в който само леко капеше, скрих се отдолу и запалих. Едва бях дръпнал три пъти, зад гърба си чух гласеца на една съсухрена бабка:

— Момче! Момче!

— Да, госпожа?

— ПИСМАТА ТИ СЕ МОКРЯТ!

Погледнах чантата и наистина, бях оставил кожения капак отворен. Една-две капки от подлизващата стряха над входа бяха попаднали вътре.

Тръгнах. „Чашата преля — помислих си. — Само идиот би изтърпял това, на което се подлагам. Ще намеря телефон и ще им се обадя да дойдат да си приберат писмата и да си ги натикат отзад. Джонстън печели.“

Щом взех решението да напусна, веднага се почувствах по-добре. През дъжда видях надолу по улицата една сграда, която изглеждаше като да е снабдена с телефон. Беше на половината път до долу. Като стигнах там, видях, че има малко кафене. Бяха пуснали печка. По дяволите, дори щях да се изсуша. Свалих мушамата и фуражката, хвърлих пощальонската чанта на земята и поръчах кафе.

Кафето беше много черно. Направено от стара кафена утайка. Беше най-отвратителното кафе, което съм пил, но пък горещо. Изпих три чаши и поседях около час, докато съвсем изсъхнах. Погледнах навън — дъждът беше спрял! Излязох, качих се по баира и пак почнах да раздавам писмата. Без да бързам, завърших маршрута. На дванайсетия подрайон вече се смрачаваше. Когато се върнах в станцията, беше нощ.

Служебният вход бе заключен.

Задумках на ламаринената врата.

Появи се някакъв дребосък, затоплен отвътре. Отвори.

— Къде се бави толкова? — закрещя.

Отидох до шкафа и хвърлих мократа чанта, пълна с върнати, неправилно сортирани, и писма до поискване. После извадих ключа си и го метнах върху шкафа. По принцип трябваше да се разписваме при предаване и връщане на ключа. Сега не ми дремеше. Оня стоеше зад мен.

Погледнах го:

— Момче, ако ми кажеш още една дума, ако дори кихнеш, кълна се в Бога, ще те убия!

Той не каза нищо. Записах се и си тръгнах.

На другата сутрин чаках Джонстън да дойде и да каже нещо. Той се държеше, сякаш нищо не се е случило. Не валеше и всички щатни вече не бяха болни. Паве́то пусна трима резервни да си ходят без надница, единият бях аз. Тогава почти го заобичах.

Прибрах се и се притиснах към топлия задник на Бети.

11.

Обаче пак заваля. Паве́то ме изпрати на така нареченото „неделно събиране“, и ако си мислите за църковна служба, много се лъжете. Пращаха те в Западния гараж и там ти даваха камион и график. На графика пишеше през кои улици да минеш, в колко трябва да си там и как да стигнеш до следващата събирателна кутия. Например: 14.32, „Бийчър“ и „Авалон“, ЛЗ Д2 (тоест три пресечки наляво и две надясно) 14.35, и почваш да се чудиш как ще натовариш една кутия писма, после за три минути ще минеш пет пресечки и ще натовариш следващата. Понякога само за разтоварването на неделната поща от една събирателна кутия бяха необходими три минути. Освен това указанията не бяха точни. Понякога брояха проходите между къщите за улици, а понякога улица за проход. Не можеше да си сигурен къде трябва да отидеш.

Беше от онези продължителни дъждове, които не са силни, но никога не спират. Районът беше нов за мен, но поне имаше достатъчно светлина да разчитам графика. Скоро обаче започна да се смрачава и ставаше все по-трудно да чета (на светлината от таблото) и да откривам сборните кутии. Освен това улиците почваха да се наводняват и няколко пъти нагазих до глезените.

Таблото изгасна. Не можех да чета графика. Нямах представа къде съм. Без график бях като изгубен в пустинята. Обаче късметът не ме беше изоставил съвсем — все още не. Имах два кибрита и преди да тръгна за следващата кутия, запалвах клечка, запомнях указанията и потеглях. Поне веднъж да надхитря Бедата, онзи Джонстън, който седи в небето и гледа отгоре.

На един ъгъл слязох да натоваря писмата от поредната кутия, и когато се качих пак в камиона, графика го **НЯМАШЕ!**

Джонстъне в Небето, имай Милост! Бях изгубен в мрака и дъжда. Аз ли бях някакъв кретен всъщност? Аз ли сам си причинявах това? Възможно. Възможно беше да съм ненормален, да е щур късмет, че изобщо съм жив.

Бях оставил графика закрепен на таблото. Сигурно бе изхвърчал от кабината на предишния остър завой. Слязох, навих крачоли до коленете и нагазих в една педя вода. Беше тъмно. Никога нямаше да намеря проклетия лист! Шляпах, палех клечки кибрит — но нищо, нищичко. Беше отплувал. Когато стигнах ъгъла, проявих предвидливост, забелязах в коя посока тече водата и тръгнах натам. Видях плуващ предмет, драснах клечка кибрит и ето ГО! Графикът. Невъзможно! Идеше ми да го разцелувам. Догазих до камиона, качих се, смъкнах крачолиите си и този път наистина закрепих проклетото нещо за таблото. Разбира се, закъснявах, но поне намерих скапаниа им график. Нямаше да се загубя в лабиринтите на Нищото. Нямаше да се наложи да звъня по вратите и да питам за обратния път до пощенския гараж.

Представях си презрителното ръмжене на някой гадняр от топлото му антре:

— Виж ти. Нали си пощенски служител? Как не знаеш пътя до собствения ви гараж?

Продължих по маршрута, палех клечки, прескачах локвите и товарех писмата от събирателните кутии. Бях уморен и мокър, и махмурлия, но това не беше новост за мен, и газех през умората както през водата. Представях си гореща вана, стройните крака на Бети и — за да поддържам мотивацията си, — себе си на фотьойла, с пиение в ръка, как галя застаналото до мен куче по главата.

Това обаче бе в необозримото бъдеще. Спирките в графика изглеждаха безброй и когато стигнах най-долу, там пишеше „Обърни“. И наистина, обърнах и на другата страница имаше втори списък със спирки.

С последната клечка намерих последната кутия, оставих писмата в указаната станция — голяма хамалогия — и тръгнах с камиона към Западния гараж. Намираше се в западната част на града, а на запад теренът беше равен, канализацията не можеше да поеме всичката вода и всеки път, когато валеше по-продължително, наставаше ситуация, която наричаха „наводнение“. Съвсем оправдано.

По пътя водата ставаше все по-дълбока. Имаше закъсали и изоставени коли. Лошо. Искях само да се добера до фотьойла, с чаша скок в ръка, и да гледам как Бети фръцка задника си из стаята. На един

светофар засякох Том Мото, друг от резервните раздавачи на Джонстън.

— Откъде ще минеш? — попита Мото.

— В училище са ме учили, че най-прекият път между две точки е правата линия.

— По-добре недей. Познавам района, там е истински океан.

— Дрън-дрън. Трябва само да ти стиска. Имаш ли кибрит?

Запалих и го зарязах на светофара.

Бети, скъпа, идвам!

Дааа!

Водата ставаше по-дълбока, но пощенските камиони са високи. Минах напърно през жилищния квартал, с мръсна газ, и навсякъде около мен се разхвърча вода. Все така валеше, силно. Нямаше коли. Аз бях единственият движещ се обект.

Бети, скъпа. Да!

Някакъв тип, застанал на верандата си, се изсмя и ми изкрещя:

— ДАЙТЕ ПЪТ НА ПОЩАТА!

Напсувах го и му показах среден пръст.

Забелязах, че водата е стигнала до пода, мокреше обувките ми, но карах напред. Още само три преки!

Камионът спря.

Ох! Ох! Мамка му!

Опитах се пак да запаля. Забръмча, но се задави. После съвсем отказа. Седях и гледах водата. Трябва да беше около шейсет сантиметра. Какво да правя? Да седя, докато дойдат спасителите?

Какво пишеше в „Наръчник на пощенския служител“? Къде беше той изобщо? Не познавах никого, който го е виждал.

Гадост.

Заклучих камиона, прибрах ключа в джоба си, нагазих във водата — почти до кръста ми — и тръгнах към Западния гараж. Дъждът не спираше. Изведнъж водата се повиши с още десетина сантиметра. Бях вървял по нечия морава и сега слязох от тротоара на платното. Бях спрял камиона в нечий двор.

За момент си помислих, че с плуване ще се придвижа по-бързо, но си казах: „Не, ще стана за смях.“ Стигнах до гаража и влязох при диспечера. Стоях мокър до кости и той ме зяпна.

Хвърлих му ключовете от камиона.

После написах на листче: „Маунтвю плейс“ 3435.

— Камионът ви е на този адрес. Идете да си го вземете.

— Тоест, ти си го зарязал там?

— Тоест, да.

Отидох да регистрирам работната си карта, после се съблякох по гащи и застанах до печката. Закачих дрехите си над нея. Когато погледнах в другия край на стаята, видях друга печка и там стоеше Том Мото по своите гащи.

Двамата се разсмяхме.

— Истински ад, а? — отбеляза той.

— Невероятно.

— Мислиш ли, че Павеето го е планирал?

— По дяволите, да! Дори той лично е предизвикал дъжда!

— И ти ли закъса някъде?

— Да.

— Аз също.

— Слушай, пич — рекох му, — моята кола е на дванайсет години. Ти имаш нова. Старата таратайка сигурно се е задръстила. Ще ме бутнеш ли да запаля?

— Окей.

Облякохме се и излязохме. Мото си беше купил кола нов модел преди около три седмици. Зачаках да запали. Ни вопъл, ни стон. О, Боже, помислих си.

Водата бе стигнала до пода.

Мото слезе.

— Не става. Аккумуляторът е умрял.

Пробвах своята, без голяма надежда.

Аккумуляторът даде признаци на живот, някаква искра, макар и слаба. Напомпах газта, завъртях пак. Запали. Форсирах. ПОБЕДА! Изчаках да загрее. После дадох на задна и почнах да бутам новата кола на Мото. Бутах го над километър. Проклетията не пусна дори пръдня. Избутах го до един сервиз, оставих го там и като минах през повисокото, по по-сухите улици, се върнах при задничето на Бети.

12.

Любимецът на Павето беше Матю Батълс. Батълс никога не идваше с омачкана риза. Всичко, което носеше, беше ново, изглеждаше ново. Обувките, ризите, панталоните, фуражката. Патъците му лъщяха и никоя от дрехите му не изглеждаше да е прана дори веднъж. Дори малко да се нацапаше някоя риза или панталон, той ги хвърляше.

Когато Матю минеше, Павето често казваше:

— Ето, това е пощальон!

И беше искрен. Очите му проблясваха влюбено.

Матю заставахе до сортировъчния шкаф изпъчен и чист, вчесан и наспан, с триумфално лъснати обувки, и сортираше писмата с хъс.

— Ти си истински пощальон, Матю!

— Благодаря, господин Джонстън.

Една сутрин в пет влязох и седнах да чакам Павето. Изглеждаше малко оклюман с червената си риза.

Мото седеше до мен. Каза ми:

— Вчера отведоха Матю.

— Отвели го?

— Да, крадял от пощата. Отварял писмата до храма на Некалейла и свивал даренията. След петнайсет години служба.

— Как го хванаха, как са открили?

— Дъртофелниците. Бабките пращали на Некалейла пликове с банкноти и не получавали благодарствени бележки или изобщо някакъв отговор. Некалейла казал на ченгетата и те поставили Матю под наблюдение. Хванали го около бара, отварял писмата и вадел парите.

— Хайде, бе!

— Сериозно. Пипнаха го посред бял ден.

Облегнах се назад.

Некалейла бе построил този голям храм и го беше боядисал в зелено, от което ти иде да драйфаш. Предполагам, защото му

напомняше за цвета на парите. Държеше 30–40 души, които не правеха нищо друго, освен да отварят пликовете, да вадят чековете и банкнотите, да записват сумата, името на дарителя, датата на получаване и така нататък. Други пък пращаха книги и брошури, писани от самия Некалейла, на стената имаше негова снимка, голяма снимка на Н. със свещеническо расо и брада, а също картина на Н., и тя много голяма, на стената на офиса, да бди.

Некалейла твърдеше, че веднъж, като ходел през пустинята, срещнал Исус Христос и Исус Христос му казал всичко. Седнали на един камък и И.Хр. му разкрил тайните. Обаче той ги предаваше само на онези, които можеха да си го позволят. Освен това имаше служба всяка неделя. Помощниците му, също негови последователи, се регистрираха на влизане и излизане от храма.

Представете си, Матю да се опита да надхитри Некалейла, който е срещнал Христос в пустинята!

— Някой каза ли на Павето? — попитах.

— Шегуваш ли се?

Седяхме така около час. Пратиха един резервен да разнесе писмата на Матю. Другите резервни раздавачи също получиха задачи. Седях сам зад Павето. По едно време станах и отидох при бюрото му.

— Господин Джонстън?

— Да, Чинаски?

— Къде е Матю днес? Болен ли е?

Той наведе глава. Погледна листа, който държеше, и се престори, че чете. Върнах се и пак седнах.

В 7.00 Павето се обърна:

— Днес нямам нищо за теб, Чинаски.

Станах и тръгнах към вратата. На вратата спрях.

— Довиждане, господин Джонстън. Приятен ден.

Не отговори. Отидох в магазина за алкохол и си купих четвърт литър „Гранд дад“ за закуска.

13.

Гласовете на хората бяха еднакви; където и да носиш писмата, чуваш все едни и същи неща, пак и пак.

— Закъсня!

— Къде е щатният пощальон?

— Здравсти, Чичо Сам!

— Момче! Момче! Това не е за тук!

Улиците бяха пълни с ненормалници и тъпацы. Повечето обитаваха хубави къщи и не изглеждаше да работят, да се чудиш как преживяваха. Имаше един, дето не позволяваше да пускаш писмата в кутията му. Заставаше пред къщата и те гледаше как се приближаваш от две-три пресечки, стоеше и протягаше ръка.

Питах неколцина от другите, обслужвали този маршрут:

— Какво му е на оня тип с протегнатата ръка?

— Кой тип с протегната ръка? — питаха ме всички.

Те имаха също и еднакъв глас.

Един ден, докато минавах по маршрута, мъжът с изпънатата ръка стоеше малко по-надалеч на улицата. Говореше с някакъв съсед, забеляза ме на няколко къщи от него и прецени, че има време да се върне и да ме посрещне. Когато се обърна с гръб, хукнах напред. Никога не съм доставял писмо толкова бързо, решително и стремглаво, без да се спра или да се замисля, готов да го убия. Писмото бе наполовина в процепа, когато той се обърна и ме видя.

— О, НЕ, НЕ, НЕ! — закрещя. — НЕ ПУСКАЙ ПИСМОТО В КУТИЯТА!

Хукна по улицата към мен. Краката му се виждаха размазано от бързината. Трябва да е взел сто метра за 9,2 секунди.

Връчих му писмото. Той го распечата, качи се на верандата, отвори вратата и си влезе. От какъв зор беше това, кажете ми да ви кажа.

14.

Пак нов маршрут. Паве́то винаги ми избираше най-тежките маршрути, но понякога, по стечение на обстоятелствата, се принуждаваше да ми даде някой не толкова убийствен. Маршрут 511 беше доста сносен и пак си мислех за обяд, за онзи обяд, до който все не стигах.

Беше стандартен жилищен квартал. Нямаше големи блокове. Само къща след къща с добре поддържани морави. Обаче все пак беше нов маршрут и аз все се питах къде е уловката. Дори времето бе хубаво.

„Бога ми — мислех си, — ще успея! Обяд, и пак по график!“ Животът най-сетне беше поносим.

Тези хора дори нямаха кучета. Никой не чакаше отпред да си вземе лично пощата. От часове не бях чул човешки глас. Може би бях достигнал пощальонската зрелост, каквото и да представляваше това. Крачех напред, енергичен, почти отдаден на делото си.

Спомних си как веднъж един от по-старите пощальони посочи гърдите си и каза:

— Чинаски, някой ден ще го почувстваш, точно тук!

— Инфаркта ли?

— Отдадеността на работата. Ще видиш. Ще се гордееш с нея.

— Дръжки!

Човекът обаче говореше искрено.

Спомних си за него сега.

Стигнах до едно препоръчано писмо с обратна разписка.

Качих се на верандата, позвъних. Прозорчето на вратата се отвори. Не видях лице.

— Препоръчано писмо!

— Назад! — заповяда женски глас. — Дръпни се назад да ти видя физиономията!

„Почна се — рекох си. — Поредната откачалка.“

— Слушайте, госпожа, не е необходимо да виждате физиономията ми. Просто ще оставя тази разписка в кутията ви и

можете да си вземете писмото в станцията. Носете документ за самоличност.

Пуснах разписката в кутията и си тръгнах.

Вратата се отвори и тя изскочи навън. Носеше един от онези полупрозрачни пенъори и нямаше сутиен. Само тъмносини пликчета. Косата ѝ бе рошава и стърчеше на всички страни, сякаш се опитваше да избяга от нея. Лицето ѝ беше намазано с някакъв крем, повечето — под очите. Кожата на тялото ѝ беше бледа, сякаш никога не бе виждала слънце; имаше болнав вид. Устата ѝ бе полуотворена. Имаше малко червило, изобщо беше една такава...

Забелязах всичко това, докато тичаше към мен. Тъкмо прибирах препоръчаното писмо в чантата.

— Дай ми писмото! — закрещя.

— Госпожа, трябва...

Грабна писмото и хукна обратно, разпечата го и се скри в къщата.

Проклятие! Не можех да се върна, ако не нося или писмото, или подписаната разписка.

— ХЕЙ!

Изтичах след нея точно навреме, за да запра вратата с крак.

— ХЕЙ! МАМКА ТИ!

— Марш! Марш! Злодей!

— Госпожа! Разберете! Трябва да подпишете, че сте получили писмото! Не може така! Вие ограбвате пощенската служба на САЩ!

— Махай се, проклетнико!

Натиснах вратата с цялата си тежест и се вмъкнах в стаята. Вътре беше тъмно. Всички щори бяха спуснати. Всички щори в цялата къща бяха спуснати.

— НЯМАШ ПРАВО ДА НАХЪЛТВАШ! ВЪН!

— А вие нямате право да ограбвате пощите! Или ми върнете писмото, или подпишете. Тогава ще си тръгна.

— Добре! Добре! Ще подпиша.

Показах ѝ къде и ѝ подадох химикалка. Гледах циците ѝ и останалото и си мислех: колко жалко, че е луда, колко жалко, да, жалко.

Върна ми химикалката и разписката с подписа — просто някаква драскулка. Отвори писмото и почна да чете, точно когато се обърнах да си ходя.

Изведнъж препречи вратата и разпери ръце. Писмото падна на пода.

— Злодей, злодей! Дошъл си да ме изнасилиш!

— Госпожа, пуснете ме да изляза.

— НА ЛИЦЕТО ТИ Е ИЗПИСАНО ЗЛО!

— Мислите ли, че не знам? Сега ме пуснете!

С една ръка се опитах да я избутам встрани.

Тя ме одраска жестоко по едната буза. Изпуснах чантата, фуражната ми падна и когато извадих носната си кърпа да попия кръвта, оная ме одра и от другата страна.

— КУЧКА! КАКВО ТИ СТАВА, БЕ!

— Видя ли? Видя ли? Ти си злодей!

Вкопчи се в мен. Сграбчих я за задника и впих устни в нейните. Гърдите ѝ се търкаха в мен, тя се търкаше в мен. Отметна главата си назад, далече от мен...

— Насилник! Насилник! Зъл насилник!

Наведох се, поех с устни едното ѝ зърно, после другото.

— Изнасилвач! Изнасилвач! Изнасилват ме!

Колко беше права! Смъкнах пликчетата ѝ, свалих си ципа, вкарах ѝ го и я изблъсках назад до дивана. Тя падна отгоре.

Вдигнах високо краката ѝ.

— НАСИЛНИК!

Оправих я, закопчах се, взех си пощальонската чанта и си излязох, като я оставих, тихо зяпнала тавана...

Изпуснах обяда, но пак не можах да се вместя в графика.

— Петнайсет минути закъснение — каза Павеето.

Не отговорих.

Той ме погледна:

— Мили Боже, какво е станало с лицето ти?

— Ами с твоето?

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение.

15.

Пак махмурлия и поредният горещ ден — цяла седмица с температури над 40 градуса. Всяка нощ — пиене и всяка сутрин отрано и по цял ден — Паве́то и целия абсурд.

Част от момчетата носеха африкански пустинни шлемове и черни очила, но аз си ходех почти по един и същи начин в дъжд и в пек — опърпан и с толкова стари обувки, че гвоздеите винаги се забиваха в стъпалата ми. Слагах си стелки от картон. Това обаче беше временна мярка — скоро гвоздеите пак почваха да чегъртат петите ми.

Уискито и бирата извираха от мен, струяха под мишниците ми, и аз влачех товара на гърба си като кръст, доставях списания, раздавах хиляди писма, спях се, печях се на слънцето.

Някаква ми кресна:

— МОМЧЕ! МОМЧЕ! ТОВА НЕ Е ЗА ТУК!

Погледнах. Беше на една пресечка назад, надолу по улицата, а аз вече изоставах от графика.

— Слушайте, госпожа, оставете писмото до кутията! Ще го вземем утре.

— НЕ! НЕ! ИСКАМ ДА ГО ВЗЕМЕТЕ СЕГА!

Размаха писмото във въздуха.

— Ох, госпожо!

— ЕЛАТЕ ДА ГО ВЗЕМЕТЕ! НЕ Е ЗА ТУК!

Боже мой!

Оставих чантата. Свалих фуражката си и я ударих в земята. Изгърколи се посред улицата. Оставих я и се върнах при жената. Половин пресечка назад.

Държеше рекламна брошура! Третокласна поща. За някаква разпродажба на дрехи.

Върнах се, взех си фуражката. Сложих си я. Преметнах пак чантата на лявото рамо и продължих нагоре. 40 градуса.

Когато минавах покрай една къща, друга жена изтича навън.

— Момче! Момче! Имаш ли писъмце за мен?

— Госпожа, ако не съм пуснал писмо в кутията ви, значи нямате поща.

— Ама аз знам, че има писмо за мен!

— Защо мислите така?

— Защото сестра ми се обади и каза, че ще ми пише.

— Госпожо, няма писмо за вас.

— Знам, че има! Знам, че има! Знам, че е там!

Посегна към писмата, които държах.

— НЕ ПИПАЙТЕ ПОЩАТА НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ!
ДНЕС НЯМА НИЩО ЗА ВАС!

Обърнах се и се отдалечих.

— ЗНАМ, ЧЕ ПИСМОТО МИ Е У ВАС!

Друга стоеше пред входа на къщата си.

— Днес закъсняхте.

— Да, госпожо.

— Къде е щатният?

— Болен е от рак.

— От рак? Харолд има рак?

— Да, и ще умре.

Подадох ѝ писмата.

— СМЕТКИ! СМЕТКИ! СМЕТКИ! — закрещя. — САМО ТОВА
ЛИ МИ НОСИТЕ? САМО СМЕТКИ!

— Да, госпожо, само това.

Обърнах се и продължих.

Какво им бях виновен, че използват телефон, газ, електричество и купуват толкова неща на кредит? А когато им занасях сметките, почвах да ми крещят — сякаш аз съм пуснал молба за инсталиране на телефон или аз съм поръчал телевизор за 360 долара, без да имам пари в банката.

Следващият адрес беше малък двуетажен блок, сравнително нов, с 10–12 апартамента. Отпред, под стряхата на верандата, имаше секретна кутия. Най-сетне малко сянка. Отключих кутията.

— ЗДРАСТИ, ЧИЧО САМ! КАК Е ХАВАТА ДНЕС?

Ама че кресльо. Не бях очаквал да чуя мъжки глас зад гърба си. А той крещеше. От махмурлука бях изнервен. Подскочих от уплаха. Това вече беше прекалено. Извадих ключа и се обърнах. Видях само

врата с мрежа против комари. Някой стоеше зад нея. На хладина и невидим.

— Майната ти, не ме наричай Чичо Сам! Аз не съм Чичо Сам!

— Охо, голям отворко си бил. Ей сега ще изляза да те сритам!

Свалих чантата и я хвърлих на земята. Навсякъде се разпиляха списания и писма. Щеше да се наложи да пренареждам всичко. Взах фуражката и я ударих в цимента.

— АЙДЕ ИЗЛЕЗ, КУЧИ СИНЕ! МОЛЯ ТЕ, ИЗЛЕЗ! ЕЛА МИ ТУКА! ИЗЛЕЗ ДЕ, ИЗЛЕЗ!

Бях готов да го убия.

Никой не излезе. Не се чу звук. Втренчих се в мрежестата врата. Нищо. Сякаш апартаментът беше празен. За момент се изкуших да нахълтам вътре. После се обърнах, коленичих и започнах да преподреждам писмата и списанията. Бездна работа. Двайсет минути по-късно всичко беше готово. Пуснах няколко писма в кутията, оставих списанията на верандата, заключих кутията, обърнах се и пак погледнах мрежестата врата. Нищо не шаваше.

Продължих по маршрута, като си мислех: „Сигурно ще се обади на Джонстън да се оплаче, че съм го заплашил. Когато се върна в станцията, трябва да съм готов за най-лошото.“

Отворих вратата. Павеето седеше на бюрото си и четеше нещо.

Спрях и зачаках.

Той ме погледна, после — пак нещото, което четеше.

Останах на вратата.

Павеето продължаваше да чете.

— Добре, какво ще правим сега? — попитах след малко.

— С какво?

— С ОБАЖДАНЕТО! КАЖИ МИ ЗА ОБАЖДАНЕТО! НЕ МИ СЕДИ ТАКА!

— Какво обаждане?

— Не ти ли се обадиха за мен?

— Кой да ми се обади? Какво е станало? Какви си ги надробил? Какво си направил?

— Нищо.

Отидох да сдам нещата си.

Оня тип не се беше обаждал. Нещастник. Сигурно си е помислил, че ще се върна да му отмъстя, ако се оплаче.

Минах покрай Павеето, за да се върна при шкафа си.

— Какво си направил, Чинаски?

— Нищо.

Павеето толкова се смути от поведението ми, че забрави да ми каже как съм закъснял 30 минути и да напише докладна.

16.

Една сутрин с Джиджи подреждахме пратките си един до друг. Така го наричаха всички: Джиджи. Истинското му име беше Джордж Грийн. От години обаче му викаха „Джиджи“ и той си беше такъв — едно джиджи. Разнасяше писма от двајсетгодишен, а сега отиваше към седемдесетте. Беше изгубил гласа си. Не говореше. Само хриптеше. А когато хриптеше, не казваше нищо смислено. Останалите нито го харесвахме, нито го мразехме. Той просто беше там. Лицето му бе набръчкано и представляваше странен пейзаж от бразди и месести подутини. Нямаше светлина в очите му. Той беше просто един изхабен дъртак, който си е изпял песента: Джиджи. Очите му приличаха на мътни парчета глина, пуснати в орбитите. Най-добре беше изобщо да не мислиш за него и да не го гледаш.

Заради преклонната си възраст Джиджи обслужваше един от най-лесните маршрути, на самата граница на богаташкия квартал. Всъщност неговият район също можеше да се нарече богаташки. Макар и не стари, къщите бяха големи, повечето от тях — двуетажни. Имаха обширни морави, косени и поддържани от градинари японци. Там живееха някои филмови звезди. Един известен аниматор. Прочут писател. Двама бивши губернатори. В този район никой не говореше с пощальоните. Никой не се мяркаше по улиците. Можеше да видиш хора само в началото на маршрута, където къщите не бяха толкова скъпи и децата идваха да ти досаждат. Джиджи беше стар ерген, представете си. И носеше свирка. Когато започваше маршрута, заставаше изпъчен и я надуваше, като пръскаше слюнки навсякъде. С цел да разберат хлапетата, че той е там. Изскачаха отвсякъде, а той им раздаваше бонбони. Добрият стар Джиджи.

Разбрах за бонбоните първия път, когато ме пратиха по този маршрут. Павеето не обичаше да ми дава толкова лесни райони, но понякога нямаше как да го избегне. И така, вървя си аз и едно хлапе ме пита:

- Ей, къде ми е бонбончето?
- Какво бонбонче бе, фъстък?

— Моето бонбонче! Искам си бонбончето!

— Виж какво, фъстък, нещо бъркаш. Майка ти така ли те пуска да обикаляш улиците?

Хлапетото ме погледна някак странно.

Един ден обаче Джиджи загази. Добрият стар Джиджи. Срещнал едно ново момиченце в квартала. Дал ѝ бонбони. И ѝ казал:

— Леле, какво хубаво момиченце! Искам да бъдеш мое момиченце!

Майката дочула от прозореца и тутакси изскочила навън; разкрещяла се и го обвинила в тормоз над детето. Не знаела за Джиджи и когато го видяла да дава бонбони на момиченцето ѝ и чула думите му, това ѝ дошло в повече.

Добрият стар Джиджи. Да го обвинят в тормоз на деца.

Влязох точно когато Павето обясняваше на жената по телефона, че Джиджи е почтен човек. Старецът седеше до шкафа си като препариран.

След като Павето свърши и затвори телефона, аз му казах:

— Не трябваше да ѝ се мазниш на тая. Явно има мръсно подсъзнание. Половината майки в Америка, със скъпоценните си путки и скъпоценните си щерки, са мръсници. Кажи ѝ да го духа. Джиджи не може да го вдигне, много добре знаеш.

Павето поклати глава:

— Не, обществото е като динамит! Като динамит е!

Само това измисли да каже. Много пъти съм виждал Павето така — да се подмазва, да се моли, да се обяснява на всеки, който звънне в станцията за каквото и да било...

Дадоха ми шкафа до този на Джиджи, маршрут 501, който не беше много зле. Яко трябваше да се напъна, за да сортирам пощата навреме, но все пак беше възможно, а това даваше надежда.

Макар Джиджи да знаеше, че всичко в шкафа му е объркано, ръцете му отказваха. Той просто бе сортирал прекалено много писма през живота си — сега дори лишеното му от чувствителност тяло се бунтуваше. На няколко пъти тази сутрин виждах да се олюлява.

Спираше и се накланяше, изпадаше в нещо като вцепенение, после се сепваше и подреждаше още няколко писма. Не харесвах особено този тип. Не водеше пълноценен живот и, общо взето, беше едно жалко лайно. Всеки път, когато го видех да залита обаче, нещо в мен потрепваше. Приличаше на предан кон, който не може повече. На стара кола, която една сутрин просто не запалва.

Писмата бяха тежки и докато гледах Джиджи, ме побиха тръпки. За първи път от четирийсет години можеше да не успее преди сутрешната доставка! За човек като него, гордеещ се с работата си, това би било трагедия. Аз закъснявах за много сутрешни доставки и се налагаше да разкарвам торбите по кутиите с личния си автомобил, но моето отношение беше друго.

Той отново се олюля.

„Боже — помислих си. — Никой освен мен ли не забелязва?“

Огледах се. Никой не изглеждаше загрижен. В един или друг момент всеки от тях бе твърдял, че го харесва: „Джиджи е добър човек.“ Обаче сега „добрият човек“ сдаваше багажа, а на никого не му дремеше. След известно време купчината писма пред мен стана по-малка от тази на Джиджи.

„Може да му помогна да сортира списанията“ — помислих си. Обаче в този момент мина един служител и изсипа още писма пред мен. Купчината ми стана почти колкото тази на Джиджи. И двамата щяхме да закъснеем. Прилоша ми за момент, но стиснах зъби, разкрачих се, запънах се, сякаш се свестяхах от юмручен удар, и наградих пак камарата пликове.

Две минути преди доставката и двамата с Джиджи бяхме сортирали писмата си, подредили и опаковали списанията, подготвили въздушната поща. И двамата щяхме да се справим. Притесненията ми се оказаха напразни. В този момент дойде Павеето. Носеше два вързопа рекламни брошури. Даде единия на Джиджи, другия — на мен.

— Оправете тези — нареди и се отдалечи.

Джонстън знаеше, че не можем да ги сортираме и да слезем навреме за доставката. Аз уморено срязах канапа и почнах да подреждам брошурите. Джиджи просто седеше и гледаше своя вързоп.

Сетне наведе глава, закри лицето си с ръце и тихо заплака.

Не можех да повярвам.

Огледах се.

Другите пощальони гледаха настрани. Сваляха писмата си, подреждаха ги, приказваха си и се смееха.

— Хей! — извиках. — Хей!

Никой не поглеждаше Джиджи.

Приближих се до него. Докоснах ръката му.

— Джиджи. Мога ли да ти помогна?

Той подскочи и изтича към тоалетната на горния етаж. Никой като че ли не забеляза. Прибрах още няколко писма, после и аз хукнах след него.

Стоеше, подпрял ръце на една маса. Само че сега не плачеше тихо. Хълцаше и стенеше. Цялото му тяло се тресеше. Не можеше да спре.

Изтичах долу, покрай всички пощальони, до бюрото на Джонстън.

— Хей, Паве! Мамка му, Паве!

— Какво има?

— Джиджи превъртя. На никого не му дреме! Горещ плаче! Има нужда от помощ!

— Кой обслужва маршрута му?

— Няма значение! Казвам ти, зле му е! Има нужда от помощ!

— Трябва да изпратя някого по маршрута му! Паве стана от бюрото; почна да обикаля и да оглежда пощальоните, сякаш можеше да намери свободен. После се върна на бюрото си.

— Слушай, Паве, някой трябва да заведе човека у дома. Кажи ми къде живее и аз ще го закарам — без да го броя като работно време. После ще обслужа проклетия ти маршрут.

Павето ме погледна:

— Кой сортира шкафа ти?

— Ох, по дяволите да върви шкафът!

— ОТИДИ СИ ОПРАВИ ШКАФА!

Вдигна телефона и се обади на друг началник-станция:

— Ало, Еди? Слушай, трябва ми човек...

Този ден децата не получиха бонбони. Върнах се при шкафа. Другите пощальони бяха тръгнали. Започнах да сортирам рекламни брошури. Върху шкафа на Джиджи беше останал неразопакованият му вързоп. Отново изоставах от графика. И останах без камион. Когато се прибрах следобеда, Павето ми писа закъснение.

Повече не видях Джиджи. Никой не знаеше какво му се е случило. И никой повече не спомена за него. За „добрия човек“. Съвестният служител. С прерязано гърло заради няколко рекламни брошури от местния супермаркет — със специалната оферта: безплатен марков сапун и талон за намаление при покупка над 3 долара.

17.

След три години станах щатен. Това означаваше право на платен отпуск (резервните не получаваха заплащане за неработни дни) и 40-часова работна седмица с два почивни дни. Освен това Павето бе принуден да ме назначи като дежурен раздавач за пет различни маршрута. Те бяха единствените, по които трябваше да разнасям — пет маршрута. След време ги научих добре, а също преките пътища и капаните по всеки от тях. Всеки ден ставаше по-лесно. Започнах да си изграждам самодоволен външен вид.

Не знам защо, но не бях особено щастлив. Не съм човек, който нарочно търси трудностите, и работата пак не беше лека, но някак я нямаше прелестта на дните ми като резервен раздавач — неизвестността във всеки следващ момент.

Няколко от щатните дойдоха да ме поздравят.

— Честито!

— Ъхъм... — отговорих.

Честито за какво? Аз не бях направил нищо. Сега бях член на клуба. Бях един от тях. Можех да работя така години наред и след време да си поискам собствен маршрут. Щях да получавам подаръци за Коледа от момчетата. И когато се обадох да кажа, че съм болен, щяха да натякват на нещастника, който ме замества:

— Къде е щатният днес? Закъсняваш. Редовният пощальон никога не закъснява.

Та така. По едно време издадох заповед да не се оставят фуражки и други предмети върху сортировъчните шкафове. Повечето момчета оставяха шапките си там. Не пречеше, пък спестяваше разкарването до личните шкафчета. Сега, след като три години си бях оставял фуражката върху сортировъчния шкаф, искаха да ми забранят да го правя.

Е, сутрин, като дойдех махмурлия, фуражката беше последната ми грижа. Затова на другия ден след издаването на заповедта тя пак си стоеше на старото място.

Павето дотърча с докладна записка. Каза, че било забранено да се оставят предмети върху шкафа. Прибрах докладната в джоба си и продължих да сортирам писмата. Павето седна на стола си с лице към мен, гледаше ме. Всички други пощальони бяха прибрали фуражките си в шкафчетата. Всички освен мен и един друг — Марти. Павето пак стана и отиде при него:

— Марти, нали прочете заповедта. Фуражката ти не може да стои върху шкафа.

— О, съжалявам, господин началник. Навик. Извинявам се.

Марти взе фуражката от сортировъчния шкаф и изтича горе при шкафчето си.

На другата сутрин пак забравих. Павето пак довтаса с докладна.

Пишеше, че противоречало на правилника да се държат предмети върху шкафа за сортиране.

Прибрах я в джоба си и продължих да сортирам.

На другата сутрин, когато влязох, Павето ме гледаше. Гледаше ме много демонстративно. Чакаше да види какво ще направя с фуражката си. Оставих го да почака. След малко я свалих и я оставих върху шкафа.

Павето довтаса с докладна.

Не я прочетох. Хвърлих я в кошчето, оставих фуражката да стои на шкафа и продължих да сортирам.

Павето затрака нещо на пишещата машина. В тракането личеше раздразнение.

„Тоя пък как изобщо се е научил да пише на машина?“ — помислих си.

Дойде пак. Връчи ми втора докладна.

Погледнах го:

— Няма нужда да я чета. Знам какво пише. Пише, че не съм прочел първата.

Хвърлих втората докладна в кошчето.

Павето пак изтича на машината.

Донесе ми трета докладна.

— Слушай — казах му, — знам какво пише в тези докладни. Първата беше, задето съм си оставил фуражката върху сортировъчния

шкаф. Втората — задето не съм прочел първата. А третата — задето не съм прочел първата и втората докладна.

Погледнах го и хвърлих третата записка в кошчето, без да я прочета.

— Мога да ги хвърлям по-бързо, отколкото си в състояние да ги пишеш. Можем да продължаваме така с часове и скоро един от двамата ще стане за смях. Решавай.

Павета се върна на стола си. Вече не посегна към машината. Само ме гледаше.

На другия ден не отидох на работа. Спах до обяд. Не се обадох в службата. Отидох в Централното управление. Казах за какво съм дошъл. Пратиха ме при някаква хилава бабка. Имаше прошарена коса и много тънък врат, прегънат рязко по средата. Така главата ѝ беше извита напред. Тя ме погледна над рамките на очилата си.

— Да?

— Искам да напусна.

— Да напуснете?

— Да, да напусна.

— И сте щатен пощальон?

— Да.

— Цъ-цъ-цъ-цъ-цъ-цъ-цъ — зацъка със сухите си устни.

Даде ми съответните документи и аз почнах да ги попълвам.

— От колко време работите в пощите?

— От три години и половина.

— Цъ-цъ-цъ-цъ-цъ-цъ-цъ — продължи да цъка, — цъ-цъ-цъ-цъ.

И така. Върнах се вкъщи при Бети и отворихме една бутилка.

Не подозирах, че само след две години ще се върна като сортировач и ще остана такъв, прегърбен на столчето, близо дванайсет години.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Междувременно животът си течеше. Няколко пъти подред ми провървя на хиподрума. Натрупах увереност. Всеки ден можеше да си поставиш за цел някаква печалба — между петнайсет и четирийсет долара. Не беше нужно да ламтиш за много. Ако не улучиш от самото начало, можеше да заложиш още малко — колкото да излезеш на плюс, ако конят ти спечели. Така ден след ден се връщах с печалба; давах на Бети знак с вдигнат палец, когато спирах колата пред къщи.

Един ден Бети си намери работа като машинописка, а когато някоя от тия кучки се залови с бачкане, веднага си проличава. Продължавахме да пиянстваме всяка нощ, а сутрин тя излизаше преди мен, с махмурлук. Сега щеше да разбере какво е. Аз ставах около 10.30, пиех си спокойно кафето, хапвах две яйца, играех си с кучето, задявах жената на монтьора, който живееше отзад, сприятелих се със стриптийзборката, която живееше отпред. Към 13.00 отивах на хиподрума, после се връщах с печалбата и излизах с кучето да посрещна Бети на спирката. Живеех си супер.

Една нощ обаче Бети, моята любима, си изкара всичко на мен още на първата чаша.

— Ханк, не издържам вече!

— Какво не издържаш, коте?

— Ситуацията.

— Коя ситуация, коте?

— Аз да работя, а ти да лентяйстваш. Всички съседи мислят, че аз те храня.

— Мамка му, преди аз работех, а ти лентяйстваше.

— Това беше друго. Ти си мъж, а аз съм жена.

— Брей, не знаех. Мислех, че вие кучките винаги претендирате за равни права.

— Знам какво става с оная малка повлекана отзад, дето се разкарва с провиснали цици...

— Циците й са провиснали?

— Да, ЦИЦИТЕ й! Онези големи кравешки цици!

— Хм... Да, едри са.
— Ето! Видя ли!
— И какво от това?
— Имам приятелки в този квартал. Те виждат какво става!
— Те не са ти приятелки. Те са зловни клюкарки.
— Ами оная курва отпред, дето се представя за танцьорка?
— Курва ли е?
— Шиба се с всичко, което има член.
— Ти си луда.
— Просто не искам всички тези хора да си мислят, че аз те изхранвам. Всички съседни...
— Майната им на съседите! Какво ти дреме за мнението им? Никога не сме се интересували от тях. Освен това аз плащам наема. Аз пазарувам храната! Изкарвам пари на хиподрума. Твоите пари са си за теб. Никога не ти е било толкова добре.
— Не, Ханк, край. Не издържам повече!
Станах и се приближих до нея.
— Хайде, миличко, просто си малко нервна тази вечер. Опитях се да я прегърна. Тя ме отблъсна.
— Добре, както искаш! — измърморих.
Върнах се на фотьойла, допих си питието, налях си още.
— Край — заяви тя. — Повече няма да ти пусна.
— Хубаво. Пази си путката. И без това не струва.
— Искаш ли да задържиш къщата, или ще се изнесеш?
— Ти вземи къщата.
— Ами кучето?
— Оставям ти го.
— Ще му липсваш.
— Поне на някого да липсвам.
Станах, качих се на колата и взех първия апартамент, който видях, че се дава под наем. Нанесох се същата нощ.
Така изгубих наведнъж три жени и едно куче.

2.

Докато се усетя, в скута ми седеше млада тексаска. Няма да описвам точно как я срещнах. Появи се и толкоз. Тя беше на двайсет и три. Аз бях на трийсет и шест.

Имаше дълга руса коса и хубаво, стегнато тяло. Освен това, макар че по това време още не знаех, имаше и доста пари. Не пиеше, но аз пиех. В началото ни беше много весело. И ходехме заедно на хиподрума. Беше голяма красавица и всеки път, когато се върнех на мястото си, заварвах някой навлек да се присламчва до нея. Бяха десетки. Примъквах се постоянно. Джойс просто си седеше. Имаше два начина да се справя със ситуацията. Или вземах Джойс и се премествахме, или казвах на натрапника:

— Приятел, тая е заета! Чупка!

Обаче хем да гоня вълците, хем да следя конете, ми дойде в повече. Започнах да губя. Професионалистът винаги ходи сам на хиподрума. Знаех го. Но си мислех, че може би аз съм по-специален. Убедих се, че изобщо не съм специален. Губех парите си със същата скорост като всеки друг.

Не щеш ли, Джойс поиска да се оженим.

„Защо не? — помислих си. — И без това съм узрял.“

Отидохме до Вегас, за да се оженим по-евтино, после се върнахме.

Продадох колата за десет долара и докато се усетя, пътувах с автобуса към Тексас, където се изтърсих със седемдесет и пет цента в джоба. Градчето беше много малко, има-няма 2000 жители. Според статия в един национален вестник експертите го посочили като последното място в САЩ, над което евентуалните ни врагове биха хвърлили атомна бомба. Напълно основателно според мен.

През цялото това време, без да съзнавам, съм се връщал към пощенската служба. Като блуден син.

Джойс имаше малка къща в градчето и там се излежавахме, чукахме се, ядахме. Тя ме хранеше добре, угояваше ме и ме

изтощаваше в същото време. Беше ненаситна. Джойс, моята съпруга, бе нимфоманка.

За да се спася от нея, излизах из града да се разхождам, изпохапан по гърдите, врата, раменете — а и на друго място, където най-много ме притесняваше и много болеше. Тя ме изязждаше жив.

Куцуках из града и хората ме гледаха; знаеха за Джойс, за нагона ѝ, а също, че баща ѝ и дядо ѝ притежават повече пари, земи, езера и ловни стопанства от всички тях, взети заедно. Беше им жал за мен и едновременно с това ме мразеха.

Една сутрин пратиха някакво измекарче да ме вдигне от леглото и да ме разкарва из града. Сочеше наляво и надясно: господин Еди-кой си, бащата на Джойс, бил собственик на това, а пък господин Еди-кой си, дядото на Джойс, бил собственик на онова...

Обикаляхме цяла сутрин. Някой се опитваше да ме уплаши. Отегчавах се. Седях отзад, а измекарчето явно си мислеше, че съм играч, който хитро се е домогнал до милионите. Не знаеше, че е станало случайно, че съм дошъл като бивш пощальон със седемдесет и пет цента в джоба.

Измекарчето, горкото, имаше някакво нервно заболяване и шофираше като луд; от време на време получаваше гърчове и изпускаше управлението. Колата криволичеше наляво-надясно и веднъж одраска стометрова ограда, преди отрепката да я овладее.

— ХЕЙ! ПО-ЛЕКО БЕ, КРЕТЕН! — изкрещях от задната седалка.

Това беше върхът. Опитвах се да ме очистят. Беше очевидно. Измекарчето имаше адски хубава жена. Като ученичка в гимназията си завряла бутилка от кока-кола в путето и трябвало да отиде на лекар, за да ѝ я извадят; и както става в малките градчета, работата с бутилката се разчула, клетото момиче било заклеено и измекарчето било единственият кандидат. В крайна сметка беше получил най-готиния задник в целия град.

Запалих пурата, която ми беше дала Джойс, и казах на отрепката:

— Това беше достатъчно, келешче. Сега карай обратно. И бавно. Не искам да прецакам играта сега.

Направих се на гъзар, за да му се харесам.

— Да, господин Чинаски. Слушам!

Той ми се възхищаваше. Мислеше ме за мръсник.

Когато се прибрах, Джойс ме попита:

— Е, видя ли всичко?

— Видях достатъчно.

В смисъл, разбрал съм, че искат да ме очистят. Не знаех дали и Джойс е в комбината.

Почна да се съблича и да ме бута към леглото.

— Чакай сега, сладурче! Вече два пъти го правихме, а още няма два!

Тя се изкиска и продължи да ме бута.

3.

Баща ѝ ме мразеше и в червата. Мислеше, че целя да прилапам кинтите му. А мен хич не ми дремеше за неговите кинти. Не исках дори любимата му дъщеря.

Единственият път, когато го видях, беше, когато влезе в спалнята ни една сутрин в десет. С Джойс си почивахме. Добре, че току-що бяхме свършили.

Фиксирах го от кревата. Не можах да се овладеея — ухилих се и му намигнах.

Той се разръмжа, разпсува се и изтърча навън.

Ако можеха да ме отстранят, той със сигурност щеше да се включи лично.

Дядката бе по-непроницаем. Ходехме у тях, пиехме уиски и слушахме кънтри записите му. Бабката беше просто безразлична. Нито ме харесваше, нито ме мразеше. С Джойс много се караха и аз веднъж-дваж взех страната на старата. Така май я спечелих. Дядката обаче нищо не издаваше. Мисля, че и той беше в заговора.

Веднъж отидохме в неговото кафене и хапнахме; всички ни се подмазваха и зяпаха. Бяхме дядката, бабата, Джойс и аз.

После се качихме в колата и тръгнахме.

— Виждаш ли си бизон, Ханк? — попита дядката.

— Не, Уоли, не съм.

Наричах го „Уоли“. Стар другар по чашка. Дявол го взел.

— Тука имаме бизони.

— Мислех, че са на изчезване.

— О не, тука има десетки.

— Не вярвам.

— Покажи му, татко Уоли — каза Джойс.

Тъпа кучка. Наричаше го „татко Уоли“. Ама не ѝ беше татко.

— Добре — каза той.

Потеглихме и стигнахме до празна оградена ливада. Имаше наклон и другият ѝ край не се виждаше. Простираше се на километри във всички посоки. Имаше само ниска зелена трева.

— Не виждам бизони — отбелязах аз.

— Вятърът е благоприятен — каза Уоли. — Качи се там и походи малко. Трябва да влезеш по-навътре, за да ги видиш.

Ливадата беше пуста. Мислех си, че е много забавно да будалкат гражданчето. Прескочих оградата и влязох навътре.

— Е къде са бизоните?

— Там са. Върви още малко.

Аха, искаха да ме оставят и да отпрашат с колата — изтъркан номер. Проклети селяци. Щяха да изчакат да се отдалеча и после да офейкат. Е, хубаво, щом искаха. Можех да се прибера пеша. Малко да си почина от Джойс.

Тръгнах бързо през ливадата. Чаках да потеглят. Обаче не чувах шума на мотора. Продължих още напред, после се обърнах, събрах ръцете си във фуния и извиках:

— КЪДЕ СА ТИЯ БИЗОНИ?

Отговорът дойде зад мен. Чух тропота на копитата им. Бяха три, големи, като във филмите; и тичаха, приближаваха се БЪРЗО! Единият беше водач. Нямаше съмнение кой е мишената им.

— Олеле, мамка му!

Обърнах се и хукнах. Оградата изглеждаше адски далече. Изглеждаше невъзможно да я стигна. Не смеех да погледна назад. Забавянето можеше да е фатално. Тичах като луд, опулен. Як спринт! Обаче те ме настигаха! Земята около мен се тресеше. Чувах как пръскат слюнка. Чувах дишането им. Със сетни сили се вкопчих в оградата и я прескочих. Не се покатерих по нея. Прелетях я. Приземих се в една канавка, а едно от ония същества се надвеси над оградата и се втренчи в мен.

Ония в колата си умираха от смях. Мислех, че това е най-смешното нещо на света. Джойс се смееше по-силно от всички.

Глупавите зверове се завъртяха и отприпкаха откъдето бяха дошли.

Измъкнах се от канавката и се качих в колата.

— Видях бизоните — измърморих. — Сега искам да пийна нещо.

Смяха се през целия път обратно. Млъкваха за малко, после някой пак се разсмиваше и всички почваха. Веднъж се наложи Уоли да

спре колата. Не можеше да шофира от смях. Отвори вратата и се изтъркаля навън, като се кикотеше. Дори бабата се хилеше, и Джойс.

По-късно случката се разчу из града и вече не се разхождах толкова наперено. Трябваше да се подстрижа. Казах на Джойс.

— Иди в бръснарницата — отговори тя.

— Не мога. Заради бизоните.

— Да не би да те е страх от хората в бръснарницата?

— Заради бизоните!

Джойс ме подстрига.

Окепази ми прическата.

4.

По едно време на Джойс ѝ скимна, че иска обратно в големия град. Въпреки всички недостатъци, с добра или лоша прическа, животът в онова градче бе по-добър. Беше тихо. Имахме собствена къща. Джойс ме хранеше добре. Имаше много месо. Вкусно, питателно, добре сготвено месо. Едно мога да ѝ призная на тая кучка. Умееше да готви. Готвеше по-добре от всяка друга жена, която съм познавал. Храната е полезна за нервите и духа. Пълният корем вдъхва кураж — всичко друго е отчаяние.

Обаче не, тя искаше да се изнесем. Бабата постоянно ѝ пилеше и това я изнервяше. Аз лично предпочитах да играя лошо момче. Преди време бях натрил носа на братовчед ѝ, градския бияч. Досега никой не го беше правил. В деня на дънките всеки в града трябваше да носи сини дънки, иначе го хвърляха в езерото. Сложих единствения си костюм и вратовръзка и бавно, като Били Хлапето, събрал всички погледи, минах през града, като разглеждах витрините, и спрях да си купя пури. Пречупих градчето на две като клечка кибрит.

По-късно срещнах градския лекар на улицата. Хареса ми. Винаги беше друсан. Аз не си падах по наркотиците, но в случай, че ми се приискаше да се скрия от себе си за няколко дни, вече знаех, че от него мога да получа всичко каквото поискам.

— Ще се изнасям — казах му.

— Трябва да останеш, живееш си добре. Може да ходиш на лов и риба. Въздухът е хубав. Няма напрежение. Градът на практика е твой.

— Знам, докторе, но командва тя.

5.

Та така, дядката написа на Джойс тлъст чек и тръгнахме. Наехме малка къща на една височина и тогава Джойс си науми едно глупаво моралистично нещо.

— И двамата трябва да си намерим работа — заяви един ден, — за да докажем, че не се домогваш до парите им. Да докажем, че можем да се издържаме сами.

— Коте, това е елементарно. Всеки глупак може да се примоли за някаква работа. Трябва да си мъдрец, за да измислиш как да живееш, без да работиш. Тук го наричаме „хайманосване“. Аз искам да бъда добър хаймана.

Тя не искаше.

Тогава ѝ обясних, че мъжът не може да си намери работа, ако няма кола да се придвижва. Джойс взе телефона и дядката веднага прати пари. Докато се усетя, вече седях в чисто нов плимут. Тя ме изпрати навън наконтен с хубав нов костюм и с обувки за четирийсет долара. Помислих си: „Какво пък, ще се пробвам.“ Аз бях прост пощальон. Като не можеш да правиш нищо друго, такъв ставаш: раздавач, приемач, товарач. Проверих две обяви, отидох на две места — и на двете ме взеха. Първото място намирисваше на яко бачкане, затова постъпих на второто.

И ето ме, с руло опаковъчно тиксо в един магазин за художници. Беше лесно. Имах само по час-два работа на ден. Слушах радио, направих си малък офис от талашит, сложих старо бюро, телефона и там седях и четях „Конен бюлетин“. Когато ми станеше много скучно, отивах в близкото кафене и сядах, пиех кафе, хапвах пай и свалях сервитьорките.

Доставчиците ме търсеха:

— Къде е Чинаски?

— В кафето.

Идваха, пиеха кафе, после заедно се връщахме в офиса да свършим малко работа, сваляхме няколко кашона или пък качвахме. Пишехме товарителници.

Не ме уволняваха. Дори хората от продажбите ме харесваха. Постоянно крадяха от собственика, но аз си траех. Това си беше тяхна далавера. Не ме засягаше. Аз лично не бях такъв крадец на дребно. Искях всичко или нищо.

6.

В онази къща на хълма витаеше смърт. Разбрах го от първия ден, в който излязох в задния двор. Около мен се разнесе звънко, бръмливо, гъгниво жужене — 10 000 мухи литнаха едновременно. Във всички задни дворове имаше такива мухи — имаше от оная високата зелената трева и те живееха в нея, обожаваха я.

О, Боже, помислих си, и нито един паяк в радиус от пет километра!

Стоях там и 10 000 мухи почнаха да се връщат от небето, да кацат в тревата, по оградата, по земята, в косата ми, по ръцете ми, навсякъде. Една по-смела ме ухапа.

Изругах, изтичах навън и купих най-големия мухозол, който сте виждали. Борих се с тях часове, вилнеехме, мухите и аз, а часове по-късно, разкашлян и замаян от вдишването на отровата, се огледах и видях, че ги има повече отпреди. Като че ли всяка муха, която убивах, падаше в тревата и раждаше две.

В спалнята около леглото имаше ниска преграда. На нея — саксии, а в саксиите — мушката. Когато легнахме с Джойс и почнах да я работя, усетих, че дъските се огъват и тресат.

После — туп!

— Ох, ох!

— Какво има сега? — попита Джойс. — Не спирай! Не спирай!

— Коте, една саксия с мушката ми падна на задника.

— Не спирай! Чукай ме!

— Добре, добре!

Продължих и всичко вървеше доста добре, но...

— Ох, мамка му!

— Какво? Какво има?

— Още една саксия с мушката, коте, тупна на гърба ми, изтърколи се до задника и оттам изпадна.

— Шибани мушката! Давай! Давай!

— Ох, добре...

През цялото време тия саксии падаха върху мен. Все едно да чукаш по време на бомбардировка. Най-накрая свърших.

По-късно казах:

— Слушай, коте, трябва да вземем мерки срещу тия мушката.

— Не, остави ги!

— Защо, мила, защо?

— За по-силна тръпка.

— По-силна тръпка?

— Да.

Изкиска се. Саксиите останаха. През повечето време.

7.

Почнах да се прибирам вкъщи изнервен.

— Какъв е проблемът, Ханк?

Напивах се всяка нощ.

— Заради управителя, Фреди. Почна да си подсвирква една песничка. Подсвирква си, когато отида сутринта, и не спира, подсвирква си, когато си тръгвам за вкъщи вечер. Така е вече две седмици!

— Коя е песента?

— „Около света за осемдесет дни“. Никога не съм я харесвал.

— Тогава си намери друга работа.

— Така ще направя.

— Обаче не напускай, докато не си намериш друга работа. Трябва да докажем на нашите, че...

— Добре. Добре!

8.

Един следобед срещнах стария пияница на улицата. Познавах го от времето, когато живеех с Бети и обикаляхме баровете. Каза ми, че станал сортировач в пощата и работата била песен.

Това беше една от най-тлъстите, опашати лъжи на столетието. Търся тоя тип от години, но се опасявам, че някой друг го е пипнал преди мен.

Така се явих отново на изпита за държавен служител. Само че тоя път в бланката отбелязах не „куриер“, а „сортировач“.

Когато получих писмо да се явя на церемонията по встъпване в длъжност, Фреди вече не си подсвиркуваше „Около света за осемдесет дни“, но аз вече нямах търпение да грабна сладката службица при Чичо Сам.

Казах на Фреди:

— Имам малко работа да свърша, затова може ли да си взема час — час и половина за обяд?

— Добре, Ханк.

Не предполагах колко ще продължи този обяд.

9.

Бяхме голяма тумба. Сто и петдесет-двеста души. Дадоха ни да попълним някакви досадни документи. После всички се изправихме и се обърнахме към флага. Типът, който ни закле, беше същият, който ме бе заклел предишния път.

След церемонията оня каза:

— Така, гушнахте сладка службица. Гледайте да не оплескате нещата и ще бъдете осигурени до края на живота си.

Осигуреност? Човек е осигурен в затвора. Три квадрата и не плащаш наем, не плащаш режимни, не плащаш данъци, не издържаш деца. Не плащаш данък за колата. Не плащаш глоби. Няма опасност да те гепят, че караш пиан. Не губиш на хиподрума. Безплатно здравеопазване. Приятели със сходни интереси. Църква. Прост живот. Безплатно погребение.

Дванайсет години по-късно от тези 150–200 бяхме останали само двама. Точно както някои хора не стават за таксиджии, сводници или наркопласъори, други не ги бива за сортировачи на писма. Не ги обвинявам. С годините постоянно съм ги виждал да идват на тумби по сто и петдесет-двеста и от всяка група да остават по трима-четирима — точно колкото да попълнят местата на пенсиониращите се.

10.

Пичът ни разведе из сградата. Бяхме толкова много, че трябваше да се разделим на групи. Ползвахме асансьора на смени. Показа ни барчето, мазето, всички тия скучни места.

„Боже — помислих си, — хайде да побързаме. Вече с два часа просрочих обедната почивка.“ После водачът ни раздаде работните карти. Показа ни автоматите за регистрация.

— Ето как се вкарва.

Показа ни. После каза:

— Сега нека всеки да си регистрира картата. Държаха ни дванайсет часа и половина. Ега си заклеването.

11.

След девет-десет часа на хората им се приспа и почнаха да клюмат пред сортировъчните шкафове, като се стряскаха навреме, за да не паднат. Сортирахме пощата по зони. Ако на някое писмо пишеше „Зона 28“, трябваше да го пхнеш в преградка 28. Проста работа.

Един як негър заподскача и размаха ръце, за да се разсъни. Думкаше по пода.

— Мамка му! — изкрещя. — Не издържам!

Беше голям, мощен мъжага. Непрекъснатото използване на едни и същи мускули беше доста изморително. Навсякъде ме болеше. В края на пътеката стоеше отговорникът, още едно „паве“, и гледаше с онова изражение; сигурно се упражняваха пред огледалото, защото всички отговорници имаха такова изражение — гледаха те, сякаш си жалко лайно. Обаче и те бяха постъпили тук като всички останали. Били са пощальони или сортировачи. Не можех да го разбера. Сигурно с конкурс ги избираха.

През цялото време трябваше поне единият ти крак да е на пода. Другият — на „столчето за почивка“. Това столче представляваше кръгла възглавничка, монтирана на стойка. Разговорите бяха забранени. Две десетминутни почивки за осем часа. Записваха в колко часа излизаш и в колко се връщаш. Ако се забавиш 12–13 минути, веднага ти го напомняха.

Заплащането обаче беше по-добро отколкото в магазина. Помислих си, че с времето може да свикна.

Така и не свикнах.

12.

Отговорникът ни премести на нова редица. Бяхме в централата от десет часа.

— Преди да започнете — каза шефчето, — трябва да ви обясня нещо. Всяка табла с писма от този тип трябва да се сортира за дваайсет и три минути. Това е нормативът. Сега, за развлечение, хайде да видим дали някой ще успее да го изпълни! Готови, три, две, едно... СТАРТ!

„Каква е тая глупост? — помислих си. — Уморен съм.“

Таблите бяха дълги по шейсет сантиметра. Във всяка обаче имаше различен брой писма. В някои бяха по два-три пъти повече отколкото в други, в зависимост от размера на пликите.

Всички работиха като луди. Страхувах се от провал.

Аз не бързах.

— Когато свършите първата табла, грабвайте следващата!

Момчетата адски се стараеха. Свършиха ли с една табла, скачаха и грабиха нова.

Отговорникът се приближи зад мен.

— Ето, този мъж е голям работяга — извика, като ме посочи. — Вече е на втората табла!

Бях още на първата. Не разбрах дали не ми се подиграва, но щом съм бил по-напред от другите, забавих още малко.

13.

В 3.30 сутринта дванайсетте ми часа изтекоха. По онова време на нещатните сортировачи не им се полагаха петдесет процента отгоре за извънреден труд. Плащаха стандартна надница. Наемаха те като „временен нещатен сортировач за неограничен срок“.

Навих будилника, за да отида в магазина за художнически материали в 8.00.

— Какво стана, Ханк? Уплашихме се да не си катастрофирал. Чакахме те.

— Напускам.

— Напускаш ли?

— Да. Не можеш да обвиняваш някого, — че иска да живее по-добре.

Отидох в счетоводството и си взех чека със заплатата. Така се върнах в пощите.

14.

Междувременно все още имах Джойс, мушкатата и два милиона долара, ако издържа. Джойс, мухите и мушкатите. Работех на нощни смени, по дванайсет часа, а денем тя ме наgrabваше и се опитваше да ми го вдигне. Както си спя, усещах как ми го глади с ръка. Налагаше се да я оправям. Луда беше горката.

Една сутрин, когато се прибрах от работа, ме посрещна с думите:

— Ханк, само не се ядосвай.

Бях прекалено уморен, за да се ядосвам.

— Какво има, коте?

— Взех куче. Малко кутре.

— Добре. Хубаво. Нямам нищо против кучетата. Къде е?

— В кухнята. Кръстих го Пикасо.

Влязох и видях кучето. То не виждаше. Очите му бяха покрити с косми. Опитваше се да ходи. Вдигнах го и погледнах очите му. Горкичкият Пикасо!

— Мила, знаеш ли какво си направила?

— Не ти ли харесва?

— Не съм казал, че не ми харесва. Но кучето е малоумно. Има коефициент на интелигентност около дванайсет. Донесла си куче идиотче.

— Как разбра?

— Личи си от пръв поглед.

Тогава Пикасо почна да пикае. Пикасо беше събрал яко пикня. Тя потече на дълги жълти струйки по пода. След като източи бойлера, Пикасо изтича да види какво е свършил.

Вдигнах го.

— Избърши тука.

Та така тоя Пикасо — още един проблем.

Понякога, след дванайсетчасова нощна смяна, се събуждах от ръката на Джойс, която ми го лъскаше под мушкатата.

— Къде е Пикасо?

— Ох, майната му на Пикасо!

Ставах гол, с това огромно нещо отпред.

— Пак си го оставила на двора! Казах ти да не го оставяш на двора през деня!

Излизах на двора гол, прекалено уморен, за да се облека. Беше доста закътан. Намирах Пикасо накацан от петстотин мухи; пъплеха на кръгове по него. Нещото започваше да спада и се захващах да псувам мухите. Бяха в очите му, под космите, в ушите, по интимните части, в устата... навсякъде. А той просто седеше и ми се усмихваше. Смееше ми се, докато мухите го изяждаха жив. Може би знаеше повече отколкото всички нас. Вдигах го и го внасях в къщата.

Кучето се смееше
на този майтап;
и чинията с лъжицата избяга.

— Мамка му, Джойс! Нали ти казвах, казвах ти, казвах ти.

— Ти си този, който го научи да ходи на двора. Сега трябва да излезе, за да се изсере!

— Да, обаче след като свърши, трябва да го прибереш. Той няма достатъчно акъл да си влезе сам. И отмивай лайното, след като се издриска. Така създаваш рай за мухите.

После лягах и заспивах, а Джойс пак почваше да ми го лъска. А двата милиона още бяха далече-далече.

15.

Дремех в креслото и чаках яденето.

Станах за чаша вода и когато влязох в кухнята, видях Пикасо да лиже глезена на Джойс. Бях бос и тя не ме чу. Носеше обувки с токчета. Тя го погледна и на лицето ѝ се изписа дребнава селска омраза, беше пребледняла от гняв. Изрита го силно с токчето в хълбока. Бедната твар заподскача в кръг и заскимтя. От членчето му закапа урина. Тръгнах към чешмата. Държах чашата и преди да си сипя вода, изведнъж я хвърлих към шкафа вляво от мивката. Навсякъде се разлетяха стъкла. Джойс заслони лицето си с ръце. Аз не ѝ обърнах внимание. Взех кучето и излязох. Седнах в креслото и погалих малкия пикльо. Той ме погледна, изплези език и ме лизна по китката. Размаха опашка и тя се замята като умираща риба в торба.

Видях Джойс на колене, събираше стъклата в хартиено пликче. Захлипа. Опита се да го скрие. Обърна се с гръб към мен, но тялото ѝ се тресеше, потръпваше, трепереше.

Оставих Пикасо на земята и отидох в кухнята.

— Коте. Коте, недей!

Прегърнах я отзад. Тя се отпусна.

— Коте, извинявай... извинявай.

Притиснах я към себе си, с длан върху корема ѝ. Погалих я леко, нежно, опитах се да успокоя гърчовете ѝ.

— Успокой се, коте, успокой се. Спокойно...

Тя притихна. Дръпнах косата ѝ назад и я целунах зад ухото. Беше топла. Тя отметна рязко главата си. Целунах я пак и този път не се извъртя. Чувствах придиханията ѝ. Тя изстена. Вдигнах я, занесох я в другата стая и седнах, като я придърпах в скута си. Не искаше да ме погледне. Целувах шията и ушите ѝ. С една ръка обхванах раменете ѝ, другата плъзнах по ханша ѝ. Движех ръката си нагоре-надолу по тялото ѝ в такт с дишането ѝ, опитвах се да разкарам лошите вибрации.

Най-накрая тя се усмихна съвсем леко и ме погледна. Вдигнах ръка и я ухапах леко по брадичката.

— Шантава кучка!

Тя се засмя и се целунахме, пуснахме си език. Отново захлипа.

Дръпнах се назад и казах:

— НЕДЕЙ!

Пак се целунахме. Вдигнах я и я занесох в спалнята, сложих я на леглото, свалих си панталона, боксерките и обувките, бързо, смъкнах гащичките ѝ връз обувките ѝ, събух едната и после, с един обут и един събут крак, я изклатих, както не я бях клатил от месеци. Всички мушката изпопадаха от дъските. След като свърших, бавно започнах да я милвам, да галя косата ѝ, да ѝ говоря разни неща. Тя замърка. След известно време стана и отиде в банята.

Не се върна при мен. Отиде в кухнята и се захвана да мие чиниите, като си пееше.

Бога ми, Стив Маккуин нямаше да се справи по-добре.

Сега имах двама пикасовци на гърба.

16.

Веднъж след вечеря или след обяд, или след нещо друго — при тия дванайсетчасови нощни смени вече не знаех кое какво е, — казах:

— Виж какво, коте, съжалявам, но не осъзнаваш ли, че тази работа ме влудява? Хайде да се откажем. Хайде просто да си лежим, да правим любов, да се разхождаме и да си приказваме. Да отидем в зоопарка. Хайде да идем да гледаме животните. Да идем до океана и да го гледаме. Само на четирийсет и пет минути път е. Хайде да играем настолни игри. Да идем на конни надбягвания, в галерията, на боксов мач. Хайде да си намерим приятели. Да се смеем. Този начин на живот е прекалено банален — той ни убива.

— Не, Ханк, трябва да им покажем, да им покажем...

Какво да очакваш от едно селско момиче от Тексас?

Отказах се.

17.

Всяка вечер, когато се готвех да излизам, Джойс ми приготвяше дрехите на леглото. Купуваше винаги най-скъпите. Никога не излизах със същия панталон, същата риза, същите обувки две поредни вечери. Имах десетки различни костюми. Обличах каквото ми сложеше тя. Точно както правеше мама.

„Не съм напреднал много“ — казвах си и обличах дрехите.

18.

Измислиха да ни проведат „обучение“ и така по трийсет минути всяка нощ не се налагаше да сортираме писма.

На подиума се качи едър италианец:

— ... Значи, няма нищо по-приятно от миризмата на прясна пот, но и няма нищо по-неприятно от миризмата на стара пот...

„Боже мили — помислих си. — Добре ли чух? Това сигурно е измишльотина на правителството. Този дебелак ще ме учи да се замивам под мишниците. Не биха постъпили по този начин с инженери или диригенти. А нас ни унижават така!“

— ... затова моля, къпете се редовно. Ще ви оценяваме не само по продуктивност, а и по външен вид.

Мисля, че искаше да използва думата „хигиена“ някъде по трасето, но просто не му дойде навреме наум.

Дебелакът се върна отпред и разпъна голяма карта на света. Казвам ви, голяма. Покри половината подиум. Осветиха картата. И дебелият италианец извади показалка с малка гумена цицка на върха и като начален учител посочи картата.

— Така, нали виждате всичкото това ЗЕЛЕНО? Има адски много от него. Гледайте!

Взе показалката и потърка с нея напред-назад по зеленото.

Тогава имаше доста повече антируски настроения отколкото сега. Китай още не беше почнал да показва мускули. Във Виетнам имаше малко пукотевица. Но аз пак си помислих: „Сигурно полудявам! Добре ли чувам?“ Никой от другите не възнегодува. Имаха нужда от работата. И според Джойс аз също имах нужда от работа.

Дебелакът продължи:

— Вижте тук. Това е Аляска! И тук са те! Изглежда, сякаш почти могат да прескочат при нас, нали?

— Да — измънка някакъв промит мозък от предния ред.

Италианецът обърна картата. Тя се прегъна гъвкаво върху себе си, зашумоля войнствено.

Той излезе напред и размаха показалката с гумената цицка към нас.

— Искам да разберете, че трябва да се вместим в бюджета! Искам да разберете, че ВСЯКО ПИСМО, КОЕТО СОРТИРАТЕ — ВСЯКА СЕКУНДА, ВСЯКА МИНУТА, ВСЕКИ ЧАС, ВСЕКИ ДЕН, ВСЯКА СЕДМИЦА — ВСЯКО ДОПЪЛНИТЕЛНО ПИСМО, КОЕТО СОРТИРАТЕ ИЗВЪНРЕДНО, ПОМАГА В БОРБАТА СРЕЩУ РУСНАЦИТЕ! Това е за днес. Преди да си тръгнете, ще бъдете разпределени по зони.

Разпределение по зони? Това пък какво беше?

Един тръгна да раздава някакви листа.

— Чинаски?

— Да?

— Получавах зона девет.

— Благодаря.

Не осъзнавах какво приемам. Зона 9 беше най-големият район в града. Някои от колегите получиха миниатюрни зони. Беше същото като с шейсетсантиметровите табли за двайсет и три минути — просто ти го начукваха отзад.

19.

Следващата нощ, когато отивахме в обучителния център, поспрях да приказвам с Гас, стария вестникар. Навремето Гас бил трети претендент в полусредната категория, но за малко се разминал с шампионската титла. Имаше силно ляво кроше, а както знаете, не е оферта да се биеш с левичар — трябва да тренираш твоя човек от нулата. Защо да се занимаваш? Гас ме покани вътре и двамата глътнахме по малко от бутилката му. После тръгнах да догоня групата.

Италианецът чакаше на вратата. Видя ме. Пресрещна ме на двора.

— Чинаски?

— Да?

— Закъсняваш.

Не казах нищо. Тръгнахме заедно към сградата.

— Много се изкушавам да ти пиша предупреждение.

— О, моля ви, недейте, господине! Моля ви, недейте!

— Добре — каза той. — Този път ще ти се размине.

— Благодаря, господине — измънках и продължихме заедно.

И знаете ли какво? Кучият син смърдеше на пот.

20.

Сега трийсетте минути бяха посветени на тренировка за сортиране по зони. Раздадоха ни по едно тесте картончета, за да се учим да ги разпределяме в преградките. За да вземеш изпита, трябваше да сортираш сто картончета за осем минути с 95 процента точност. Даваха ти право на три опита и ако не се справиш, те освобождаваха. Тоест, уволняваха те.

— Някои от вас няма да успеят — каза италианецът. — Това означава, че сте родени за друга професия. Някой може да стане президент на „Дженерал мотърс“.

После италианецът се пръждоса и остана симпатичният дребен инструктор, който ни насърчаваше:

— Ще се справите, момчета. Не е толкова трудно, колкото изглежда.

Всяка група имаше свой инструктор, който получаваше оценка според процента от хората, които вземаха изпита. Нашият имаше най-нисък рейтинг. Това го притесняваше.

— Не е чак толкова важно, момчета, но се мобилизирайте.

Някои от момчетата бяха получили по-тънки тестета. На мен ми бяха дали най-дебелото.

Стоях там в скъпите си нови дрехи. Стоях с ръце в джобовете.

— Чинаски, какъв е проблемът? — попита инструкторът. — Знам, че ще се справиш.

— Да. Да. Сега мисля.

— Какво мислиш?

— Нищо.

После си тръгнах.

След седмица пак стоях така, с ръце в джобовете. Един резервен се приближи.

— Господин началник, готов съм да взема изпита за зоната.

— Сигурен ли си? — попитах го.

— На упражненията постигах 97, 98, 99 и на два пъти 100 процента.

— Осъзнаваш ли колко сме инвестирали в обучението ти? Искаме да се справиш до последното картонче.

— Господине, сигурен съм, че съм готов.

— Добре. — Стиснах ръката му. — Върви тогава, моето момче, и късмет.

— Благодаря, господине!

Хукна към изпитната зала — стъклен аквариум, където те слагаха, за да видят дали можеш да плуваш в техните води. Горката рибка. Какво падение за един селски хулиган. Влязох в стаята за тренировки, свалих ластика от тестето и за първи път погледнах картончетата.

— Ох, по дяволите! — измърморих.

Двама-трима от момчетата се засмяха. После инструкторът каза:

— Трийсетте минути изтекоха. Връщайте се на работа.

Тоест, на дванайсетте часа.

Нямаше достатъчно хора да изнасят пощата, затова онези, които останаха, вършеха всичко. По график трябваше да работим по две седмици без прекъсване, но после получавахме четири дни почивка. Това ни крепеше. Четири свободни дни. Последната нощ преди четиридневната ни почивка, съобщителната уредба се включи:

— ВНИМАНИЕ! ВСИЧКИ РЕЗЕРВНИ СОРТИРОВАЧИ ОТ ГРУПА 409!...

Аз бях в група 409.

— ... ЧЕТИРИДНЕВНАТА ВИ ПОЧИВКА Е ОТМЕНЕНА. ПРЕЗ ТЕЗИ ЧЕТИРИ ДНИ ЩЕ РАБОТИТЕ!

21.

Джойс също си намери държавна работа — не другаде, а в окръжната полиция. Живеех с полицайка! Добре, че работеше денем — така членът ми най-после си почина от галещите й ръце. Само дето Джойс купи две вълнисти папагалчета и проклетите пернати не говореха, но пък по цял ден цвърчаха.

С Джойс се виждахме на закуска и на вечеря — много за кратко — но така си беше супер. Пак успяваше да ме изнасилва от време на време, но всичко друго бе много по-добре. Освен папагалчетата!

— Слушай, коте...

— Какво има сега?

— Ето какво. Приех мушкатата, мухите и Пикасо, но трябва да разбереш, че работя по дванайсет часа всяка нощ и отделно от това уча за изпит, а ти тормозиш останалата ми енергия...

— Тормозя ли?

— Добре де, не се изразих добре. Извинявай.

— Как така те „тормозя“?

— Казах, че няма значение. Проблемът е в папагалите.

— Аха, сега пък папагалите! И те ли те тормозят?

— Да, тормозят ме.

— Кой ще е отгоре.

— Слушай, не започвай с шегите. Не започвай с мръсотиите. Опитвам се да ти кажа нещо.

— Опитваш се да ми казваш с какво да започвам!

— Добре! Мамка му! Ти си тази с парите! Ще ме оставиш ли да се доизкажа? Отговори ми, да или не?

— Добре, момченце, кажи на мама.

— Добре. Момченцето казва: „Мамче! Мамче! Тези шибани папагали ме влудяват!“

— Добре, кажи на мама как те влудяват папагалите.

— Ами ето как, мамче, по цял ден цвърчат, не спират, а аз ги чакам да кажат нещо, но те не казват нищо, и аз по цял ден ги слушам тия идиотчета!

— Добре, момченцето на мама, ако не ти дават да спиш, изнеси ги навън.

— Да ги изнеса ли, мамче?

— Да, изнеси ги.

— Добре, мамче.

Тя ме целуна, после се измъкна по стълбите на път към полицейското управление.

Легнах и се опитах да заспя. Как цвърчаха! Всеки мускул на тялото ме болеше. Ако легнех на едната страна, ако легнех на другата, ако легнех по гръб, болеше. Най-безболезнено беше по корем, но това ме уморяваше. Лежах две-три минути в едно положение, после се завъртах в друго.

Мятах се и се въртах, псувах, крещях по малко и по малко се смеех, защото беше смешно. А те цвърчаха. Издразниха ме. Не познавах ли болка в този малък кафез? Кресливи яйчени глави! Само перушина; мозъци колкото главичка на топлийка.

Станах, довлякох се до кухнята, сипах чаша вода, отидох при клетката и лиснах водата върху тях.

— Копеленца!

Те ме гледаха мръсно изпод мократа перушина. Мълчаливо! Няма нищо по-ефикасно от стария метод със студената вода. Заимствах го от психиатрите.

Зеленият с жълтите гърдички се наведе и се клъвна по коремчето. Вдигна глава и зацвърча към червения със зелените гърдички. И пак почнаха.

Седнах на ръба на леглото, слушах ги. Пикасо дойде и ме ухапа по глезена.

Това преля чашата. Изнесох клетката на двора. Пикасо излезе с мен. Във въздуха литнаха 10 000 мухи. Оставих клетката на земята, отворих вратичката и седнах на стълбите.

Двете птици погледнаха вратичката. Не разбираха. Усещах как се опитват да размърдат миниатюрните си мозъчета. Вътре си имаха храна и вода, но какво беше това открито пространство?

Зеленият с жълтите гърдички излезе първи. Подскочи от стойката към вратичката. Хвана се за телта. Погледна мухите. Остана така петнайсет секунди, опитваше се да реши. После нещо прещрака в малката му главичка. Или в нейната главичка. Не излетя. Направо се

изстреля към небето. Нагоре, нагоре, нагоре, нагоре. Право нагоре! Право като стрела! С Пикасо седяхме и гледахме. Проклетата птица изчезна.

Беше ред на червения със зелените гърдички.

Той беше по-колеблив. Крачеше нервно по пода на клетката. Адски трудно решение. Хора, птици, всеки трябва да взема такива решения. Играта беше трудна.

Червеното пернато се разхождаше и мислеше. Жълто слънце. Жужащи мухи. Човек и куче гледат. И толкова небе, толкова много небе.

Не се издържаше. Червеното пернато скочи на телта. Три секунди.

ЗУУП!

Птицата отлетя.

С Пикасо взехме празната клетка и се върнахме в къщата.

За първи път от седмици спях добре. Дори забравих да навия будилника. Яздех бял кон по „Бродуей“ в Ню Йорк. Току-що ме бяха избрали за кмет. Бях се надървил яко и изведнъж някой ме замери с кал... и Джойс ме разтърси.

— Къде са птиците?

— Майната им на птиците! Аз съм кмет на Ню Йорк!

— Попитах за птиците! Виждам само празната клетка!

— Птици? Птици? Какви птици?

— Събуди се, мамка ти!

— Труден ден в службата, коте? Май си нервна.

— Къде СА ПТИЦИТЕ?

— Нали каза да ги изнеса, ако не ми дават да спя.

— Имах предвид да ги оставиш на верандата или навън, глупак такъв!

— Глупак ли?

— Да, глупак! Да не си ги пуснал от клетката? Наистина ли ги пусна от клетката?

— Е, не са в банята. Не са в гардероба.

— Там ще умрат от глад!

— Могат да си хващат червеи, да кълват плодове, такива неща.

— Не могат, не могат. Не знаят как! Ще умрат!

— Ще се научат, ако искат да оцелеят.

Обърнах се бавно и пак заспах. В просъница чувах как готви, пуска капаци и лъжици на пода, псува. Пикасо обаче остана в леглото с мен, Пикасо беше защитен от остриите й токчета. Протегнах ръка, той ме лизна и заспах.

Това е, известно време покой. Когато се събудих, нещо ме душеше. Погледнах и тя ме гледаше в очите като полудяла. Беше гола, гърдите й висяха пред очите ми. Косата й гъделичкаше носа ми. Сетих се за милионите й, вдигнах я, обърнах я по гръб и й го нацепих.

22.

Тя не беше истински полицай, беше полицейски чиновник. Когато се прибереше, почваше да ми разправя за някакъв пич, който носел лилава игла за вратовръзка и бил „истински кавалер“.

— О, той е толкова мил!

Всяка нощ слушах за него.

— Е — питах я, — как е Лилавата игла?

— О, знаеш ли какво стана?

— Не, коте, затова питам.

— Ах, той е ТАКЪВ кавалер!

— Хубаво. Хубаво. Какво стана?

— Знаеш ли, толкова много е страдал!

— Разбира се.

— Жена му е починала.

— Да бе, сигурно.

— Не бъди такъв гадняр. Казвам ти, жена му починала и трябвало да плати петнайсет хиляди долара за медицински и погребални разноси.

— Аха. И какво?

— Бях в коридора. Той идваше отсреща. Срегнахме се. Погледна ме и каза с онзи турски акцент: „Ах, много си красива!“ И знаеш ли какво направи?

— Не, коте, кажи ми. Кажи ми бързо.

— Целуна ме по челото, леко, много леко. И се отдалечи.

— Знаеш ли какво ще ти кажа за него, мила? Гледал е прекалено много филми.

— Откъде знаеш?

— В какъв смисъл?

— Собственик е на автокино. Вечер след работа ходи да прожектира.

— Това обяснява всичко.

— Обаче е такъв кавалер!

— Слушай, коте, не се обиждай, но...

— Какво „но“?

— Ти си от малко градче. Аз съм работил на петдесет различни места, може би сто. Никъде не съм се задържал задълго. Опитвам се да ти обясня, че в офисите из цяла Америка се разиграва един и същи театър. Хората се отегчават, нямат какво да правят и затова се впускат във флиртове с колегите. В повечето случаи го правят само за да минава времето. Понякога успяват да топнат веднъж-дваж чушката. Но дори тогава е само за запълване на времето, като ходене на боулинг или гледане на телевизия, или като новогодишното парти. Трябва да осъзнаеш, че това не е нищо сериозно, за да не се почувстваш наранена. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Мисля, че господин Партизян е искрен.

— Когато се убодеш на тази игла, мила, спомни си какво ти казах. Внимавай с тези хитреци. Те са фалшиви като оловна монета.

— Той не е фалшив. Той е кавалер. Истински кавалер. Искан ми се и ти да беше кавалер.

Отказах се. Седнах на дивана, извадих адресната схема на моята зона и се опитах да запомня разпределението на булевард „Бабкок“. „Бабкок“ се делеше на 14, 39, 51, 62. Какво ми ставаше? Не можех ли да го запомня?

23.

Най-сетне успях да си взема почивен ден и познай! Станах рано, преди Джойс да се прибере, и отидох в супермаркета да купя някои неща. Може би се бях смахнал. Ходех между стелажите и вместо да взема хубава говежда пържола или няколко парчета пържено пиле, знаете ли какво направих? Отидох на щанда за екзотични храни почнах да пълня кошницата с октоподи, морски паяци, охлюви, водорасли и тям подобни. Продавачката ме изгледа странно и почна да ги маркира.

Когато Джойс се прибра вечерта, всичко беше готово на масата. Варени водорасли с парченца от морски паяк и купчина изпържени до златисто дребни охлюви.

Заведох я в кухнята и ѝ показах нещата на масата.

— Приготвих вечеря в твоя чест. В чест на нашата любов.

— Какви, по дяволите, са тия лайна?

— Охлюви.

— Охлюви?

— Да. Не осъзнаваш ли колко века азиатците са се гощавали така? Нека да ги почетем, да почетем себе си. Пържени са в масло.

Джойс влезе и седна.

Почнах да лапам охлюви.

— Проклятие, вкусни са, коте! ПРОБВАЙ!

Джойс набучи един и го лапна, докато гледаше другите в чинията.

Лапнах голяма порция вкусни водорасли.

— Хубаво, а, коте?

Тя задъвка охлюва.

— Пържени в златисто масло!

Взех няколко с ръка и ги пъхнах в устата си.

— Вековете са на наша страна, коте. Нищо не може да се обърка!

Джойс най-сетне преглътна своя. Погледна другите в чинията.

— Всички имат миниатюрни задничета! Ужасно е! Ужасно!

— Какво им е ужасното на задничетата, мила моя?

Тя притисна салфетка към устата си. Изтича в тоалетната. Започна да повръща. Извиках от кухнята:

— КАКВО ЛОШО ИМА В ЗАДНИЧЕТАТА, КОТЕ? И ТИ ИМАШ ЗАДНИК, И АЗ ИМАМ ЗАДНИК! КОГАТО ОТИДЕШ В МАГАЗИНА И КУПИШ ПЪРЖОЛА ОТ БУТ, ТОВА СЪЩО Е ЗАДНИК! ЦЯЛАТА ЗЕМЯ Е ПЪЛНА СЪС ЗАДНИЦИ! В ИЗВЕСТЕН СМИСЪЛ, ДЪРВЕТАТА СЪЩО ИМАТ ЗАДНИЦИ, НО НЕ МОЖЕШ ДА ГИ НАМЕРИШ, ТЕ ПРОСТО ПУСКАТ ЛИСТАТА СИ. ТВОЯТ ЗАДНИК, МОЯТ ЗАДНИК, СВЕТАТ Е ПЪЛЕН С МИЛИАРДИ ЗАДНИЦИ. ПРЕЗИДЕНТЪТ ИМА ЗАДНИК, МОМЧЕТО В АВТОМИВКАТА ИМА ЗАДНИК, СЪДИЯТА И УБИЕЦЪТ ИМАТ ЗАДНИЦИ... ДОРИ ЛИЛАВАТА ИГЛА ИМА ЗАДНИК!

— Ох, стига! СТИГА!

Тя отново повърна. Селско момиче. Отворих бутилка саке и си сипах.

24.

Беше около седмица по-късно, в 7.00. Отново бях изкрънкал почивен ден, лежах долепен до задника на Джойс — до нейния задник, заспал, много заспал, и не щеш ли, на вратата се позвъни; станах и отворих.

Навън стоеше дребосък с вратовръзка. Пъхна ми някакви листа в ръцете и избяга.

Беше призовка — за развод. Така ми се изплъзнаха милионите. Но не се ядосах, защото никога не ми е било до милионите.

Събудих Джойс.

— Какво?

— Не можа ли да им кажеш да ме събудят в по-човешки час?

Показах ѝ документите.

— Съжалявам, Ханк.

— Няма нищо. Трябваше просто да ми кажеш. Щях да се съглася. Одеве се чукахме два пъти, смяхме се, забавлявахме се. А ти си знаела през цялото време. Проклет да съм, ако мога да разбера жените.

— Виж, подадох молбата, след като се скарахме. Мислех, че ако изчакам да ми мине, може да се откажа.

— Добре, коте, уважавам честните жени. Заради Лилавата игла ли?

— Заради него.

Засмях се. Беше тъжен смях, признавам. Но се засмях:

— Не беше трудно да се досетя. Обаче ще имаш проблеми с него. Желая ти късмет, мила. Знаеш, че те обичах заради много неща, не беше само за парите.

Тя заплака, заровила глава във възглавницата, легнала по корем, трепереше. Беше просто едно селско момиче, разглезено и объркано. Трепереше, плачеше, не се преструваше. Беше ужасно.

Завивките бяха паднали и аз погледнах белия ѝ гръб, плешките ѝ, изпъкнали, сякаш искаха да пораснат като криле, да пробият кожата. Малки плешки. Беше безпомощна.

Качих се в леглото, погалих гърба ѝ, галех я, галех я, успокоих я — тя пак изпадна в истерия:

— О, Ханк, обичам те, обичам те, съжалявам, страшно съжалявам, съжалявам ужасно!

Наистина се измъчваше.

След време се почувствах, сякаш аз съм поискал развода.

После се изчукахме славно за доброто старо време.

Оставих ѝ къщата, кучето, мухите и мушкатата.

Тя дори ми помогна с багажа. Сгъна грижливо панталоните ми в куфарите. Опакова боксерките и сабо̀бръсначката ми. Когато бях готов да си ходя, отново заплака. Ухапах леко ухото ѝ, дясното, после слязох по стълбите с багажа си. Качих се в колата и почнах да обикалям улиците, търсейки табелки „Дава се под наем“.

Вече бях свикнал с това занимание.

ТРЕТА ЧАСТ

1.

Не оспорвах развода. Не отидох в съда. Джойс ми даде колата. Тя нямаше книжка. Единствената ми загуба бяха три-четири милиона долара. Но все още имах пощата.

Срещнах Бети на улицата.

— Преди време те видях с една кучка — каза тя. — Не е твоят тип жена.

— Никоя жена не е.

Казах й, че съм се развел. Отидохме на бар. Бети се беше състарила, бързо. Надебеляла. Сбръчкана. Кожата на гушата й висеше. Тъжно. Но аз също бях остарял.

Бети била останала без работа. Някой прегазил кучето. Работила като сервитьорка, но я уволнили, след като съборили кафенето, за да строят офиси. Сега живеела в малка стая в хотел за отрепки. Сменяла чаршафите и чистела кенефите. Тя беше на вино. Предложи пак да се съберем. Аз предложих да изчакаме. Току-що бях преживял тежка раздяла.

Тя се прибра в стаята си и си сложи най-хубавата рокля, обувки с токчета, опита се да се пооправи. Но пак изглеждаше тъжно.

Взехме бутилка уиски и няколко бири, качихме се в апартамента ми — на четвъртия етаж в един стар блок. Вдигнах телефона и се обадох, че съм болен. Седнах срещу Бети. Тя кръстоса крака, свали си обувките, посмя се. Като в доброто старо време. Почти. Нещо липсваше.

По това време, когато звъннеш, че си болен, от пощите изпращаха сестра да провери дали не разпиваш или не си седнал на покер. Живеех близо до централата, та им беше удобно. С Бети бяхме седели около два часа, когато на вратата се почука.

— Кой ли е?

— Млъкни! — прошепнах. — Събуй тия обувки с токчета, отиди в кухнята и кротувай... МОМЕНТ! — извиках към вратата.

Запалих цигара, за да не лъхам на алкохол. Отидох при вратата и откряхнах. Беше сестрата. Същата. Познаваше ме.

— От какво се оплакваш? — попита.

Издишах облак дим.

— От корем.

— Сигурен ли си?

— Да, боли ме коремът.

— Ще подпишеш ли този формуляр, за да докажа, че съм идвала и си бил вкъщи?

— Разбира се.

Сестрата ми подаде бланката странично. Подписах. Пъхнах ѝ я обратно.

— Утре ще отидеш ли на работа?

— Няма как да знам. Ако се оправя, ще отида. Ако не, ще си стоя вкъщи.

Изглежда ме мръсно и си тръгна. Със сигурност надуши уискито в дъха ми. Достатъчно доказателство? Може би не — прекалено много технически подробности; а може би си е умирала от смях, когато се е качвала в колата с черната си чанта.

— Добре — казах на Бети, — обуй се и ела тук.

— Кой беше?

— Медицинската сестра от пощата.

— Тръгна ли си?

— Да.

— Всеки път ли правят така?

— Досега не са пропускали. Хайде сега да си сипем по едно и да празнуваме!

Отидох в кухнята и сипах две яки питиета. Върнах се в хола и дадох едното на Бети.

— Наздраве!

Вдигнахме високо чашите и се чукнахме.

Тогава будилникът зазвъня — силно.

Подскочих, сякаш ме бяха простреляли в гърба. Бети се метна с крак във въздуха, право нагоре. Изтичах при часовника и го спрях.

— Боже — възкликна тя, — щях да се надрискам!

Разсмяхме се. Седнахме. Вдигнахме чашите.

— Имах едно гадже, дето работеше за общината — каза тя. — Изпращаха му инспектор, но не всеки път, веднъж на пет. Та една вечер си пием с Хари — така се казваше той: Хари. Пием си с Хари и

някой чука на вратата. Хари седи на дивана, облечен. „Ох, Боже!“ — вика, скача в леглото с дрехите и се пъха под завивките. Аз бутам бутилките и чашите под кревата, отварям вратата. Оня тип влиза и сядна на дивана. Хари е дори с обувки и чорапи, но се крие целият под завивките. „Как си, Хари?“ Хари вика: „Не съм добре. Тази приятелка дойде да се грижи за мен.“ И ме посочва. Аз седя там пияна. „Ами скорошно оздравяване, Хари“ — вика оня и си тръгва. Сигурна съм, че видя бутилките и чашите под леглото, и със сигурност знаеше, че стъпалата на Хари не са толкова големи. Нервна ситуация.

— Мамка им, не оставят човека да подиша! Искат те винаги на тръстиката.

— Разбира се.

Пихме още известно време, после се метнахме в леглото, но вече не беше същото, никога нямаше да бъде — между нас имаше дистанция, бяха се случили неща. Погледнах я, когато отиваше към банята; видях бръчки и провиснала кожа под бузите на задника ѝ. Горката. Горкичката. Джойс бе стегната — като я награбиш, усещането беше супер. Бети не беше приятна на пипане. Тъжно, много тъжно. Когато се върна от банята, не пяхме, не се смяхме, дори не се скарахме. Седяхме в тъмното и пихме, пушихме, после си легнахме да спим и аз не сложих краката си върху тялото ѝ, нито тя върху моето, както правехме едно време. Заспахме, без да се докосваме.

И двамата бяхме ограбени.

2.

Обадих се на Джойс.

— Как върви с Лилавата игла?

— Не мога да го разбера — отговори тя.

— Какво направи той, като му каза, че си се развела?

— Бяхме в барчето на участъка, когато му казах.

— Какво стана?

— Изпусна вилицата си. Облеци се. Каза: „Моля?“

— Значи е схванал, че имаш сериозни намерения.

— Не мога да го разбера. Оттогава ме избягва. Като го видя в коридора, бяга. Вече не сяда срещу мен на обяд. Изглежда... такъв... хладен.

— Коте, има и други мъже. Забрави го тоя. Вдигай платната и давай към следващия.

— Трудно ми е да го забравя. Тоест, как се държеше преди.

— Знае ли, че имаш кинти?

— Не, не съм му казвала. Не знае.

— Е, ако искаш той да...

— Не, не! Не искам така!

— Добре тогава. Сбогом, Джойс.

— Сбогом, Ханк.

Скоро след това получих писмо от нея. Върнала се в Тексас. Бабата била тежко болна, не очаквали да изкара дълго. Хората питали за мен. Доскоро. Обичам те, Джойс.

Оставих писмото и си представих как измежарчето недоумява защо съм изпуснал келепира. Нервният дребосък, който ме мислеше за такъв хитрец. Тежко беше да го разочаровам така.

3.

Извикаха ме в отдел „Личен състав“. Оставиха ме да чакам обичайните 45 минути или час и половина.

После:

— Господин Чинаски?

— Да.

— Заповядайте.

Мъжът ме заведе при едно бюро. Там седеше жена. Беше, така да се каже, секси, между трийсет и осем и трийсет и девет, но изглеждаше сякаш или отлага сексуалните си амбиции заради други неща, или ги пренебрегва.

— Седнете, господин Чинаски.

Седнах.

„Сладурано — помислих си, — мога да те чукам до припадък!“

— Господин Чинаски, чудехме се дали сте попълнили тази молба правилно.

— А?

— Става дума за полицейското ви досие.

Подаде ми лист. В очите ѝ не личеше желание за секс.

Бях изброил десетина пиянски сбивания. По приблизителна преценка. Нямах представа за датите.

— Е? Посочили ли сте всичко? — попита тя.

— Ммм, да помисля...

Знаех какво иска. Искаше да кажа „да“ и тогава да ме пипне.

— Чакайте да помисля... хмм. Хмммм.

— Да?

— О, о! Боже!

— Какво?

— Бил съм пиян зад волана или съм карал пил. Преди около четири години. Не знам точната дата.

— И сте пропуснали да го запишете?

— Да, наистина. Мислех да го запиша, честно.

— Добре. Запишете го.

Записах го.

— Господин Чинаски. Това е ужасно досие. Искам да обясните всички тези арести и ако е възможно, да обосновате назначаването си при нас.

— Добре.

— Имате десет дни да отговорите.

Не исках работата чак толкова много. Но мадамата ме подразни.

Вечерта се обадох, че съм болен. Купих разграфени, номерирани листа за документи и синя папка с много официален вид. Взех си бутилка уиски и стек бира, седнах на машината и почнах да пиша. Бях си приготвил речника. От време на време го разлиствах, намирах някоя дълга неразбираема дума и изграждах цяло изречение или абзац около нея. Изписах четирийсет и две страници. Завърших с: „Копия от това изложение могат да бъдат изпратени до пресата, телевизията и други средства за масово осведомяване.“

Бяха ми кипнали ланата.

Тя стана от бюрото и лично взе листата.

— Господин Чинаски?

— Да?

Беше 9.00. На другия ден, след като ме накара да отговоря на обвиненията.

— Един момент.

Взе четирийсет и двете страници на бюрото си. Почна да чете, да чете... Някакъв се примъкна зад нея и също се зачете. После станаха двама, трима, четирима, петима. Всички четяха. Шест, седем, осем, девет души. Четяха.

„Майната им“ — помислих си.

По едно време някой възкликна:

— Всички гении са пияници!

Сякаш това обясняваше всичко. Пак някой беше гледал прекалено много филми.

Тя стана от бюрото с четирийсет и двете страници в ръка.

— Господин Чинаски?

— Да?

— Ще разгледаме случая ви. Ще ви се обадим.

- А междувременно да продължавам ли да ходя на работа?
- Междувременно продължавайте да ходите на работа.
- Лек ден.

4.

Една нощ ме сложиха до Бучнър. Той не сортираше писма. Само седеше. И приказваше.

Една млада жена седна в края на редицата. Бучнър забуча:

— Да, курво! Искаш да ти го туря, нали? Това искаш, курво!

Продължих да сортирам писмата. Отговорникът мина наблизо. Бучнър мърмореше:

— И ти си в списъка, мамче! Ще ми паднеш, мръсницо! Въшлива кучка! Ще го духаш!

Отговорниците не закачаха Бучнър. Никой не закачаше Бучнър.

Чух го пак да нарежда:

— Ей, сладурано! Не ме кефи тоя поглед! В списъка си, мамче! На първо място в списъка! Ще ти пръсна задника! Хей, на тебе говоря! Чуваш ли?

Това преля чашата. Хвърлих писмата.

— Добре — казах му, — да свалим картите! Да свалим цялото шибано тесте! Тук ли искаш, или навън?

Погледнах Бучнър. Говореше на тавана — луд:

— Казах, че си на първо място в списъка! Ще те опъна аз тебе, как само ще те опъна!

„Уф — помислих си, — май прекалено се вживявам.“ Другите сортировачи седяха много тихо. Не ги обвинявам. Станах и отидох да пийна вода. Върнах се. Двайсет минути по-късно излязох за десетминутната почивка. Когато пак се върнах, отговорникът ме чакаше. Дебел негър около петдесетте. Разкрещя се:

— ЧИНАСКИ!

— Какво има, готин?

— Напусна работното си място два пъти за трийсет минути!

— Да, първия път станах да пия вода. Трийсет секунди. После излязох в почивка.

— Ами ако работеше на машина? Не можеш да ставаш от машината два пъти в рамките на трийсет минути!

Лицето му лъщеше от гняв. Поразително. Не го разбирах.

— ЩЕ ТИ ПИША ЗАБЕЛЕЖКА!

— Добре.

Седнах до Бучнър. Отговорникът дотича с докладната. Беше я надраскал набързо. Нищо не се четеше. Бил е толкова ядосан, че цялата беше в петна и драскулки.

Сгънах внимателно листчето и го прибрах в задния си джоб.

— Ще го убия тоя кучи син! — измърмори Бучнър.

— Ще ми се да го направиш, дебелако — отговорих. — Ще ми се да го направиш.

5.

Не стигаха дванайсетчасовите нощни смени, ами и отговорниците, и другите сортировачи, и неспособността да дишаш в тази камара от плът, плюс застоялите манджи във „ведомствения“ стол.

Но върхът беше Ц1. Район „Център 1“. Адресната схема на моя участък бе нищо в сравнение с „Център 1“. Той обхващаше около една трета от улиците в града и всичките бяха разделени в номерирани зони. Живеех в един от най-големите градове на САЩ. Това бяха много улици. Освен това имаше Ц2. И Ц3. Трябваше да минеш всеки тест за 90 дни, от три опита, с успеваемост 95 процента или повече, 100 картончета в аквариума, за осем минути, а ако не се справиш, можеше да кандидатстваш за президент на „Дженерал мотърс“, както беше казал онзи тип. За тези, които минаваха, адресните схеми ставаха малко по-лесни — втория и третия път. Но дванайсетчасовите нощни смени и отменените почивни дни идваха в повече за мнозинството от колегите. От първоначалната група от сто и петдесет-двеста души вече бяха останали само седемнайсет-осемнайсет.

— Как очаквате да работя по дванайсет часа всяка нощ, да спя, да ям, да се къпя, да пътувам насам и обратно, да се пера, да плащам газта и наема, да сменям гумите, да правя всички тези неща и пак да уча зоните? — попитах един от инструкторите в учебната зала.

— Пробвай да не спиш — отговори той.

Погледнах го. Не се шегуваше. Проклетият глупак говореше съвсем сериозно.

6.

Установих, че единственото време, когато мога да уча, е точно преди да заспя. Бях прекалено уморен, за да си правя закуска и да я ям, затова излизах и си купувах стек бира, слагах го на стола до леглото, отварях кутия, отпивах як гълток и отварях адресната схема. На третата бира се налагаше да я оставя. Толкова можех да поема. Допивах бирата седнал в леглото, като зяпах стената. На последната кутия заспивах. Когато се събудех, имах време само да ида до тоалетната, да се изкъпя, да хапна и да тръгна пак за работа.

Няма как да се приспособиш, просто се изморяваш все повече и повече. Винаги купувах стек бира на прибиране и една сутрин бях адски скапан. Качих се по стълбите (нямаше асансьор) и вкарах ключа в бравата. Вратата се отвори. Някой беше сменил всички мебели, имаше нов килим. Не, всички мебели също бяха нови.

На дивана седеше някаква жена. Изглеждаше сносно. Млада. Хубави крака. Руса.

— Здравсти — казах аз. — Бира?

— Здравсти! Добре, може една.

— Харесва ми как си спретнала обстановката тук.

— Сама го направих.

— Защо?

— Просто така реших.

Взехме по една бира.

— Ставаш — отбелязах аз.

Оставих бирата и целунах мацето. Сложих ръка върху коляното й. Хубаво коляно.

Отпих още една глътка бира.

— Да, много ми харесва как е обзаведено тук. Действа ми ободрително.

— Много мило. На мъжа ми също му харесва.

— Тогава защо мъжът ти... Какво? Мъж ли? Кой номер е този апартамент?

— 309.

— 309? Мили Боже! Сбъркал съм етажа! Аз живея в 409-и.
Ключът ми пасна на вратата.

— Седни, сладурче.

— Не, не...

Взех четирите останали бири.

— Закъде се разбърза? — попита тя.

— Някои мъже са луди — отговорих, като тръгнах към вратата.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че някои мъже обичат жените си.

Тя се засмя:

— Не забравяй къде живея.

Затворих вратата и изкачих още един етаж. Отворих собствената си врата. Вътре нямаше никого. Мебелите бяха стари и очукани, килимът — почти без цвят. Празни бирени кутии по пода. Този път нямаше грешка.

Съблякох се, легнах си сам и отворих поредната бира.

7.

Докато работех в станция „Дорси“, чух неколцина от по-старите служители да бързкат Грейстоун — Големия боздуган, задето си купил магнетофон, за да си учи схемите. Записвал ги в почивките и после си ги пускал да ги слуша. Наричаха го Големия боздуган по очевидни причини. Беше вкарал три жени в болница с туй чудо. Последно решил да чука отзад. Намерил си някакъв педал на име Картър. Дори него беше разпорил. Картър лежеше в болница в Бостън. Майтапеха се, че трябвало да го закарат чак там, защото по Западното крайбрежие нямало достатъчно конец да го зашият, след като Боздугана го изклатил. Вярно или не, реших да пробвам с магнетофон. Край на притесненията. Можех да го оставям включен, докато спя. Някъде бях чел, че човек може да учи подсъзнателно, насън. Това изглеждаше най-лесният начин. Купих си магнетофон и ролки.

Прочетох адресната схема и я записах. Легнах си с бира в ръка и пуснах записа да слушам.

— ТАКА, ХИГИНС СЕ ДЕЛИ НА „ХЪНТЪР“ 42, „МАРКЛИ“ 67, „ХЪДСЪН“ 71, „ЕВЪРГЛЕЙДС“ 84! СЕГА, СЛУШАЙ, СЛУШАЙ, ЧИНАСКИ, ПИТСФИЙЛД СЕ ДЕЛИ НА „АШГРОУВ“ 21, „СИМЪНС“ 33, „НИДЪЛС“ 46! СЛУШАЙ, ЧИНАСКИ, СЛУШАЙ, УЕСТХЕЙВЪН СЕ ДЕЛИ НА „ЕВЪРГРИЙН“ 11, „МАРКХАМ“ 24, „УДТРИЙ“ 55! ЧИНАСКИ, ВНИМАВАЙ, ЧИНАСКИ! ПАРЧБЛЕЙК СЕ ДЕЛИ...

Не се получаваше. Гласът ми ме приспиваше, не можех да издържа след третата бира.

След известно време престанах да пускам магнетофона и да уча адресни схеми. Само изпивах шестте големи бири и си лягах. Главата ми не го побираше. Дори се замислих да отида на психиатър. Представих си как ще протече срещата:

— Да, моето момче?

— Ами ето как стоят нещата.

— Разказвай. Искаш ли да легнеш на дивана?

— Не, благодаря. Ще заспя.

— Разказвай, ако обичаш.

— Ами нуждая се от тази работа.

— Нормално.

— Обаче, за да остана, трябва да науча още три адресни схеми и да взема изпита.

— Адресни схеми? Какви са тия адресни схеми?

— Това е, когато хората не пишат пощенския код. Някой трябва да сортира тези писма в зоните. Затова ни карат да учим списъци с адреси, след като сме работили цяла нощ.

— И?

— Не мога да задържа листа. Като го взема, изпада от ръката ми.

— Не можеш да научиш схемите?

— Не. Трябва да разпределя сто картончета в стъклен аквариум за осем минути с минимум деветдесет и пет процента точност, иначе изхвърчам. А работата ми трябва.

— Защо не можеш да научиш схемите?

— Точно затова съм тук. За да попитам вас. Може би не съм нормален. Обаче всички тези улици са разпределени по различни начини. Ето, погледнете.

Ще му подам шестте листа с адресната схема, защипани с телбод, напечатани от двете страни с дребен шрифт.

Той ще ги разгледа.

— И трябва да научиш всичко това?

— Да, докторе.

— Моето момче — ще каже, като ми връща листата, — не си ненормален, задето не искаш да назубриш всичко това. По-скоро бих те обявил за побъркан, ако искаше. Двайсет и пет долара.

Затова се анализирах сам и си спестих парите.

Обаче трябваше да направя нещо.

Един ден ми писна. Около 9.10 телефонирах в централата, отдел „Личен състав“.

— Госпожица Грейвс? Може ли да говоря с госпожица Грейвс?

— Ало.

Ето я. Кучката. Започнах да си лъскам бастуна, докато говорех с нея.

— Госпожице Грейвс, Чинаски се обажда. Преди време ви писах отговор за лошото ми полицейско досие. Помните ли ме?

— Помня ви, господин Чинаски.

— Взехте ли някакво решение?

— Още не. Ще ви уведомим.

— Добре. Но има един проблем.

— Да, господин Чинаски?

— В момента уча Ц1.

Замълчах.

— Да?

— Много е трудно. Почти невъзможно е да науча тази зона. Посвещавам цялото си свободно време на това, но напразно. Като се има предвид, че мога да бъда отстранен от пощенската служба всеки момент, не е честно да ме карате да уча адресни списъци.

— Добре, господин Чинаски. Ще се обадя в центъра за обучение и ще им кажа да ви освободят от ученето на схеми, докато вземем решение за вас.

— Благодаря, госпожице Грейвс.

— Приятен ден — отговори тя и затвори.

Наистина беше приятен ден. След като си го лъсках, докато говорех по телефона, почти реших да се пристраша и да сляза в 309-и апартамент. Все пак реших да не рискувам. Направих си бекон с яйца и отпразнувах случая с още литър бира.

8.

Останахме шест-седем души. Ц1 беше непосилен за останалите.

— Как върви овладяването на схемата, Чинаски? — питаха ме.

— Никакъв проблем.

— Добре. Как се дели „Удбърн авеню“?

— „Удбърн“ ли?

— Да, „Удбърн“.

— Виж какво, не искам да се разсейвам с тия неща, докато работя. Досадно е. Да не вършим по няколко неща наведнъж.

9.

Бети дойде на Коледа. Опече пуйка и седнахме да прием. Бети обичаше големи елхи. Тази беше около два метра висока и една педя дебела, отрупана с лампички, крушки, гирлянди, всякакви боклуци. Изпихме две бутилки уиски, шибахме се, ядохме пуйка, пихме още. Кръстачката се бе разхлабила и не беше достатъчно голяма, за да държи елхата. Постоянно се налагаше да я изправам. Бети се просна на леглото и заспа. Продължих да пия на пода, по боксерки. Изпружих се. Затворих очи. Нещо ме събуди. Отворих очи. Точно навреме, за да видя как огромното дърво, покрито с нажежени лампички, бавно се накланя към мен с острата звезда на върха като кинжал. Отначало не осъзнах какво става. Приличаше на края на света. Не можех да помръдна. Клоните ме обгърнаха като ръце. Дървото ме затисна. Лампичките бяха нажежени до червено.

— О, БОЖЕ ГОСПОДИ, ИМАЙ МИЛОСТ! БОЖЕ, ПОМОГНИ МИ! БОЖИЧКО! БОЖИЧКО! ПОМОЩ!

Крушките ме изгаряха. Изтъркалях се наляво, не можах да се измъкна, изтъркалях се надясно.

— АУУУ!

Най-сетне се изплъзнах. Бети беше станала, стоеше.

— Какво стана? Какво?

— НЕ ВИЖДАШ ЛИ? ТОВА ПРОКЛЕТО ДЪРВО СЕ ОПИТА ДА МЕ УБИЕ!

— Какво?

— ДА, ВИЖ МЕ!

Имах червени петна по цялото тяло.

— Ох, горкичкят!

Отидох и издърпах щепсела от контакта. Лампичките угаснаха. Онова чудо умря.

— Ох, горкичкото ми дръвче!

— Твоето горкичко дръвче?

— Да, беше толкова красиво!

— Ще го изправа сутринта. Сега му нямам доверие. Нека си почине през нощта.

Това не ѝ хареса. Усетих как ще се скараме, затова подпрях елхата на един стол и пак включих лампичките. Ако дървото беше изгорило нейните цици или задник, щеше да го изхвърли през прозореца. Аз даже бях прекалено добър.

Няколко дни след Коледа минах да видя Бети. Седеше в стаята си пияна, в 8.45 сутринта. Не изглеждаше много добре, но и за мен можеше да се каже същото. Май всеки клиент ѝ подаряваше бутилка. Имаше вино, водка, бърбън, скоч. Най-евтините марки. Стаята беше пълна с бутилки.

— Проклети глупаци! Не знаят ли друго? Ако изпиеш всичко това, ще умреш!

Бети само ме погледна. Този поглед казваше всичко.

Тя имаше две деца, които никога не идваха да я видят, никога не ѝ пишеха. Работеше като чистачка в евтин хотел. В началото, когато се запознахме, дрехите ѝ бяха скъпи, тънките ѝ глезени се открояваха над скъпи обувки. Беше стегната, почти красива. С големи очи. Смееше се. Току-що се беше развела с богат съпруг, който по-късно загина при катастрофа, след като карал пиян; изгоря жив в Кънетикът. Казваха ми: „Никога няма да я укротиш.“

А ето я сега. Знаех обаче как да ѝ помогна.

— Виж какво — казах ѝ, — трябва да взема всичко това. Ще ти давам само от време на време по някоя бутилка. Няма да ги изпия.

— Не пипай бутилките.

Не ме погледна даже. Стаята ѝ бе на последния етаж и тя седеше на един стол до прозореца и гледаше колите навън.

Приближих се.

— Слушай, скапан съм. Трябва да тръгвам. Но за Бога, внимавай с тия работи!

— Добре.

Наведох се и я целунах.

Седмица и нещо по-късно пак минах да я видя. Почуках, но никой не отвори.

— Бети! Бети! Добре ли си?

Завъртях топката на вратата. Беше отворено. Леглото беше разбъркано. На чаршафа имаше голямо петно от кръв.

— О, мамка му!

Завъртях се. Бутилките ги нямаше.

Огледах се. Собственичката на хотела беше францужойка на средна възраст. Стоеше на вратата.

— Тя е в Окръжната болница — каза ми. — Беше много зле. Снощи извиках линейка.

— Всичко ли изпи?

— С малко помощ.

Изтичах долу и се качих в колата. Отидох в болницата. Познавах мястото добре. Казаха ми номера на стаята.

В малкото помещение имаше три-четири легла. На едното седеше някаква жена, хрупаше ябълка и се смееше с две посетителки. Отметнах чаршафа, отделящ леглото на Бети, седнах на столчето и се наведох над нея.

— Бети! Бети!

Докоснах ръката ѝ.

— Бети!

Отвори очи. Отново бяха красиви. Ясно, спокойно синьо.

— Знаех, че ще дойдеш.

Затвори очи. Устните ѝ бяха сухи. В лявото ъгълче на устата ѝ имаше засъхнала жълта слюнка. Взех кърпа, навлажних я и избърсах петното. Почистих лицето ѝ, ръцете, шията. Взех друга кърпа и изстисках малко вода върху езика ѝ. После — още малко. Наквасих устните ѝ. Оправих косата ѝ. През чаршафа чувах смеха на жените.

— Бети, Бети, Бети. Моля те, пийни малко вода, само си близни, не много, мъничко.

Тя не отговори. Десет минути се опитвах да ѝ дам сила. Напразно.

От устата ѝ пак потече слюнка. Избърсах я.

Станах и дръпнах чаршафа. Изгледах сърдито трите жени.

Отидох при дежурната сестра:

— Кажете, правите ли нещо за жената в 45-С? Бети Уилямс.

— Правим каквото можем, господине.

— Ама там няма никой.

— Посещаваме я редовно.

— Къде са лекарите? Не виждам лекар.

— Лекарят я прегледа, господине.

— Защо сте я оставили да лежи така?

— Направихме каквото можахме, господине.

— ГОСПОДИНЕ! ГОСПОДИНЕ! ГОСПОДИНЕ! СТИГА СТЕ
МЕ ГОСПОДИНОСВАЛИ! Басирам се, че ако беше президентът,
губернаторът, кметът или някой друг кучи син, там щеше да е пълно с
доктори и да правят нещо! Защо просто ги оставяте да умират? Грях ли
е да си беден?

— Казах ви, господине, направихме ВСИЧКО, което можахме.

— Ще се върна след два часа.

— Съпруг ли сте?

— Живеех по закона за съжителството.

— Може ли име и телефон?

Казах й ги и бързо излязох.

10.

Погребението трябваше да започне в 10.30, но вече беше жегата. Носех купен набързо евтин черен костюм. Беше първият нов костюм, който слагах от години. Бях намерил сина й. Пътувахме с новия му мерцедес. Бях го открил благодарение на листче с адреса на тъста му. Два междуградски разговора, и готово. Докато дойде, майка му почина. Почина, докато се опитвах да го намеря. Хлапето, Лари, не беше много пригоден за обществото. Имал навик да краде колите на приятелите си, но някак се споразумявал с тях и съдията и все се измъквал. После го взели в армията, но някак успял да се вреди в някаква програма за обучение и когато се уволнил, си намерил доходна работа. Тогава престанал да се вижда с майка си — когато намерил тази добре платена работа.

— Къде е сестра ти? — попитах го.

— Откъде да знам?

— Хубава кола. Моторът изобщо не се чува.

Лари се усмихна. Това му хареса.

На погребението отидохме трима: син, любовник и ненормалната сестра на собственичката на хотела. Казваше се Марша. Тя все мълчеше. Просто седеше с налудничава усмивка. Кожата й бе бяла като емайл. Имаше проскубана русолява коса и шапка, която не й беше по мярка. Собственичката я бе изпратила да я замества. Трябвало да наглежда хотела.

Разбира се, имах тежък махмурлук. Спряхме за кафе.

Покрай погребението вече се бяха появили проблеми. Лари се скара с католическия свещеник. Имаше известни съмнения дали Бети е била истинска католичка. Свещеникът не искаше да отслужи службата. Накрая решиха да проведе половин служба. Е, по-добре половинка, отколкото никаква.

Имахме проблеми дори с цветята. Бях купил венец от рози — различни рози, сплетени във венец. В цветарницата го правиха цял следобед. Цветарката познаваше Бети. Пиянстваха заедно преди години, когато Бети още имаше къщата и кучето. Делси, така се

казваше. Винаги ми се е искало да вляза в гащите на Делси, но все не ми се удаваше случай.

Тя ми се обади:

— Ханк, какво им става на тия кретени?

— Кои кретени?

— Ония от погребалното.

— Какво е станало?

— Ами пратих момчето с камиона да закара твоя венец, а те не го пуснали. Казали, че е затворено. Дотам е много път, ако не знаеш.

— Знам, Делси.

— Затова оставил цветята до вратата, но те отказали да ги сложат в хладилната стая. Та момчето оставило венеца там. Какво им става на тия хора, бе?

— Не знам. Какво им става на хората навсякъде?

— Няма да мога да дойда на погребението. Добре ли си, Ханк?

— Защо не дойдеш да ме утешиш?

— Ще трябва да взема и Пол.

Пол беше мъжът й.

— Айде няма нужда.

Така, отивахме към полупогребението.

Лари вдигна глава от чашата с кафе.

— Ще ти пиша за паметника по-късно. Сега нямам пари.

— Добре — отговорих.

Лари плати кафетата, после излязохме и се качихме в мерцедеса.

— Чакай малко.

— Какво? — попита Лари.

— Май забравихме нещо.

Върнах се в кафенето.

— Марша.

Тя още седеше на масата.

— Хайде, Марша, тръгваме.

Тя стана и тръгна след мен.

Свещеникът си прочете каквото се полагаше. Не го слушах. Ковчегът беше там. Бети лежеше вътре. Беше голяма жегга. Слънчевите лъчи се спускаха като жълта стена. Една муха кръжеше наоколо. По

средата на полуслужбата дойдоха двамата типове с венеца. Розите бяха мъртви, мъртви и увехнали в жегата. Подпряха нещото на едно близко дърво. Към края на службата моят венец клюмна напред и падна. Никой не го вдигна. Свърши се. Отидох при свещеника и стиснах ръката му:

— Благодаря.

Той се усмихна. Така станаха двама усмихнати: свещеникът и Марша.

Докато се прибрахме, Лари пак каза:

— Ще ти пиша за паметника.

Все още чакам това писмо.

11.

Качих се в апартамент 409, сипах си скоч с вода, взех пари от горното чекмедже, слязох, качих се в колата и подкарах към хиподрума. Стигнах навреме за първия старт, но не заложих, защото нямах време да прочета бюлетина.

Отидох в бара за пиячка и видях онази висока азиатка със стар шлифер. Беше доста зле облечена, но понеже и аз не бях по-спретнат, извиках името ѝ тихо, колкото само тя да чуе, докато минаваше.

— Ви, бебче.

Спря. Дойде при мен.

— Здравсти, Ханк. Как си?

Познавах я от централното пощенско управление. Работеше в друга станция, до автомата за вода, но изглеждаше по-добронамерена от повечето.

— Нещо ми е тъжно. Трето погребение за две години. Първо майка ми, после баща ми. А днес едно старо гадже.

Тя си поръча нещо. Отворих „Конен бюлетин“.

— Хайде да хванем втория старт.

Тя дойде и облегна количество крак и цица в мен. Винаги търся не много известен кон, който може да надбяга фаворита. Ако няма кой да го бие, залагам на фаворита.

Бях идвал на хиподрума и след другите две погребения и печелех. Имаше нещо в тия погребения. Отваряха ти очите. По едно погребение на ден, и щях да забогатя.

На едната миля номер 6 изостана с една глава от фаворита. Остави да го изпреварят, след като две обиколки водеше. Номер 6 имаше курс 35 към 1. За това състезание фаворитът се котираше 9 към 2. И двата бяха с изравнени възможности. Сега увеличиха тежестите на фаворита с един килограм, от 52 на 53. Номер 6 още носеше 52 килограма, но му сложиха по-неопитен жокей и увеличиха дистанцията на миля и една 16-а. Всички решиха, че след като фаворитът е настигнал номер 6 на едната миля, ще го изпревари и на допълнителната шестнайсетина. Изглеждаше логично. Обаче конните

състезания не се подчиняват на логиката. Треньорите поддържат конете си в привидно недобро състояние, за да отклонят малко залозите от тях. Промяната на дистанцията и слагането на по-непопулярен жокей подсказваха бързо покачване на цената. Погледнах таблото. Сутрешният курс беше 5. Сега пишеше 7 към 1.

— Номер 6 ще спечели — казах на Ви.

— Не, този кон губи.

— Вярвай си.

Отидох и заложих 10 за победа на номер 6.

Номер 6 излезе начело още със старта, мина плътно до оградата на първата дъга, после с лекота набра преднина с една дължина и четвърт на задния прав участък. Основното множество го следваше плътно. Очаквах, че номер 6 ще ги изведе на дъгата, ще даде място в началото на правата отсечка и там ще го издухат. Това беше стандартният подход. Треньорът обаче бе дал на жокея други инструкции. В началото на завоя момчето отпусна юздите и конят дръпна рязко напред. Докато другите жокей реагират, номер 6 имаше четири дължини преднина. В началото на правата момчето даде на коня да си поеме малко въздух, погледна назад, после пак го пришпори. Перспективите ми изглеждаха добри. Изведнъж фаворитът, 9 към 5, се откъсна от масата и рязко дръпна, кучият му син. Ядеше дистанцията, настъпваше. Изглеждаше, че ще изпревари моето конче. Фаворитът бе номер 2. На средата на правата отсечка 2 беше само на половин дължина зад 6. Тогава момчето с номер 6 развъртя камшика. Жокеят на фаворита шибаше яко. Изминаха останалата част от правата по този начин, с половин дължина разлика, и така финишираха. Погледнах таблото. Курсът при моя кон се беше покачил на 8 към 1.

Отидохме пак в бара.

— В този старт не спечели най-добрият кон — каза Ви.

— Не ме интересува кой е най-добрият. Интересува ме само кой ще финишира пръв. Поръчай.

Поръчахме.

— Добре, умнико. Да видим как ще се справиш на следващия старт.

— Казвам ти, сладка, адски ми върви след погребение.

Тя пак подпря крак и гърда о мен. Глътнах малко уиски и отворих „Конен бюлетин“. Трети старт.

Прегледах бюлетина. Този ден бяха решили да подлудят хората. Първият стартирал току-що бе спечелил, затова сега тълпата търсеше бързия бегач и не се интересувахе от късните спринтьори. Тълпата помни само един старт назад. Една причина за това е 25-минутната пауза между стартовете. Мислите им са фокусирани върху това, което се е случило току-що.

Третото състезание беше на шест фърлонга. Сега бързият бегач, тоест стартиралият с преднина, беше фаворит. Бе изгубил последното си състезание, на седем фърлонга, с един нос, като запази преднина през цялата права и се провали в последния скок. Номер 8 беше най-близо зад него. Бе завършил трети, с дължина и половина зад фаворита, като скъси дистанцията от две дължини на правата. Тълпата си мислеше, че щом номер 8 не е настигнал фаворита на седем фърлонга, как, по дяволите, ще го надбяга на трасе с един фърлонг по-малко? Тълпата винаги си тръгваше с празни джобове. Победителят от състезанието на седем фърлонга не участваше в този старт.

— Номер 8 ще спечели — казах на Ви.

— Разстоянието е твърде късо — възрази тя. — Абсурд.

Номер 8 имаше начална котировка 6, а сега — 9.

Взех си печалбата от последния старт и заложих 10 долара за победа на номер 8. Ако залагаш твърде голяма сума, конят ти губи. Или размисляш и се отказваш от него. Десет за победа беше хубав, удобен залог.

Фаворитът тръгна добре. Излезе от вратичката първи, мина близо до оградата и дръпна с две дължини. Номер 8 бягаше около средата на трасето, предпоследен, като постепенно се приближаваше към оградата. В началото на правата фаворитът все още изглеждаше добре. Момчето с номер 8, вече пети в групата, още далеч от оградата, даде на своя да опита камшика. Фаворитът скъси крачката. Мина първата четвърт за 22 и 4/5, но по средата на правата все още бе с две дължини напред. Изведнъж номер 8 дръпна, профуча покрай него и финишира с две и половина дължини преднина. Погледнах таблото. Все още показваше 9 към 1.

Върнахме се в бара. Ви притисна тялото си към мен.

Спечелих в три от последните пет надбягвания. Тия дни пускаха само осем старта вместо девет. Както и да е, осем бяха достатъчно.

Купих си две пури и двамата се качихме в колата. Ви беше дошла с автобуса. Отбих се за бутилка уиски и отидохме вкъщи.

12.

Ви се огледа.

— Какво прави пич като теб в такава дупка?

— Всички жени ме питат това.

— Голяма мизерия е.

— Живея скромно.

— Хайде у нас.

— Добре.

Качихме се в колата и тя ми каза адреса. Спряхме за две големи пържоли, зеленчуци, продукти за салата, картофи, хляб, още пиячка.

Във фоайето на блока ѝ имаше табелка:

ЗАБРАНЯВА СЕ ШУМ И ВСЯКАКВО
СМУЩАВАНЕ НА СПОКОЙСТВИЕТО. ТЕЛЕВИЗОРИТЕ
ДА СЕ ИЗГАСЯТ В 22.00. ТУК ХОРАТА РАБОТЯТ.

Голям надпис с червена боя.

— Харесва ми това за телевизорите — казах ѝ.

Качихме се с асансьора. Апартаментът ѝ беше хубав. Занесох торбите в кухнята, намерих две чаши и ги напълних.

— Ти извади нещата — каза тя. — Сега идвам.

Извадих нещата, сложих ги в мивката.

Сипах си второ питие. Ви се върна. Беше се накиприла. Обещи, високи токчета, минижуп. Изглеждаше сносно. Пълничка. Но с хубав задник и бедра, и цици. Стегната кобила за яко яздене.

— Ей, здрасти — казах. — Аз съм приятел на Ви. Каза, че ей сега ще дойде. Нещо за пиене?

Тя се засмя. Награбих едрото ѝ тяло и я целунах. Устните ѝ бяха студени като диаманти, но имаха хубав вкус.

— Гладна съм. Дай да сготвя.

— И аз съм гладен. Ще изям теб!

Тя се засмя. Целунах я бързо, стиснах я за задника. После отидох в дневната с чашата, седнах, изпружих крака, въздъхнах.

Можех да остана тук, помислих си, да печеля на хиподрума, а тя да се грижи за мен в лошите моменти, да ме масажира с ароматни масла, да ми готви, да ми говори, да спи с мен. Разбира се, не можеше без скандали. Такава е женската природа. Обичат взаимното замеряне с кирливи ризи, малко крясъци, малко драматизъм. После размяна на обещания. Не бях много по обещанията.

Почнах да се замайвам. Във въображението си вече се бях нанесъл.

Ви не си губеше времето. Дойде с питието си, седна в скута ми, целуна ме с език. Членът ми скочи и се опря в стегнатия ѝ задник. Награбих шепа месо. Стиснах.

— Искам да ти покажа нещо — каза тя.

— Сигурен съм, но нека отложим за около час след като се навечеряме.

— О, нямах предвид това!

Прегърнах я и ѝ пуснах един език.

Ви стана от скута ми.

— Искам да ти покажа снимка на дъщеря ми. Тя е в Детройт с майка ми. Но наесен ще дойде за училище.

— На колко е?

— На шест.

— А бащата?

— С Рой се разведохме. Непрокопсаник. Само пиеше и залагаше на коне.

— О?

Донесе снимката и я пхна в ръката ми. Опитах се да различа нещо. Имаше черен фон.

— Ама, Ви, тя е черна! По дяволите, не се ли сети да я снимаш на светъл фон?

— От баща ѝ е. Черното е доминантен белег.

— Да. Очевидно.

— Снимката я е правила майка ми.

— Имаш хубава дъщеричка.

— Да, голяма е красавица, наистина.

Ви остави снимката и отиде в кухнята.

Вечната снимка! Тия жени с техните снимки... Винаги беше същото, все същото. Ви застана на вратата на кухнята.

— Недей да пиеш прекалено! Знаеш какво ще правим!

— Не се безпокой, бебче, ще получиш каквото искаш. Междувременно дай едно питие! Имах труден ден. Скоч с вода, едно към едно.

— Я си сипи сам бе, отворко.

Завъртях се със стола, включих телевизора.

— Ако искаш пак успешен ден на хиподрума, жено, сипи на господин Отворко едно питие. Веднага!

В последната гонка Ви най-накрая заложи на моя кон. Беше на 5 към 1 и от две години нямаше прилично представяне. Заложих на него само защото беше 5, а не 20 към едно. Конят спечели с шест дължини, без усилие. Бяха го стегнали от муцуната до опашката.

Вдигнах глава и над рамото ми се подаде ръка, държаща чаша.

— Благодаря, бебче.

— Да, господине — засмя се тя.

13.

В леглото имах нещо пред себе си, но не можех да направя нищо. Лъсках ли, лъсках и лъсках. Ви беше много търпелива. Напъвах се, търках, но бях изпил прекалено много.

— Съжалявам, бебче.

Обърнах се. И заспах.

Нещо ме събуди. Беше Ви. Бе успяла да ми го вдигне и го яздеше.

— Хайде, бебче, хайде! — насърчих я.

От време на време извивах гърба си. Тя ме гледаше отгоре с алчни очи. Изнасилваше ме висока жълта вещица! За момент това ме възбуди.

После й казах:

— Мамка му. Слизай. Имах дълъг, труден ден. Да изчакаме по-добър момент.

Тя слезе от мен. Оная ми работа спадна като експресен асансьор.

14.

Сутринта я чух да обикаля. Ходеше ли, ходеше и ходеше.

Беше около 10.30. Повдигаше ми се. Не исках да я виждам. Още петнайсет минути. След това щях да стана.

Тя ме разтърси.

— Слушай, искам да се махнеш, преди да дойде приятелката ми!

— И какво? Ще изчукам и нея.

— Да, бе — изсмя се тя, — вярвай си.

Станах. Задавих се, щях да повърна. Бавно почнах да се обличам.

— Караш ме да се чувствам като някаква отрепка — казах й. — Не може да е толкова зле! Трябва да има нещо добро в мен.

Най-сетне се облякох. Отидох в банята и си наплисках лицето с вода, сресах се. „Де да можех да си среша лицето — помислих си, — но не мога.“

Излязох.

— Ви.

— Да?

— Не се сърди толкова. Не е твоя грешката. Алкохолът е виновен. Случвало се е и преди.

— Тогава не трябва да пиеш толкова. Никоя жена не иска да бъде на второ място след бутилката.

— Тогава защо не поправиш положението?

— Ох, я стига!

— Слушай, трябва ли ти пари, бебче?

Извадих двайсетачка от портфейла си.

Подадох й я.

— Леле, много си мил!

Погали бузата ми, целуна ме леко отстрани по устата.

— Да караш внимателно.

— Разбира се, бебче.

Карах внимателно през целия път до хиподрума.

15.

Извикаха ме в кабинета на съветника на втория етаж.

— Я да видя как изглеждате, Чинаски.

Погледна ме.

— Ау! Много зле. Я да взема едно хапче.

И наистина, отвори някакво шишенце и взе хапче.

— Добре, господин Чинаски, бихме искали да знаем къде бяхте през последните два дни?

— Бях в траур.

— В траур? Траур за какво?

— За една стара приятелка. Почина. Един ден да я заровим. И един ден траур.

— Не се обадихте да предупредите, господин Чинаски.

— Да.

— Искам да ви кажа нещо, господин Чинаски. Неофициално.

— Добре.

— Когато не се обаждате, знаете ли какво казвате?

— Не.

— Господин Чинаски, вие казвате: „Да им го начукам на пощите!“

— Така ли?

— И знаете ли какво означава това, господин Чинаски?

— Не, какво означава?

— Означава, господин Чинаски, че пощенската служба ще ви го начука на вас!

Наведе се и се втренчи в мен.

— Господин Федърс — казах му, — вървете на майната си.

— Не ми се отваряй, Хенри, мога да ти вгорча живота.

— Моля ви, господине, говорете ми на „ви“. Проявете малко уважение.

— Искаш уважение, но...

— Точно така. Знаем къде паркирате, господин Федърс.

— Какво? Заплашваш ли ме?

— Черните тук ме харесват, Федърс. Заблудих ги.

— Черните те харесват?

— Подмазват ми се. Дори чукам жените им. Или поне се опитвам.

— Добре. Така нищо няма да постигнем. Ако обичате, върнете се на работното си място.

Даде ми извинителна бележка. Уплаши се, нещастникът. Не бях заблудил черните, не бях заблудил никого — единственият заблуден беше Федърс. Все пак беше разбираемо, че се уплаши. Един отговорник го бяха блъснали по стълбите. Друг го наръгаха в задника. Трети бе намушкан с нож в корема, докато чакал на светофара една нощ в 3.00. Пред самата централа на пощите. Повече не го видяхме.

Скоро след разговора ни Федърс също се махна от централното управление. Не знам къде отиде. Обаче избяга от централата.

16.

Една сутрин около 10.00 телефонът иззвъня.

— Господин Чинаски?

Познах гласа и започнах да лъскам бастуна.

— Ммммм.

Госпожица Грейвс, оная кучка.

— Събудих ли ви?

— Да, да, госпожице Грейвс, но кажете. Няма проблем, всичко е наред.

— Добре, получихте разрешение да останете.

— Мммм, мммм.

— Затова уведомихме обучителния център.

— Мммхммм.

— Изпитът ви за Ц1 е насрочен за след две седмици.

— Какво? Чакайте малко...

— Това е всичко, господин Чинаски. Приятен ден.

Затвори.

17.

Взех адресната схема и асоциирах всичко със секс и възраст. В еди-коя си къща живееше еди-кой си с три жени. Биеше едната с колана (името ѝ беше същото като на улицата, а годините ѝ съвпадаха с номера), втората направо я изяде (същото), а третата просто я шибаше класически (същото). Беше пълно с педали и единият от тях („Манфред авеню“) беше на 33... и т.н.... и т.н.

Сигурен съм, че нямаше да ме пуснат в аквариума, ако знаеха какво си мисля, докато гледам картончетата. Всички ми изглеждаха като стари приятели.

Въпреки това обърках някои от оргиите си. При първия опит получих само 94. Десет дни по-късно, когато пак се явих, вече знаех кой на кого какво прави.

Постигнах 100 процента за пет минути.

Получих поздравително писмо от началника на Градската пощенска служба.

18.

Не след дълго ме направиха щатен и започнах да работя по 8 часа, което беше много по-добре от 12, а също получих право на платен отпуск. От всичките 150–200 в началото бяхме останали само двама.

Един ден се запознах с Дейвид Дженко в станцията. Беше бял младеж около двайсетте. Допуснах грешката да се запrikaзвам с него, нещо за класическа музика. Мислех си за класика, защото това беше единственото, което можех да слушам, докато пиех бира в леглото рано сутрин. Ако слушаш всяка сутрин, започваш да запомняш разни неща. А когато Джойс ме напусна, погрешка бях пхнал в куфара двата тома на „Животът на знаменити класически и съвременни композитори“. Животът на повечето от тези хора бе толкова измъчен, че ми доставяше удоволствие да чета за тях, като си мислех: „По дяволите, и аз живея в ад, но не мога да пиша музика.“

Обаче се разприказвах. Дженко спореше с един друг тип и аз разреших спора им, като им казах рождената дата на Бетовен, кога е написал Третата симфония и направих кратък (и объркан) обзор на критиките за това произведение.

На Дженко това му дойде в повече. Той веднага ме помисли за учен човек. Седна до мен и почна да се оплаква, да нарежда, нощ след нощ, за нещастieto, заровено дълбоко в изтерзаната му и прецакана душа. Имаше ужасно висок глас и искаше всички да чуят. Сортирах писма и слушах ли, слушах, чудех се какво да правя сега. Как щях да накарам този побъркан нещастник да млъкне?

Всяка нощ се прибирах вкъщи замаян, повдигаше ми се. Той ме убиваше с гласа си.

19.

Започвах работа в 18.18, а Дейв Дженко идваше чак в 22.36, тъй че можеше да бъде и по-зле. В 22.06 излизах да похапна за половин час и обикновено се връщах по времето, когато се появяваше той. Влизаше и се настаняваше до мен. Освен че се възприемаше като голям умник, Дженко се смяташе и за голям любовник. Във въображението му красиви млади жени го преследваха по улиците, приклещваха го из коридорите. Не му даваха почивка на горкия. Обаче никога не го бях виждал да говори с жена в службата, нито някоя му обръщаше внимание.

А като дойдеше:

— ЗДРАСТИ, ХАНК! ЧОВЕЧЕ, КАКВА СВИРКА МИ ВРЪТНАХА ДНЕСКА!

Той не говореше, той крещеше. Крещеше по цяла нощ.

— БОЖЕ, ТЯ НАПРАВО МЕ ИЗЯДЕ! И БЕШЕ МЛАДА! ОБАЧЕ БЕШЕ ИСТИНСКА ПРОФЕСИОНАЛИСТКА!

Запалвах цигара.

После трябваше да изслушам в детайли как я е срещнал...

— ИЗЛЯЗОХ ЗА ХЛЯБ И ТОГАВА...

После — до последната подробност — какво казала тя, какво казал той, какво направили и прочее.

По това време прокараха закон, задължаващ пощите да плащат петдесет процента за извънреден труд на резервните сортировачи. Затова прехвърлиха допълнителните задачи към щатните.

Осем-десет минути преди редовния край на работното ми време, в 2.48, се включваше радиоуредбата:

— На вниманието на всички! Щатните сортировачи, които са се явили на работа в 18.18, да останат един час извънредно!

После, осем минути преди изтичането на деветия ми час, уредбата отново обявяваше:

— На вниманието на всички! Щатните сортировачи, които са се явили на работа в 18.18, да останат втори час извънредно!

После, осем минути преди изтичането на десетия ми час:

— На вниманието на всички! Щатните сортировачи, които са се явили на работа в 18.18, да останат трети час извънредно!

През това време Дженко не спираше:

— СЕДЯ СИ АЗ В КАФЕТО, РАЗБИРАШ ЛИ, И СЕ ПОЯВЯВАТ ДВЕ ПЪРВОКЛАСНИ ПУТКИ, БРАТЧЕ. СЯДАТ ОТ ДВЕТЕ МИ СТРАНИ И...

Този пич ме убиваше, но нямаше начин да се спася. Спомних си всички други места, на които бях работил. Всеки път привличах местния идиот. Падаха си по мен.

Един ден Дженко ми сервира романа си. Не умееше да пише на машина, затова го бе дал на професионална машинописка. Беше го облякъл в луксозна черна кожена подвързия. Заглавието бе много романтично: „КАЖИ МИ КАКВО МИСЛИШ!“

— Добре — отговорих аз.

20.

Занесох нещото вкъщи, отворих си една бира, настаних се в леглото и започнах.

Отначало беше добре. Разказваше как Дженко живял в тесни стаички и гладувал, докато си търсел работа. Имал проблеми в агенциите по заетостта. После в един бар срещнал някакъв тип — изглеждал много начетен, — но този приятел постоянно вземал пари назаем и не ги връщал.

Беше искрено написано.

Може би не бях преценил правилно този човек, помислих си.

Започна да ми става симпатичен, докато четях. Изведнъж в романа нишката се загуби. Неизвестно защо, когато започна да пише за пощите, логиката му се разпадна.

Писанията му ставаха все по-зле и по-зле. Накрая описваше как отишъл на опера. Дошъл антрактът. Той станал от мястото си, за да избяга от недодяланата, глупава тълпа. Е, в това го подкрепях. Изведнъж, както заобикалял една колона, се случило нещо невероятно. Станало толкова бързо. Сблъскал се с културно, изтънчено, красиво същество. Почти я повалил на земята.

Диалогът беше следният:

— О, страшно съжалявам!

— Добре съм...

— Не исках... такова... извинявайте...!

— Уверявам ви, няма нищо!

— Ама аз... не ви видях. Не го направих нарочно...

— Моля ви. Няма нищо...

Диалогът с извиненията заемаше страница и половина.

Леле, тоя пич наистина беше луд.

Оказва се, че въпросната мацка, скитаща сам-самичка между колоните, била омъжена за някакъв лекар, а той изобщо не разбирал от опера, дори не се интересувал от такива простички неща като „Болеро“ от Равел. Или дори балета „Триъгълната шапка“ на Де Фала. Тук напълно подкрепях доктора.

От сблъсъка между тези две чувствителни души възникна нещо. Започнаха да ходят заедно на концерти, а после се срещаха за някое бързо изчукване. (За това само се намекуваше, защото и двамата бяха твърде изтънчени, за да използват думата „чукам“.)

Обаче всичко хубаво си има край. Клетото красиво същество обичаше съпруга си, а също и героя (Дженко). Не знаеше какво да прави и затова, разбира се, се самоуби. Накрая докторът и Дженко оставаха сам-сами в баните си.

Казах на младежа:

— Началото е добре. Но трябва да махнеш диалога след сблъскването зад колоната. Много е зле...

— НЕ! ВСИЧКО ОСТАВА!

Минаха месеци и от издателството постоянно връщаха романа.

— БОЖЕ МОЙ! — възкликна той. — НЕ МОГА ДА ОТИДА В НЮ ЙОРК И ДА СИ СТИСНЕМ РЪКА С ИЗДАТЕЛИТЕ!

— Слушай, момче, защо не напуснеш тази работа? Затвори се в някоя стаичка и пиши. Завърши го веднъж завинаги.

— ЧОВЕК КАТО ТЕБ МОЖЕ ДА ГО НАПРАВИ, ЗАЩОТО ПРИЛИЧАШ НА АЛКОХОЛИК. ЩЕ ТЕ НАЕМАТ, ЗАЩОТО ЩЕ СИ МИСЛЯТ, ЧЕ НЕ МОЖЕШ ДА СИ НАМЕРИШ ДРУГА РАБОТА И ЩЕ ОСТАНЕШ ПРИ ТЯХ. МЕН НЯМА ДА МЕ ВЗЕМАТ, ЗАЩОТО ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД СЕ ВИЖДА КОЛКО СЪМ ИНТЕЛИГЕНТЕН И ЩЕ СИ КАЖАТ: ИНТЕЛИГЕНТЕН ЧОВЕК КАТО НЕГО НЯМА ДА СЕ ЗАДЪРЖИ ПРИ НАС, ЗАТОВА НЯМА СМИСЪЛ ДА ГО НАЕМАМЕ.

— Пак ти казвам, затвори се в някоя стаичка и пиши.

— АМА ИМАМ НУЖДА ОТ СИГУРНОСТ!

— Добре, че не всички мислят като теб. Добре, че Ван Гог не е мислил така.

— ВАН ГОГ Е ПОЛУЧАВАЛ БЕЗПЛАТНО БОИ ОТ БРАТ СИ!
— изтъкна хлапето.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

Измислих нова система за залагане. Изкарах 3000 долара за месец и половина, а ходех на хиподрума само два-три пъти седмично. Започнах да си мечтая. Представях си къщичка на морето. Представях си се в хубави дрехи, спокоен, как ставам сутрин, качвам се във вносната си кола и бавно потеглям към хиподрума. Представях си спокойни вечери с пържола, предшествани или последвани от хубави изстудени напитки в цветни чаши. Тлъст бакшиш. Пура. И жени, когато ти се прииска. Лесно е да си фантазираш такива неща, когато получаваш големи пачки на касата. Когато за едно шестфърлонгово състезание, да речем за минута и девет секунди, изкараш едномесечна заплата.

Та така попаднах в кабинета на директора. Той седеше зад бюрото си. Бях захапал пура и дъхът ми миришеше на уиски. Внушавах представа за богат човек. Приличах на богат човек.

— Господин Уинтърс, пощенската служба се отнася добре към мен. Но имам странични бизнес интереси, за които трябва да се погрижа. Ако не можете да ме пуснете в неплатен отпуск, ще се наложи да напусна.

— Не ти ли дадох неплатен отпуск по-рано тази година, Чинаски?

— Не, господин Уинтърс. Отхвърлихте молбата ми за отпуск. Този път няма да приема отказ. Ще напусна.

— Добре, попълни този формуляр и ще подпиша. Но мога да ти дам само деветдесет работни дни.

— Съгласен съм — отговорих и издишах дълга струйка синкав дим от луксозната си пура.

2.

Хиподрумът се беше преместил на около сто и петдесет километра по-нататък по крайбрежието. Продължих да плащам наема си в града; качих се в колата и се пренесох там. Веднъж-два пъти седмично се връщах да нагледам апартамента, да си проверя пощата, понякога преспивах, после — пак обратно.

Живеех добре и печелех. След последното състезание всяка вечер пиех по едно-две в бара и оставях добър бакшиш. Изглеждаше, че съм започнал нов живот. Нямаше какво да се провали.

Една вечер дори не останах за последното състезание. Отидох в бара.

Стандартният ми залог бе станал петдесет долара. Когато започнеш да залагаш петдесетачка, след време се чувстваш, все едно залагаш пет или десет.

— Скоч и вода — казах на барманчето. — Ще проследя състезанието по уредбата.

— На кого заложи?

— На Синия чорап. Петдесет за победа.

— Много тежести му сложиха.

— Шегуваш ли се? В състезание за продажба, при което участниците вървят по шест бона, на добър кон могат да му сложат и петдесет и пет килограма. Това означава, че — при едни или други условия — конят е направил нещо, което никой друг участник в това състезание не е постигнал.

Разбира се, това не беше причината да заложа на Синия чорап. Винаги разпространявах грешна информация. Не исках конкуренти.

По това време на хиподрумите нямаше телевизори. Можеше да следиш състезанията само по уредбата. До момента бях с 380 напред. Ако изгубех в последния старт, оставах с 330 печалба. Добра надница.

Слушахме. Коментаторът изброи всички коне в състезанието освен Синия чорап.

Помислих, че конят ми е паднал.

Бяха на правата, приближаваха финала. Хиподрумът бе известен с късия си прав участък.

Изведнъж, точно преди края, коментаторът закрещя:

— И СЕГА ИЗЛИЗА СИННИЯ ЧОРАП! СИННИЯ ЧОРАП ПЕЧЕЛИ ПРЕДНИНА! И ПЪРВИ ФИНИШИРА... СИННИЯ ЧОРАП!

— Извинявай — казах на бармана. — Сега се връщам. Забъркай ми един скок с вода, двоен.

— Веднага, господине!

Отидох при малкото табло със залозите близо до терена за загряване. Синия чорап имаше курс 9 към 2. Е, не беше 8 или 10 към 1. Но на хиподрума залагаш на победителя, а не на котировката му. Взах 250 долара и някакви центове и се върнах на бара.

— За кого ще залагате утре, господине? — попита барманът.

— Утре е далече.

Довърших питието си, оставих един долар бакшиш и си тръгнах.

3.

Всяка вечер — едно и също. Карах по брега, търсейки къде да вечерям. Падах си по скъпи ресторанти без много хора. Бях развил нюх към такива места. Познавах ги още отвън. Невинаги беше възможно да вземеш маса с пряк изглед към океана — трябваше да чакаш. Но и от другите маси можеше да гледаш океана и луната и да се отдадеш на романтични мисли. Да се наслаждаваш на живота. Винаги поръчвах малка салата и голяма пържола. Сервитьорката се усмихваше сладко и заставаше до мен. Доста далеч бях стигнал за човек, който е работил в кланица, обикалял е нашир и надлъж с банда железничари, правил е кучешки бисквити, спал е по пейки в парковете, бачкал е за дребни пари в десетки градове из цялата страна.

След вечеря тръгнах да търся мотел. За това пак доста трябваше да обикалям. Първо спирах за уиски и бира. Избягвах мотели с телевизори. Имах нужда само от чисти чаршафи, горещ душ и спокойствие. Водех вълшебен живот. И не ми омръзваше.

4.

Един ден бях в бара между две гонки и видях онази жена. Бог, или някой друг, постоянно създава жени и ги хвърля на боклука: с прекалено големи гъзове или прекалено малки цици, луди или смахнати, или религиозни, такива, които гледат на чаени листенца или не умеят да удържат пръдните си, имат прекалено големи носове или прекалено хилави крака...

Но от време на време се появява жена, разцъфнала с цялата си хубост, жена, която просто прелива от дрехите си... сексуално същество, проклетие, краят на всичко. Погледнах и тя беше там, в края на бара. Беше доста пияна и барманът не искаше да ѝ дава повече да пие, та тя се размърнка и извикаха охраната; един полицаи я хвана за ръката и тръгна да я извежда, разговаряха.

Допих си уискито и тръгнах след тях.

— Полицаи! Полицаи!

Той спря и ме погледна.

— Какво е направила жена ми?

— Считаме, че е в нетрезво състояние, господине. Смятах да я изведа.

— Да я изведете на трасето ли?

Той се засмя:

— Не, господине. От хиподрума.

— Аз ще се погрижа за нея, полицаи.

— Добре, господине. Но внимавайте повече да не пие.

Не отговорих. Хванах я за ръката и я заведох пак вътре.

— Бог да ви благослови, спасихте ми живота — каза тя.

Отърка хълбока си о мен.

— Няма нищо. Казвам се Ханк.

— Аз съм Мери Лу.

— Мери Лу, ти си бижу!

Тя се засмя.

— Между другото, нали не си се крила зад колоните в операта?

— Не се крия зад нищо — отговори тя, като напърчи циците си.

— Да пийнем още нещо?

— Може, обаче барманът не ми дава.

— Това не е единственият бар на хиподрума, Мери Лу. Ела горе. И кротувай. Стой настрана. Аз ще ти взема. Какво пиеш?

— Каквото и да е.

— Уиски с вода става ли?

— Става.

Пихме до края на състезанията. Тя ми носеше късмет. Спечелих в две от последните три гонки.

— С кола ли си? — попитах я.

— Дойдох с един кретен. Забрави за него.

— Щом ти можеш да го забравиш, и аз мога.

Почнахме да се натискаме в колата и езикът ѝ се стрелкаше навътре и вън от устата ми като объркано змийче. Спряхме да се опипваме и потеглихме покрай брега. Беше късметлийска нощ. Вредих се за маса с гледка към океана, поръчахме напитки и зачакахме пържолите. Всички в ресторанта я зяпаха. Наведох се напред и запалих цигарата ѝ, като си мислех: „Тая добре ще я оправя.“ Всички в ресторанта се досещаха какво си мисля. Мери Лу също знаеше и аз ѝ се усмихнах над свещта. Казах ѝ:

— Океанът, виж го, бушува, плиска се насам-натам. А отдолу рибите, клетите риби, се бият помежду си, изяждат се взаимно. Ние сме като рибите, само дето сме горе. Един грешен ход, и си свършен. Хубаво е да си шампион. Хубаво е да знаеш правилните ходове.

Извадих пура и запалих.

— Още едно питие, Мери Лу?

— Добре, Ханк.

5.

Имаше един мотел. Надвиснал над океана — беше построен над водата. Стар, но създаваше впечатление за класа. Вземме стая на първия етаж. Чувахме океана долу, чувахме вълните, подушвахме солената вода, осезавахме как вълните се плискат под нас нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Аз не бързах — говорехме си и пиехме. После седнах до нея на дивана. Правехме някоя глупост, смеехме се, говорехме си и слушахме океана. Аз се съблякох, но нея я накарах да остане с дрехите. Занесох я в леглото и като я опипвах навсякъде, най-накрая я съблякох и ѝ го вкарах. Бях адски надървен. Тя го пое майсторски.

Беше от най-добрите. Чувах водата, чувах вълните. Чувствах се, сякаш постигам оргазъм заедно с целия океан. Сякаш продължаваше, продължаваше. Накрая се свлякох от нея.

— Ох, Боже! — възкликнах. — Боже!

Не знам защо Бог винаги се намесва в тия работи.

6.

На другия ден отидохме да вземем нещата ѝ от мотела. Там имаше един тип, мургав дребосък с брадавица отстрани на носа. Изглеждаше опасен.

— С него ли ходиш? — попита.

— Да — отговори Мери Лу.

— Добре. Късмет — измърмори той и запали цигара.

— Благодаря, Хектор.

Хектор. Що за име?

— Една бира? — попита ме.

— Става.

Хектор седеше на леглото. Стана, отиде в кухнята и донесе три бири. Беше хубава бира, внос от Германия. Той отвори бутилката на Мери Лу, сипа ѝ малко в чаша. Обърна се към мен:

— Чаша?

— Не, благодаря.

Станах и си размених бутилката с неговата.

Седнахме и почнахме да пием мълчаливо.

По едно време той каза:

— Достатъчно ли си мъж, за да ми я вземеш?

— По дяволите, не знам. Изборът е неин. Ако иска да остане с теб, нека остане. Защо не я попиташ?

— Мери Лу, ще останеш ли с мен?

— Не — отговори тя. — Отивам с него.

Посочи ме. Почувствах се значим. Бях изгубил толкова много жени заради толкова много други мъже, че ми стана добре да съм от противоположната страна. Запалих пура. Огледах се за пепелник. Видях един на тоалетното шкафче. Случайно погледнах огледалото и видях какъв съм махмурлия, а също как той се засилва към мен като стрела към мишена. Още държах бутилката. Завъртях се и той се заби в нея. Улучих го в муцуната. Цялата му уста се напълни с кръв и счупени зъби. Хектор падна на колене, ревна, хвана се за устата. Видях ножа. Изритах го настрани, вдигнах го, погледнах го. Една педя

острие. Натиснах копчето и острието се прибра. Пъхнах ножа в джоба си.

После, докато Хектор плачеше, се приближих и го изритах в задника. Той се просна на пода, продължи да хленчи. Прекрачих го, глътнах малко бира.

После отидох при Мери Лу и я шамаросах. Тя изпищя.

— Курва! Ти си го нагласила, нали? Извикала си тоя маймун да ме убие за пършивите четири-петстотин долара в портфейла ми!

— Не, не! — проплака тя. И двамата плачеха.

Отново я ударих.

— Така ли се прехранваш, курво? Убиваш мъже за неколкостотин долара?

— Не, не! Обичам те, Ханк! Обичам те!

Стиснах яката на синята ѝ рокля и раздрах половината до кръста. Не носеше сутиен. Кучката нямаше нужда от сутиен.

Излязох и тръгнах към хиподрума. Две-три седмици само се оглеждах. Бях неспокоен. Повече не видях Мери Лу на хиподрума. Нито Хектор.

7.

Не знам защо, но след това парите почнаха да ми се изплъзват и скоро престанах да ходя на хиподрума, само си седях вкъщи и чаках да минат деветдесетте дни на отпуска ми. Нервите ми бяха изопнати от пианство и възбуда. Знаете как в един момент жените почват да те налазват. Тъкмо си помислиш, че са те оставили да подишаш, и се появява следващата. Няколко дни след като се върнах на работа, дойде друга. Фей. Имаше прошарена коса и винаги носеше черно. Каза, че протестираше срещу войната. Щом така искаше, няхах нищо против. Беше нещо като писателка и ходеше на семинари за писатели. Имаше идеи за Спасяването на света. Ако можеше да го спаси за мен, няхах против. Живееше от издръжката, която плащаше бившият ѝ съпруг (имаха три деца); майка ѝ също пращаше пари от време на време. През живота си Фей бе работила на не повече от едно-две места.

Междувременно Дженко постоянно измисляше нови глупости. Всяка сутрин ме изпращаше вкъщи с главоболие. По това време ми лепяха много пътни глоби. Имах чувството, че всеки път, когато погледна в огледалото, виждам червени светлини. Патрулка или мотоциклет.

Една нощ се прибрах късно. Бях скапан. Имах сили само колкото да отключая и да си вляза. Влязох в спалнята и там в кревата лежеше Фей, четеше „Нюйоркър“ и ядеше шоколадови бонбони. Дори не ми каза „здрасти“.

Отидох в кухнята и потърсих нещо за ядене. Реших да си сипя вода. Отидох до мивката. Беше задръстена от боклук. Фей обичаше да пази празни буркани и капачките им. Умивалникът бе пълен дополовина с мръсни съдове, а на повърхността на водата, заедно с няколко хартиени чинии плуваха буркани и капачки.

Влязох в спалнята точно когато Фей слагаше бонбон в устата си.

— Виж какво, Фей, знам, че искаш да спасиш света. Но не можеш ли да започнеш от кухнята?

— Кухните не са важни.

Трудно бих се прежалил да ударя жена с прошарена коса, затова отидох в банята и пуснах водата във ваната. Понякога горещата вана охлажда страстите. След като тя се напълни, ме хвана страх да вляза. Тялото ми така се беше схванало, че се опасявах да не се удавя.

Отидох в дневната и с известно усилие се изхлузих от ризата, панталона, обувките и чорапите. Върнах се в спалнята и легнах в кревата при Фей. Не можех да се наместя. Всяко помръдване бе мъчително. Помислих си:

„Единственото време, когато си сам, Чинаски, е когато караш към работа или към къщи.“

Най-сетне се наместих по корем. Навсякъде ме болеше. След малко трябваше пак да ходя на работа. Ако успеех да подремна, щеше да ми помогне. От време на време чувах отгръщане на страница, мляскане на шоколадови бонбони. Вечерта бе ходила на един от семинарите за писатели. Само да изгасеше лампата!

— Как беше семинарът? — попитах от позицията си по корем.

— Тревожа се за Роби.

— О, какъв е проблемът?

Роби беше един тип около четирийсетте, който все още живееше с майка си. Единственото, което пишеше, доколкото знаех, бяха адски смешни истории за католическата църква. Роби яко им го туряше на католиците. Списанията просто не бяха готови за Роби, макар че в Канада веднъж бяха отпечатали негов разказ. Бяхме се виждали една вечер, когато почивах. Закарах Фей в имението, където се събираха да си четат писанията.

— О! Ето го Роби! — каза тя. — Пише адски смешни истории за католическата църква!

Посочи. Роби седеше с гръб към нас. Задникът му беше широк, дебел и мек, провиснал в панталона. „Никой ли не вижда това?“ — запитах се.

— Няма ли да влезеш? — попита Фей.

— Може би следващата седмица...

Фей лапна още един бонбон.

— Роби се тревожи. Уволнили са го от фирмата за доставки. Казва, че не можел да пише, ако нямал работа. Нуждаел се от

сигурност. Казва, че нямало да може да пише, докато не си намери друга работа.

— По дяволите, аз мога да му намеря работа!

— Къде? Как?

— В пощите търсят хора, назначават всеки. Заплащането е сносно.

— В ПОЩИТЕ! РОБИ Е ПРЕКАЛЕНО ЧУВСТВИТЕЛЕН, ЗА
ДА РАБОТИ ЗА ПОЩИТЕ!

— Извинявай, опитах се да помогна. Лека нощ.

Тя не отговори. Беше ядосана.

8.

В петък и събота бях свободен, поради което неделята беше най-тежкият ден. Освен това, в неделя трябваше да ходя на работа в 15.30, а не както обикновено в 18.18.

Тази неделя отидох в службата и както е обичайно в неделя, ме пратиха в отдела за периодика, което означаваше минимум осем часа прав.

Освен болките започвах да получавам пристъпи на световъртеж. Завиваше ми се свят и аха да припадна, но успях да се овладеея.

Тази неделя беше ад. По-рано няколко приятели на Фей бяха дошли у нас, седнаха на дивана и почнаха да бърборят какви добри писатели били, най-добрите в страната. Единствената причина писанията им да не се публикуват била — поне така твърдяха, — че те не ги пращали на издателите.

Гледах ги. Ако пиеха както изглеждаха, докато пиеха кафе и се хилеха, и топяха поничките в чашите си, нямаше значение дали ще изпращат разказите си, или ще си ги държат.

Тази неделя сортирах списания. Имах нужда от кафе, две кафета, нещо за ядене. Но всички отговорници стояха отпред. Измъкнах се през задния вход. Барчето беше на втория етаж. Аз бях на четвъртия. До мъжкия кенеф имаше врата. Погледнах табелата:

ВНИМАНИЕ!
НЕ ИЗПОЛЗВАЙ
СТЪЛБАТА!

Глупости. Аз бях по-умен от тия хитреци. Бяха сложили табелката, за да попречат на умни пичове като Чинаски да слизат до барчето. Отворих вратата и тръгнах да слизам. Тя се затвори след мен. Слязох до втория етаж. Завъртях топката на вратата. Проклятие! Не се отваряше! Беше заключена. Качих се обратно. Покрай вратата на третия етаж. Не я пробвах. Знаех, че е заключена. Както бе заключена

и вратата на първия. Достатъчно добре познавах пощите. Когато залагаха капан, правеха го без грешка. Имах само един нищожен шанс. Качих се до четвъртия етаж. Опитах вратата. Заключено.

Добре, че вратата се намираще до тоалетната. Постоянно някой отиваше до кенефа. Зачаках. Десет минути. Петнайсет. Двайсет минути! На НИКОГО ли не му се сереше, пикаеше, скатаваше? Двайсет и пет минути. Тогава видях лице. Почуках по вратата.

— Ей, приятел! ПРИЯТЕЛ!

Не чу — или се престори, че не чува. Влезе в кенефа. Пет минути. Появи се друго лице.

Задумках силно.

— ЕЙ, ПРИЯТЕЛ! ЕЙ, ПЕДАЛ!

Май ме чу. Погледна през армираното стъкло.

— ОТВОРИ ВРАТАТА! НЕ МЕ ЛИ ВИЖДАШ? ЗАКЛЮЧЕН СЪМ ОТВЪН, ГЛУПАК ТАКЪВ! ОТВОРИ ВРАТАТА!

Отвори. Влязох. Пичът гледаше като хипнотизиран.

Стиснах лакътя му.

— Благодаря, хлапе.

Върнах се при списанията.

Отговорникът мина. Спря и ме погледна. Забавих действията си.

— Как е, Чинаски?

Изръмжах, размахвах едно списание, сякаш съм на път да полудея, измърморих нещо и той отмина.

9.

Фей забременя. Но това не я промени, нито пък промени пощата.

Едни и същи сортировачи вършеха цялата работа, докато помощният персонал се разтакаваше и спореше за спорт. Всички тия бяха яки негри с телосложение на професионални борци. Винаги когато постъпеше някой нов, го хвърляха на помощните. Така ги умилюстваха да не убиват отговорниците. Ако помощният персонал вземеше на мушка някой отговорник, той изчезваше. Помощните пренасяха камарите поща, които идваха с товарния асансьор. Това беше работа за по пет минути на час. Понякога брояха писмата или се преструваха, че го правят. Докато брояха, с молив зад ухото, изглеждаха много спокойни и компетентни. През повечето време обаче спореха разпалено за спорт. Всичките бяха спецове — четяха едни и същи спортни коментари.

— Добре, човече, кой е любимият ти защитник за всички времена?

— Ами Уили Мейс, Тед Уилямс, Коб.

— Какво? Какво?

— Точно така, сладурче!

— Ами Бейб? Къде забрави Бейб?

— Добре де, добре, кой е твоят любим защитник?

— Любим защитник за всички времена!

— Добре де, добре, знаеш какво имам предвид, сладурче, знаеш какво имам предвид!

— Хубаво, да речем Мейс, Рут и Ди Маджо.

— Тия двамата са побъркани, бе! Какво ще кажеш за Ханк Ейрън, сладурче? Какво ще кажеш за Ханк?

Веднъж всички щатове на помощния персонал бяха обявени за преразпределяне. Принципно щатове се попълваха по старшинство. Помощните дойдоха и събраха заявките от ведомствената книга. След това можеха пак да си клатят краката. Никой не подаде жалба: нощем паркингът беше много тъмен и пуст.

10.

Започнах да получавам пристъпи на световъртеж. Предусещах ги. Шкафът с преградките започваше да се върти пред очите ми. Пристъпите траеха около минута. Не можех да разбера защо. Писмата натежаваха. Лицата на колегите ми изглеждаха мъртвешки бледи. Започвах да се свличам от столчето. Краката едва ме държаха. Тази работа ме убиваше.

Отидох при лекаря и му казах. Той ми премери кръвното.

— Не, не, кръвното ви е добре.

После ме преслуша и ме претегли.

— Не виждам нищо необичайно.

После ми направи специален кръвен тест. Взе ми кръв на три пъти през увеличаващи се интервали.

— Бихте ли изчакали в другата стая?

— Не. Ще изляза и ще се върна след малко.

— Добре, но елате навреме.

Отидох на секундата за второто вземане на кръв. После трябваше да изчакам повече за третото — двайсет-двайсет и пет минути. Излязох на улицата. Нямах нищо особено. Влязох в една дрогерия и се зачетох в едно списание. Оставих го, погледнах часовника и излязох. Видях една жена, седнала на автобусната спирка. Беше от ония, рядко срещащите се. Имаше ега си краката. Не можех да отместя поглед. Пресяхох улицата и застанах на двайсетина метра от нея.

Мацката стана. Тръгнах подире ѝ. Този сочен задник ме викаше. Бях хипнотизиран. Тя влезе в пощата и аз — след нея. Застана на дълга опашка, а аз — зад нея. Купи си две пощенски картички. Аз купих две картички за въздушна поща и марки за два долара.

Когато излязох, тя се качваше на автобуса. Видях как сладкият крак и задникът се качват в автобуса и автобусът я отнесе.

Докторът чакаше.

— Какво стана? Закъсняхте с пет минути!

— Не знам. Сигурно часовникът ми не е верен.

— **ТОВА НЕЩО ТРЯБВА ДА СЕ СПАЗВА ТОЧНО!**

— Както и да е. Вземете ми кръв все пак.
Той заби иглата си в мен...

Два дни по-късно изследванията показаха, че ми няма нищо. Нямах представа дали заради петте минути закъснение или по друга причина. Но пристъпите на прималяване станаха по-остри. След четири часа работа започнах да се чупя, без да попълвам необходимите формуляри.

Прибирах се към 23.00 и после — Фей. Горката бременна Фей.

— Какво става?

— Не мога повече — казвах й. — Прекалено съм чувствителен...

11.

Момчетата в станция „Дорси“ не знаеха за проблема ми.

Всяка вечер влизах през задния вход, скривах пуловера си в една табла и заобикалях отпред, за да прокарам картата си през автомата за отчитане на работното време.

— Братя и сестри!

— Брат Ханк!

— Здравсти, брат Ханк!

Имахме си една закачка в службата, бъзикахме се на черни и бели, колегите обичаха. Ще дойде примерно Бойър, ще ме пипне по ръката и ще каже:

— Човече, ако имах твоята боя, щях да съм милионер!

— Не се съмнявам, Бойър. Това е единственото условие: да имаш бяла кожа.

После ще мине дребният закръглен Хадли:

— На един кораб имали черен готвач. Той бил единственият негър на борда. Два-три пъти седмично готвел пудинг от тапиока и се празнел в тенджерата. Белите момчета много обичали пудинга от тапиока, хехехе! Попитали го как го прави и той казал: „Имам тайна рецепта“, хехехе!

Всички се разсмивахме. Не знам колко пъти слушах историята за пудинга от тапиока...

— Ей, бяла отрепко! Ей, момче!

— Слушай, пич, ако аз те нарека „момче“, сигурно ще ми извадиш нож. Затова не ми викай „момче“.

— Виж, бледолики, какво ще кажеш да излезем заедно събота вечер? Забърсах си готино бяло маце с руса коса.

— Аз пък си забърсах готино черно маце. Знаеш какъв цвят е косата й.

— Вие, белите, шибате нашите жени от векове. Опитваме се да наваксаме. Да не би да имаш против, ако нахакам големия си черен кур

на твоето бяло момиче?

— Ако иска, нека го поеме.

— Откраднахте земята на индианците.

— Да бе, аз лично.

— Недей да ме каниш у вас. Ще трябва да вляза през задната врата, за да не видят черния звяр...

— Добре, но ще оставя една лампа да свети.

Беше досадно, но нямаше как.

12.

Бременността на Фей вървеше добре. За тази възраст беше добре. Чакахме у нас. Накрая моментът настъпи.

— Съвсем скоро ще е — каза тя. — Не искам да стигна твърде рано.

Излязох и проверих колата. Върнах се вътре.

— Ооох, ох — изохка тя. — Не, чакай.

Може би наистина можеше да спаси света. Гордеех се с нея. Простих ѝ за мръсните чинии, за „Нюйоркър“ и за писателските семинари. Моето старо момиче беше просто поредното самотно същество в свят, на който не му пукаше.

— Хайде да тръгваме — подканих я.

— Не. Не искам да те карам да чакаш прекалено дълго. Знам, че не ти е добре.

— Майната ми на мен. Давай да тръгваме.

— Не, моля те, Ханк.

Остана седнала.

— Как мога да ти помогна? — попитах.

— Никак.

Седя десет минути. Отидох в кухнята да си сипя вода. Когато излязох, тя каза:

— Готов ли си да караш?

— Да.

— Знаеш ли къде е болницата?

— Разбира се.

Помогнах ѝ да се качи в колата. Предишната седмица бях направил две кръгчета за тренировка, но когато стигнахме, не знаех къде да паркирам. Фей посочи една рампа.

— Карай нататък. Спри вътре. Ще се качим оттам.

— Слушам...

Лежеше в една задна стаичка, откъм улицата. Намръщи се.

— Хвани ми ръката.

Хванах я.

— Наистина ли ще се случи? — попитах.

— Да.

— Говориш, сякаш е много лесно.

— Ти си много мил. Това ми помага.

— Искане ми се наистина да бях мил. Просто тази проклета поща...

— Знам. Знам.

Погледнахме през прозореца.

— Виж онези хора навън — казах. — Няма да представя какво се случва тук горе. Вървят си ей така по тротоара. Но пак е странно... нали и те някога са били родени, всеки един от тях.

— Да, странно е.

Чувствах движенията на тялото ѝ чрез ръката ѝ.

— Стисни ме по-силно — каза тя.

— Да.

— Не искам да ме оставяш.

— Къде е лекарят? Къде са всички? Мамка им!

— Ще дойдат.

Точно в този момент влезе една сестра. Болницата беше католическа и жената бе много красива, мургава, испанка или португалка.

— Сега... вие... си вървете — каза тя.

Показах на Фей, че стискам палци, и се усмихнах смутено. Мисля, че не видя. Слязох с асансьора.

13.

Лекарят ми, германец, дойде. Същият, който ми бе направил кръвното изследване.

— Поздравления — каза той, като стисна ръката ми. — Момиче. Четири килограма и сто трийсет и пет грама.

— Ами майката?

— Майката е добре. Нямаше никакъв проблем.

— Кога ще мога да ги видя?

— Ще ви уведомят. Изчакайте и ще ви извикат.

После изчезна.

Погледнах през стъклото. Сестрата посочи моето дете. Имаше много червено лице и ревеше по-силно от всички останали. Стаята бе пълна с ревящи бебета. Толкова много раждания!

Сестрата изглеждаше много горда от моето бебе. Поне се надявах да е мое. Вдигна момиченцето така, че да го видя по-добре. Усмихнах се през стъклото, не знаех как да реагирам. Момиченцето просто ревеше. Горкичкото, помислих си, горкичкото проклето същество. Тогава не знаех, че един ден ще стане красива млада жена, която ще прилича на мен, ха-ха-ха.

Дадох знак на сестрата да остави бебето, после им махнах за довиждане. Сестрата беше сладка. Стройни крака, сочни бедра. Хубави гърди.

Фей имаше кърваво петно от лявата страна на устата. Взех влажна кърпа и я изтрих. Жените бяха създадени да страдат; нищо чудно, че искаха постоянни обяснения в любов.

— Искam да ми дадат моето бебенце — каза тя, — не е честно да ни разделят така.

— Знам. Но сигурно има някакво медицинско основание.

— Да, но не е честно.

— Така е. Но бебето изглеждаше добре. Ще направя всичко възможно, за да ти дадат по-скоро детето. Долу имаше поне

четирийсет бебета. Всички майки чакат. Предполагам, че искат първо да си възвърнеш силите. Нашето бебе изглеждаше много силно, уверявам те. Моля те, не се безпокой.

— Ще бъда страшно щастлива с моето бебче.

— Знам, знам. Скоро ще ти го дадат.

— Господине. — Една дебела сестра, мексиканка, се приближи.

— Ще ви помоля да излезете.

— Ама аз съм бащата.

— Знаем. Но жена ви трябва да си почива. Стиснах Фей за ръката, целунах я по челото. Тя затвори очи и май заспа. Не беше млада. Може би не беше спасила света, но постигна голямо подобрене. Една точка за Фей.

14.

Марина Луиз, така Фей кръсти детето. Марина Луиз Чинаски. В кошче до прозореца. Зяпаше листата на дърветата и разноцветните фигурки на тавана. После заплакваше. Разхождай бебето, говори на бебето. Момиченцето искаше гърдите на мама, но мама невинаги беше готова, пък аз нямах мамини гърди. И пак трябваше да работя. На всичкото отгоре избухнаха улични бунтове. Една десета от града гореше...

15.

Когато се качвах с асансьора, аз бях единственият бял. Стори ми се странно. Говореха за бунтовете и никой не ме поглеждаше.

— Бога ми — каза един пич, черен като катран, — сериозна работа. Тия типове се разкарват по улиците с бутилка уиски в ръка. Ченгетата минават, но не слизат от колите си, не се закачат с пияните. И това посред бял ден. Изнасят телевизори, прахосмукачки, всичко. Сериозна работа.

— Да, човече.

— Черните собственици на магазини слагат табели: КРЪВНИ БРАТЯ. Белите собственици — също. Обаче не могат да излъжат хората. Те знаят кой магазин е собственост на бял...

— Да, брато.

Асансьорът спря на четвъртия етаж и всички слязохме. Дадох си сметка, че не е здравословно да коментирам засега.

Не след дълго началникът на градската пощенска служба се включи по радиоуредбата:

— Внимание! Югоизточният район е отцепен. Ще бъдат допускани само хора със съответните документи. Има вечерен час. След 19.00 няма да бъде допускан никой. Барикадата е между улиците „Индиана“ и „Хувър“ и от булевард „Вашингтон“ до 135-а. Всеки жител на района може да си тръгне сега.

Станах и посегнах към картата за отчитане на работното време.

— Хей! Къде отиваш? — попита отговорникът.

— Нали чу съобщението.

— Да, но ти не си...

Пъхнах лявата си ръка в джоба.

— КАКВО не съм? КАКВО не съм?

Той ме погледна.

— Какво разбираш ти, БЯЛО КОПЕЛЕ? — изръмжах.

Взех картата, излязох и я прокарах през автомата.

16.

Бунтовете престанаха, бебето се успокои и аз намерих начин да избягвам Дженко. Пристъпите на световъртеж обаче продължиха. Лекарят ми написа рецепта за зелено-белите капсули либриум и те ми помогнаха малко.

Една нощ станах да пия вода. След като се върнах, работих трийсет минути, после си взех десетминутната почивка.

Когато седнах отново, дотича отговорникът Чеймбърс, един висок жълтур.

— Чинаски! Този път се закопа сам! Нямаше те четирийсет минути!

Една вечер Чеймбърс бе паднал на пода, като се мятеше и гърчеше. Изнесоха го с носилка. На следващия ден се появи с вратовръзка и нова риза, сякаш нищо не се е случило. Сега искаше да ми излезе със стария номер с пиенето на вода.

— Не говори глупости, Чеймбърс. Станах да пия вода, седнах пак, работих трийсет минути и след това си взех почивката. Нямаше ме десет минути.

— Този път се закопа сам, Чинаски! Нямаше те четирийсет минути! Имам седем свидетели!

— Седем свидетели?

— ДА, седем!

— Казвам ти, бяха десет минути.

— Не, пипнахме те, Чинаски! Този път ще си го получиш!

Писна ми. Вече не ми се занимаваше с него.

— Добре тогава. Нямаше ме четирийсет минути. Да бъде твоята. Пиши докладна.

Чеймбърс хукна навън.

Пъхнах още няколко писма, после се появи главният инспектор. Беше хилав бял пич с кичури прошарена коса, провиснали над ушите. Погледнах го, после се обърнах и пъхнах още няколко писма.

— Господин Чинаски, сигурен съм, че разбирате правата и задълженията си в пощенската служба. Всеки сортировач има право на

две десетминутни почивки, една преди и една след обяд. Продължителността на почивките се контролира от ръководството: десет минути. Десет минути е...

— МАЙНАТА ВИ! — изкрещях и хвърлих писмата, които държах. — Признах за четирийсетте минути, за да бъдете доволни и да ме оставите на мира. Обаче вие не ме оставяте! Вземам си думите назад! Бяха само десет минути! Искам да видя седмината ви свидетели! Покажете ми ги!

Два дни по-късно бях на хиподрума. Вдигнах поглед и видях всички тия зъби, тая широка усмивка и блесналите очи, приятелски. Какво беше това — с толкова зъби? Вгледах се по-внимателно. На опашката за кафе стоеше Чеймбърс, гледаше ме и се хилеше. Държах кутия бира. Отидох до едно кошче и без да отмествам очи от него, се изплюх. После си тръгнах. Чеймбърс повече не ми е досаждал.

17.

Бебето пълзеше, откриваше света. Нощем спеше при нас в леглото. Бяхме Марина, Фей, котката и аз. Котката също спеше в леглото. „Гледай ти — помислих си, — три усти разчитат на мен. Колко странно.“ Седях и ги гледах как спят.

После два дни по ред, когато се приберях вкъщи сутрин, много рано сутрин, заварвах Фей да чете обявите във вестника.

— Всички квартири са адски скъпи — отбеляза един ден.

— Знам.

На другия ден, докато четеше вестника, я попитах:

— Ще се изнасяш ли?

— Да.

— Добре. Утре ще ти помогна да си намериш жилище. Ще те разходя с колата.

Съгласих се всеки месец да ѝ плащам издръжка. Тя каза:

— Добре.

Фей взе детето. Аз взех котката.

Намерихме подходящо жилище през десетина пресечки от нас. Помогнах ѝ да се премести, сбогувах се с детето и се прибрах.

Ходех да виждам Марина по три-четири пъти седмично. Знаех, че докато мога да я виждам, ще съм добре.

Фей още носеше черно, за да протестира срещу войната. Ходеше на мирни демонстрации, на медитации, рецитали на поезия, семинари, събрания на комунистическата партия и посещаваше едно хипарско кафене. Водеше детето със себе си. Когато не беше навън, си седеше вкъщи, пушеше цигара след цигара, и четеше. Носеше протестни значки на черната си блуза. В повечето случаи, когато минех да се видим, беше някъде навън с момиченцето.

Един ден най-сетне ги заварих вкъщи. Фей ядеше слънчогледово семе с кисело мляко. Печеше си сама хляб, но не беше много хубав.

— Запознах се с Анди, той е тираджия — съобщи ми тя. — В свободното си време рисува. Това е негова картина.

Посочи стената.

Аз си играех с момиченцето. Погледнах картината. Не казах нищо.

— Има голям член — продължи Фей. — Оная нощ дойде и ме попита: „Искаш ли да те чука голям член?“, а аз му казах: „Искам да ме чукат с любов!“

— Звучи като да е светски човек — отбелязах аз.

Поиграх си още малко с момиченцето, после си тръгнах. Предстоеше ми изпит върху адресните схеми.

Скоро след това получих писмо от Фей. Преместила се с детето в някаква хипарска комуна в Ню Мексико. Било хубаво място. Марина щяла да живее на чист въздух. Имаше и рисунка — от малката за мен.

ПЕТА ЧАСТ

1.

УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЩИТЕ

ПРЕДУПРЕДИТЕЛНО ПИСМО

До: Г-н Хенри Чинаски

Получи се информация, че на 12 март 1969 г. сте били арестуван от Полицейското управление на Лос Анджелис за шофиране в нетрезво състояние.

В тази връзка поставяме на вниманието ви член 744.12 от „Пощенски правилник“, а именно:

Пощенските чиновници са държавни служители и тяхното поведение в много случаи подлежи на повече ограничения и по-високи стандарти, отколкото работещите в частния сектор. От служителите се очаква да се държат, във и извън работно време, по начин, утвърждаващ престижа на Пощенската служба. Макар че Управлението на пощите няма практика да се меси в частния живот на служителите, то изисква от пощенския персонал честност, надеждност, лоялност, благопристойно поведение и добра репутация.

Въпреки че вашият арест е за сравнително леко провинение, той е доказателство, че сте неспособен да се държите по начин, утвърждаващ престижа на Пощенската служба. Затова с този документ ви предупреждаваме, че при повторно такова провинение или друг сблъсък с полицейските власти ръководството ще се принуди да предприеме дисциплинарни действия.

При желание можете да изпратите писмено обяснение по повод на това писмо.

2.

УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЩИТЕ

УВЕДОМЛЕНИЕ ЗА ОБМИСЛЯНИ ДИСЦИПЛИНАРНИ МЕРКИ

До: Г-н Хенри Чинаски

Това е предварително известие, че се обмисля отстраняването ви от работа без заплащане за три (3) дни или друга адекватна дисциплинарна мярка. Обмисляните действия имат за цел да бъде подобрена работата на службата и ще бъдат предприети не по-рано от 35 (трийсет и пет) дни след получаването на това писмо.

Обвиненията срещу вас и основанията за тях са следните:

Обвинение №1

Обвинен сте в самоотлъчване от работа на 13 май 1969 г., 14 май 1969 г. и 15 май 1969 г.

В допълнение към горепосоченото ще бъдат разгледани следните елементи от досието ви с цел да се определи обхватът на дисциплинарните мерки, които ще бъдат предприети, ако се потвърдят настоящите обвинения:

На 1 април 1969 г. сте получили официално предупреждение за самоотлъчване от работа.

Имате право да отговорите на обвинението лично и/или писмено и да бъдете придружен от представител по ваш избор. Отговорът ви трябва да бъде подаден в срок от 10 (десет) календарни дни от получаването на това писмо. Освен това можете да представите клетвени свидетелства в подкрепа на отговора си. Евентуалният ви писмен отговор ще бъде препратен на началника на пощите в Лос Анджелис, Калифорния 90052. Ако имате нужда от по-дълъг срок за

отговор, това ще бъде разгледано след писмена молба от ваша страна, доказваща такава необходимост.

Ако желаете да отговорите лично, обърнете се към Елън Нормел, началник-отдел „Заетост и услуги“, или К.Т. Шеймъс, отдел „Личен състав“, след записан час на тел. 289–2222.

След изтичане на 10-дневния срок всички факти по вашия случай, включително евентуалният ви отговор, ще бъдат подробно разгледани, преди да бъде взето решение. Ще ви бъде изпратено писмено становище. Ако решението е във ваш ущърб, същото ще бъде придружено с писмо, разясняващо причината/причините за това решение.

3.

УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЩИТЕ

РЕШЕНИЕ

До: Г-н Хенри Чинаски

Това е решение във връзка с адресираното до вас писмо от 17 август 1969 г. относно предложението за тридневното ви отстраняване от работа или предприемането на друга дисциплинарна мярка въз основа на описаното в същото писмо Обвинение 1. Съгласно с това ще бъдете отстранен от работа без заплащане за период от 3 (три) дни.

Периодът за отстраняване ще бъде между 17 ноември 1969 г. и 19 ноември 1969 г. включително.

Елементът от досието ви, описан подробно в писмото-уведомление за предложени дисциплинарни мерки, също бе взет под внимание при определяне на наказанието.

Имате право да обжалвате това решение пред Управлението на пощите или пред Комисията за обществените служби на САЩ или първо пред Управлението на пощите, после пред Управлението на обществените служби и след това пред Комисията за обществените служби, както следва:

Ако обжалвате първо пред Комисията за обществените служби, нямате право да обжалвате пред Управлението на пощите. Обжалването пред Комисията за обществените служби трябва да бъде изпратено до регионалния директор на район Сан Франциско към Комисията за обществените служби на САЩ, „Голдън гейт авеню“ 450, п.к. 36010, Сан Франциско, Калифорния 94102. Молбата за обжалване трябва (а) да бъде подадена писмено, (б) да съдържа основанията ви за обжалване на решението, подкрепено с всички доказателства и документи, които можете да представите, и (в) да бъде изпратена не

по-късно от 15 (петнайсет) дни след датата на влизане в сила на наказанието. Комисията ще разгледа молбата ви с цел да се увери, че е спазена съответната процедура, освен ако не представите клетвена декларация, че мерките са предприети по политически съображения, изключая предвидените в законодателството, или в резултат от дискриминация въз основа на семейно положение или физическа неравностойност. Ако обжалвате пред Управлението на пощите, нямате право да обжалвате пред Комисията, докато в Управлението на пощите не бъде взето решение на първа инстанция по молбата ви. След това ще можете да избирате дали да обжалвате на по-висока инстанция в Управлението на обществените служби или в Комисията. Ако обаче в срок от 60 (шейсет) дни след подаване на молбата ви не бъде взето решение на първа инстанция, можете да прекратите обжалването си пред Управлението, като подадете молба до Комисията.

Ако подадете молба за обжалване пред Управлението на пощите в срок от 10 (десет) календарни дни след получаването на това известие за решение, отстраняването ви от работа няма да влезе в сила до получаването на решение по обжалването ви от регионалния директор на Управлението. Освен това, ако обжалвате пред Управлението, имате право да бъдете придружен, представен или съветван от избран от вас представител. Вие и вашият представител сте защитени от ограничения, намеса, принуда, дискриминация или репресии. Освен това вие и вашият представител ще получите право на достатъчно време, за да подготвите изложението си.

Молбата за обжалване до Управлението на пощите може да бъде подадена по всяко време, след като получите това писмо, но не по-късно от 15 (петнайсет) дни преди ефективната дата на отстраняването ви. Писмото ви следва да съдържа молба за изслушване или заявление, че не желаете такова. Молбата за обжалване трябва да бъде адресирана до:

Регионален директор
Управление на пощите

ул. „Хауард“ 631
Сан Франциско, Калифорния
94106

Ако подадете молба за обжалване до регионалния директор или до Комисията на държавните служби, моля да ми изпратите подписано копие на същата едновременно с изпращането ѝ в Регионалния инспекторат или Комисията по обществените служби.

Ако имате въпроси по процедурата на обжалване, можете да се обърнете към Ричард Н. Март, заместник-директор по заетостта и работните възнаграждения в отдел „Заетост и услуги“, служба „Личен състав“, стая 2205, Федерален офис, „Норт Лос Анджелис“ 300, от понеделник до петък между 8.30 и 16.00 ч.

4.

УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЩИТЕ

УВЕДОМЛЕНИЕ ЗА ОБМИСЛЯНИ ДИСЦИПЛИНАРНИ МЕРКИ

До: Г-н Хенри Чинаски

Това е предварително известие, че се обмисля отстраняването ви от Пощенската служба или друга адекватна дисциплинарна мярка. Предложената мярка е предложена с цел подобряване на работата в службата и ще влезе в сила не по-рано от 35 (трийсет и пет) календарни дни от получаването на това писмо.

Обвинението срещу вас и причините за същото са следните:

Обвинен сте в самоотлъчване от работа на следните дати:

25 септември 1969 г. — 4 часа
28 септември 1969 г. — 8 часа
29 септември 1969 г. — 8 часа
5 октомври 1969 г. — 8 часа
6 октомври 1969 г. — 4 часа
7 октомври 1969 г. — 4 часа
13 октомври 1969 г. — 5 часа
15 октомври 1969 г. — 4 часа
16 октомври 1969 г. — 8 часа
19 октомври 1969 г. — 8 часа
23 октомври 1969 г. — 4 часа
29 октомври 1969 г. — 4 часа
4 ноември 1969 г. — 8 часа
6 ноември 1969 г. — 4 часа
12 ноември 1969 г. — 4 часа
13 ноември 1969 г. — 8 часа

В допълнение към горепосоченото ще бъдат разгледани следните елементи от досието ви с цел да се определи обхватът на

дисциплинарни мерки, които ще бъдат предприети, ако се потвърдят настоящите обвинения:

На 1 април 1969 г. сте получили официално предупреждение за самоотлъчване от работа.

На 15 август 1969 г. сте получили уведомление за обмисляни дисциплинарни мерки за самоотлъчване от работа. В резултат от това обвинение сте били отстранен от работа за 3 (три) дни — от 17 ноември 1969 г. до 19 ноември 1969 г. включително.

Имате право да отговорите на обвинението лично и/или писмено и да бъдете придружен от представител по ваш избор. Отговорът ви трябва да бъде подаден в срок от 10 (десет) календарни дни след получаването на настоящето писмо. Освен това можете да представите клетвени свидетелства в подкрепа на отговора си. Евентуалният ви писмен отговор ще бъде изпратен на началника на пощите в Лос Анджелис, Калифорния 90052. Ако имате нужда от по-дълъг срок за подаване на отговора си, това ще бъде разгледано след писмена молба от ваша страна, доказваща такава необходимост.

Ако желаете да отговорите лично, обърнете се към Елън Нормел, началник-отдел „Заетост и услуги“, или К.Т. Шеймъс, отдел „Личен състав“, след записан час на тел. 289–2222.

След изтичане на 10-дневния срок всички факти по вашия случай, включително евентуалният ви отговор, ще бъдат подробно разгледани, преди да бъде взето решение. Решението ще ви бъде изпратено в писмен вид. Ако е във ваш ущърб, същото ще бъде придружено с писмо, разясняващо причината/причините за вземане на това решение.

ШЕСТА ЧАСТ

1.

Седях до едно младо момиче, което не знаеше много добре адресната схема.

— Къде се сортира „Роутфорд“ 2900? — попита.

— Прати го в 33.

Отговорникът ѝ приказваше:

— Значи сте от Канзас Сити, така ли? И двамата ми родители са от Канзас Сити.

— Наистина ли? — каза момичето. — После се обърна към мен:

— Ами „Майърс“ 8400?

— Сложи го в 18.

Имаше малко тлъстинки, но беше готова. Аз обаче пасувах. Сега не ми беше до жени.

Отговорникът се умилкваше около нея:

— Далеч ли живеете?

— Не.

— Харесва ли ви работата?

— О, да.

Тя пак се обърна към мен:

— Ами „Олбани“ 6200?

— Шестнайсет.

След като сортирах таблата, отговорникът ми каза:

— Чинаски, засякох ти време за тази табла. Свърши я за дваайсет и осем минути.

Не отговорих.

— Знаеш ли какъв е нормативът за сортиране на една табла?

— Не, не знам.

— От колко време си в службата?

— Единайсет години.

— Работиш тук от единайсет години и не знаеш норматива?

— Точно така.

— Сортираш писмата, сякаш не ти пука за тях.

Таблата на момичето все още беше пълна.

Бяхме започнали заедно.

— Освен това говореше с колежката.

Запалих цигара.

— Чинаски, ела за момент.

Застана пред металните шкафове и посочи. Сега всички служители пъхаха много бързо писмата в преградките. Мърдаха енергично ръце. Дори дебеличкото момиче действаше по-бързо.

— Виждаш ли тези числа, изписани отстрани на всеки шкаф?

— Да.

— Тези числа: показват колко бройки трябва да се сортират за една минута. Шейсетсантиметровите табли се сортират за двацет и три минути. Ти се забави с пет минути.

Отговорникът посочи числото 23.

— Двацет и три минути, това е нормативът.

— Двацет и три не означава нищо.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че някой просто е минал с кутия боя и е намацал числото 23 на шкафа.

— Не, не, това е проверено и доказано с годините.

Какъв смисъл имаше? Не коментирах.

— Ще напиша докладна, Чинаски. Ще те пратя при съветника.

Върнах се на мястото си и седнах. Единайсет години! Нямах в джоба и десет цента повече, отколкото когато постъпвах. Единайсет години. Въпреки че нощите ми бяха дълги, годините минаха бързо. Може би заради работата през нощта. Или заради това, че правех едно и също ден след ден. При Павецо поне никога не знаех какво мога да очаквам. Тук нямаше никакви изненади.

Единайсет години да те застрелват в главата. Бях станал свидетел как работата изядва хората. Те сякаш се стопяваха. Например Джими Потс от станция „Дорси“. Когато постъпих, той бе добре сложен мъж с бяла тениска. Сега този Джими го нямаше. Нагласяше столчето възможно най-ниско и се застопоряваше с крака да не падне. От изтощение не си даваше труд дори да се подстриже и ходеше с един и същ панталон от три години. Сменяше фланелката си два пъти седмично и вървеше много бавно. Те го убиваха. Беше на петдесет и пет. Оставаха му седем години до пенсия.

— Няма да издържа — каза ми веднъж.

Хората или се стопяваха, или затлъстяваха — страшно, особено по задника и шкембето. Беше заради седенето, заради еднообразните движения и разговори. Ето, и при мен — с този световъртеж и болките в ръцете, врата, гърдите, навсякъде. Спях по цял ден, за да съм отпочинал за работа. През уикендите трябваше да се напия, за да забравя. Бях постъпил осемдесет и три кила. Сега тежах сто. Единствената част от тялото, която се налагаше да движиш, беше дясната ръка.

2.

Влязох при съветника. Еди Бийвър седеше зад бюрото си. Другите сортировачи го наричаха „Хилавия бобър“. Имаше остра глава, остър нос, остра брадичка. Всичко му беше остро. Включително поведението.

— Седнете, Чинаски.

Бийвър държеше някакви документи. Четеше ги.

— Чинаски, трябвали са ти двацет и осем минути, за да сортираш табла с норматив двацет и три.

— Ох, стига с тези глупости. Уморен съм.

— Какво?

— Казах, стига с глупостите! Дайте да подпиша и да си ходя. Не искам да слушам.

— Моята работа е да ви съветвам, Чинаски!

Въздъгнах:

— Добре, хайде. Да чуем.

— Ние имаме производствен план и трябва да го изпълняваме, Чинаски.

— Аха.

— И когато вие изоставате от норматива, това означава, че някой друг трябва да сортира писмата ви. Това означава извънреден труд.

— Искате да кажете, че аз съм виновен за тези три и половина часа допълнителен труд, които ни налагате всяка нощ?

— Вижте, факт е, че сте се забавили двацет и осем минути, за да сортирате табла, която трябва да се сортира за двацет и три минути. Това е единственото, което обсъждаме.

— Знаете много добре каква е истината. Всички табли са дълги по шейсет сантиметра. Но в някои има по три, дори четири пъти повече писма, отколкото в други. Повечето сортировачи вземат така наречените „лесни“ табли. На мен ми е все едно. Някой трябва да сортира и трудните. Обаче единственото, което знаете вие, е, че всяка табла е дълга шейсет сантиметра и трябва да се сортира за двацет и три минути. Обаче ние не пъхаме табли в тия шкафове, а писма.

— Не, не, това е проверено и доказано!

— Може би. Макар че се съмнявам. Обаче, ако ще оценявате нечия скорост на работа, не го правете по една табла. Дори Бейб Рут понякога пропуска топка. Оценявайте по десет табли или по работата, която вършим за една смяна. Вие използвате това, за да прецаквате всеки, който ви боде в очите.

— Добре, Чинаски, каза каквото имаше да кажеш. Сега АЗ ти казвам: сортирал си таблата за двацет и осем минути. За нас това има значение. СЕГА, ако втори път те хванат да се мотаеш, ще бъдеш привикан за ИНТЕНЗИВЕН ИНСТРУКТАЖ!

— Добре, може ли само още един въпрос?

— Може.

— Да предположим, че взема лесна табла. От време на време ми се случва. Понякога завършвам таблата за пет или за осем минути. Да речем, че съм я сортирал за осем. Според вашия проверен и доказан стандарт така съм спестил на службата петнайсет минути. Мога ли в такъв случай да използвам тези петнайсет минути, за да сляза в барчето, да си взема парче сладкиш със сладолед, да погледам телевизия и после да се кача.

— НЕ! ВЕДНАГА ЩОМ СВЪРШИШ ЕДНА ТАБЛА, ТРЯБВА ДА ВЗЕМЕШ ДРУГА!

Подписах документ, че са ме инструктирали. Хилавия бобър ми написа извинителна бележка с часа, когато съм бил при него, и ме прати обратно на столчето да сортирам писма.

3.

Имаше все пак интересни случки. Хванаха един тип на стълбището, където и аз се бях заключил. Него обаче го завариха с глава под полата на една колежа. После едно от момичетата в барчето се оплака, че не ѝ платили обещаната сума за оралните услуги, които оказала на главния инспектор и трима сортировачи. Уволниха момичето и тримата сортировачи, а главния инспектор понижиха в отговорник.

После подпалих пощата.

Бяха ме пратили на третокласната поща и запалих пура, докато сортирах купчина пратки от една ръчна количка. Мина един пич и каза:

— ХЕЙ, ПРАТКИТЕ ТИ ГОРЯТ!

Огледах се. Наистина. Пламъчето се виеше нагоре като танцуващо змийче. Явно част от нажежената пепел от пурата бе паднала между пликовете.

— Мамка му!

Пламъкът се разрастваше. Грабнах един каталог и заудрях с него. Разхвърчаха се искри. Беше горещо. Едва угасях един участък, друг пламваше.

Чух глас:

— Хей! Мирише ми на огън!

— НЕ ТИ МИРИШЕ НА ОГЪН! — изкрещях. — МИРИШЕ ТИ НА ДИМ!

— Най-добре да бягам!

— Начукай си го тогава! — изкрещях. — БЯГАЙ!

Пламъците обгаряха ръцете ми. Трябваше да спася имуществото на Съединените американски щати, третокласни рекламни материали!

Най-сетне овладях огъня. Изсипах цялата купчина пликове на пода и стъпках последните червени искри.

Отговорникът дойде да ми каже нещо. Стоях с опърления каталог в ръка и чаках. Той ме погледна и излезе.

Продължих да сортирам третокласни рекламни брошури. Отделях обгорените пратки настрана.

Пурата ми бе изгаснала. Не я запалих пак.

Ръцете ме заболяха. Отидох при автомата за вода и ги полях. Не помогна.

Намерих отговорника и го помолих да ме освободи, за да отида до лечебницата.

Сестрата беше същата, която обикновено идваше у нас и питаше: „От какво се оплакваш сега, Чинаски?“

Когато влязох, ме попита същото.

— Помните ли ме?

— О, да, помня, че имаше много тежки нощи.

— Да.

— Все още ли викаш жени в апартамента си?

— Да. А при вас идват ли още мъже?

— Добре, Чинаски, от какво се оплакваш сега?

— Изгорих си ръцете.

— Дай да видя. Как ги изгори?

— Какво значение има? Нали са изгорени.

Поръси ръцете ми с нещо. Едната ѝ гърда се отърка в мен.

— Как се случи, Хенри?

— Пура. Седях до количка с третокласна поща. Сигурно е паднала пепел. Пламна.

Гърдата отново бръсна.

— Дръж си ръцете неподвижно, ако обичаш! Сетне опря цялата си страна върху мен, докато мажеше дланите ми с нещо. Седях на столче.

— Какво има, Хенри? Изглеждаш неспокоен.

— Ами... нали знаеш как е, Марта.

— Не се казвам Марта. Казвам се Хелън.

— Хайде да се оженим, Хелън.

— Какво?

— Имам предвид — веднага, щом мога да използвам ръцете си.

— И сега можеш да ги използваш, ако искаш.

— Какво?

— Имам предвид за работа.

Уви ги с марля.

— Наистина съм по-добре — признах.

— Не бива да гориш пощата.

— Бяха рекламни листовки.

— Всички пратки са важни.

— Добре, Хелън.

Тя отиде при бюрото си, а аз — след нея. Попълни ми извинителна бележка. Изглеждаше много сладка с бялата касинка. Трябваше да намеря начин пак да се намъкна тук.

Сестрата забеляза, че зяпам тялото й.

— Хайде, Чинаски, можеш да си ходиш.

— О, да... Е, благодаря за всичко.

— Само си върша работата.

— Разбира се.

Седмица по-късно навсякъде бяха закачени надписи: ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО. Забраниха на сортировачите да пушат, освен ако не използват пепелници. Някой получи обществена поръчка да произведе всички необходими пепелници. Бяха много хубави. На тях пишеше: СОБСТВЕНОСТ НА АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО. Сортировачите окрадоха повечето.

ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

Аз, Хенри Чинаски, съвсем сам бях предизвикал революционна промяна в пощенската система.

4.

Един ден дойдоха някакви типове и отнесоха половината автомати за вода.

— Хей, вижте! Какво правят, по дяволите? — извиках аз.

Никой не ми обърна внимание.

Бях в района за третокласна поща. Отидох при един от колегите.

— Гледай! — казах му. — Вземат ни водата!

Той погледна за миг автомата за вода, после продължи да сортира рекламни листовки.

Опитах с другите сортировачи. Те също не проявиха интерес. Не ги разбирах.

После, с голямо закъснение, дойде той — Паркър Андерсън. Паркър спеше в стара таратайка и се къпеше, бръснеше и ходеше да сере в една бензиностанция, където държаха тоалетната отключена. Беше се опитал да върти далавери, но не му се получи. Затова дойде в централната поща, влезе в профсъюза, ходеше на всичките им сбирки и стана активист. Скоро го направиха синдикален представител, а по-късно го избраха за заместник-председател.

— Какво има, Ханк? Знам, че нямаш нужда от мен, за да се справиш с тия отговорници!

— Айде без четки, пич. Плащам на профсъюза от дванайсет години и досега не съм поискал нищо.

— Хубаво, какъв е проблемът?

— Автоматите за вода.

— Автоматите за вода са проблем?

— Не, по дяволите, автоматите за вода са си наред. Проблемът е в това, което правят с тях. Гледай.

— Да гледам ли? Къде?

— Там!

— Не виждам нищо.

— Точно от това се жалвам. Тук имаше автомати за вода.

— Махнали са ги, значи. И какво от това?

— Слушай, Паркър, нямам нищо против да вземат един. Обаче те махат всеки втори автомат за вода в сградата. Ако не ги спрем сега, скоро ще почнат да затварят всеки втори кенеф... и после какво ще направят, не знам...

— Добре. Какво искаш от мен?

— Искам да си размърдаш задника и да разбереш защо махат автоматите за вода.

— Добре, ще проверя утре.

— Гледай наистина да провериш. Дванайсет години профсъюзни вноски — това са триста и дванайсет долара.

На другия ден трябваше да издирвам Паркър. Не беше проверил. Нито на следващия, нито на по-следващия ден. Казах му, че ми е писнало да чакам. Дадох му още един ден.

На следващия дойде в барчето.

— Готово, Чинаски, разбрах какво става.

— Да?

— Тази сграда е строена през 1912-а...

— 1912-а? Това е преди един век! Нищо чудно, че прилича на германски бардак!

— Млъкни малко. Така, през 1912 година, когато е строена сградата, договорът е включвал определен брой автомати за вода. От централата направили проверка и установили, че има инсталирани два пъти повече, отколкото е предвидено в първоначалния договор.

— Аха, добре, но лошо ли е да има два пъти повече автомати? Сортировачите изпиват едно и също количество вода.

— Така е. Обаче автоматите стърчат малко напред. Пречат да се минава.

— Е, и?

— Добре. Да предположим, че служител, който познава опитен адвокат, се нарани на някой от тези автомати за вода. Примерно да бъде притиснат в автомата от ръчна количка, натоварена със списания.

— Сега разбирам. Автоматът не трябва да е там. Пострадалият може да съди пощите за престъпна небрежност.

— Именно!

— Добре. Благодаря, Паркър.

— Моля.

Ако го беше съчинил, историята със сигурност си струваше 312-те долара. Чел съм много по-слаби в „Плейбой“.

5.

Установих, че единственият начин да се спася от пристъпите на световъртеж, е, като от време на време ставам и се разхождам.

Фацио, тогавашният отговорник, ме видя, когато отивах до един от малкото вече автомати за вода.

— Слушай, Чинаски, всеки път, когато те видя, ти се разхождаш!

— Това е нищо. Всеки път, когато аз те видя, ти се разхождаш.

— Да, ама за мен е задължение. Да се разхождам, е част от работата ми. Длъжен съм да го правя.

— Виж какво, то е част и от моята работа. Трябва да се разхождам. Ако остана още малко да седя на онова столче, ще скоча върху някой шкаф и ще почна да свиркам „Дикси“ през гъза или „Дечицата на мама обичат да месят хляб“ през предното ми отворстие.

— Добре, Чинаски. Забрави.

6.

Една нощ се връщах от барчето, където бях отишъл да си купя цигари. Като завих зад ъгъла, видях позната физиономия.

Том Мото! Пичът, с когото заедно бяхме резервни пощальони под надзора на Павеето!

— Мото, кучи сине!

— Ханк!

Здрависахме се.

— Хей, мислех си за теб! Джонстън се пенсионира този месец. Няколко души подготвяме прощално парти. Нали знаеш, той много обича да ходи за риба. Ще му организираме излет с лодка. Искаш ли да дойдеш да го хвърлим през борда, да го удавим? Избрали сме хубаво дълбоко езеро.

— Стига бе, изобщо не искам да го виждам.

— Каня те.

Мото се хилеше като пача. Погледнах ризата му — значка на отговорник.

— О, не, Том!

— Ханк, имам четири деца. Трябва да ги храня.

— Добре Том.

Оставих го.

7.

Не знам какво им става на тия хора. Аз плащах детска издръжка, пиене, наем, обувки, чорапи, такива неща. Като всеки друг човек имах нужда от някаква кола, нещо за ядене, разни малки удоволствия.

Като жените.

Или един ден на хиподрума.

Когато всичко е заложено на карта и не виждаш изход, дори не се замисляш.

Спрях срещу централата и слязох, изчаках да светне зелено. Пресякох. Минах през въртящата се врата. Чувствах се като парче желязо, привлечено от магнит. Бях безсилен да се съпротивлявам.

Бяха на втория етаж. Отворих вратата и ги видях. Чиновниците във Федералната сграда. Имаше едно момиче — горкичката, беше едноръка. Тя щеше да остане там завинаги. Като стар алкохолик, подобен на мен. Е, както казваха момчетата, човек трябва да работи нещо. Приемаха нещата каквито са. Робска психика.

Към мен се приближи млада негърка. Беше добре облечена и доволна от обкръжението си. Радвах се за нея. Аз лично щях да полудея на нейната служба.

— Да? — попита тя.

— Работя в пощата. Искам да напусна.

Бръкна под един плот и извади купчина документи.

— Всичко това?

Тя се усмихна:

— Ще се справите ли?

— Не бойте се, ще се справя.

8.

Трябваше да попълниш повече документи, за да напуснеш, отколкото когато постъпваш.

Първата страница беше един вид лично обръщение от началника на градската пощенска служба.

Започваше така:

Много съжалявам за решението ви да напуснете работата си в пощенската служба и... т.н., и т.н., и т.н.

Как можеше да съжалява? Та той дори не ме познаваше.

По-надолу имаше списък с въпроси.

Срещяхте ли разбиране от отговорниците? Бяхте ли в добри отношения с тях?

Отговорих с „да“

Проявявали ли са по някакъв начин предразсъдъци по отношение на раса, религия, образование или друго?

Отговорих с „не“.

Имаше и следния въпрос: *Бихте ли посъветвали приятелите си да кандидатстват за работа в пощенската служба?*

„Разбира се.“

Ако имате забележки или оплаквания от пощенската служба, моля, избройте ги на обратната страна на листа.

„Нямам оплаквания.“

Моето черно момиче се върна.

— Свършихте ли вече?

— Свърших.

— Не бях виждала някой да попълва документите толкова бързо.

— Бързо.

— Бързо? Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, какво правим сега?

— Елате, ако обичате.

Последвах задника ѝ между бюрата до едно място почти в дъното на помещението.

— Седнете — каза някакъв мъж.

Прочете документите. След известно време ме погледна:

— Може ли да попитам защо напускате? Заради дисциплинарните процедури срещу вас ли?

— Не.

— Защо тогава?

— За да градя кариера.

— Да градите кариера?

Погледна ме. До петдесетия ми рожден ден оставаха осем месеца. Досещах се какво си мисли.

— Може ли да попитам каква ще бъде тази ваша „кариера“?

— Ще ви кажа. Траперският сезон в делтата е само от декември до февруари. Вече изгубих един месец.

— Месец? Вие сте при нас от единайсет години.

— Ами хубаво, значи съм пропилял единайсет години. За три месеца лов в Байоу Лафурш мога да изкарам десет-двайсет бона.

— Какво ще правите?

— Ще залагам капани! Ще ловя ондатри, нутрии, норки, видри... еноти. Трябва ми само лодка. Двайсет процента от печалбата се дава като аренда за земята. Плащат по долар и двайсет и пет за кожа от ондатра, три долара за норка, четири за „лъжлива норка“, долар и петдесет за нутрия и двайсет-двайсет и пет за видра. Ще продавам труповете на ондатрите, които са около трийсет сантиметра дълги, за по пет цента на една фабрика за котешка храна. За одрана нутрия плащат по двайсет и пет цента. Ще отглеждам свине, кокошки, патици. Ще ловя сом. Лесна работа. Ще...

— Добре, Чинаски, достатъчно.

Сложи няколко листа в пишещата машина и затрака.

Когато вдигнах очи, съгледах Паркър Андерсън от синдиката — добрия стар Паркър, който се бръснеше и сереше по бензиностанциите, сега се хилеше мазно като типичен политик.

— Напускаш ли, Ханк? Знам, че от единайсет години заплашваш да го направиш...

— Да, отивам в Южна Луизиана и ще си карам кефа.

— Имат ли хиподрум?

— Шегуваш ли се? „Феър граундс“ е един от най-старите хиподруми в страната.

С Паркър имаше някакъв бял младеж — от невротичното племе на изгубените души. Очите на хлапето бяха замъглени от фин слой влага. По една голяма сълза във всяко око. Стоеше си вътре и не капваше. Удивително. Бях виждал жени да седят и да ме гледат с такива очи, преди да превъртят и да закрещят какъв гадняр съм. Очевидно хлапето беше попаднало в една от многото клопки и веднага бе дотичало при Паркър. Паркър щеше да спаси службицата му.

Чиновникът ми даде да подпиша още някакви документи и след това се чупих. Когато минавах покрай Паркър, той каза:

— Късмет, старче.

— Благодаря, пич.

Не се почувствах по-различно. Съзнавах обаче, че като бързо изплувал от морските дълбини водолаз, скоро ще започна да се терзая — от особен вид носталгия. Бях като проклетите папагали на Джойс. След като дълго бях живял в клетка, бях видял отворената врата и бях излетял — като стрела в небесата. Небесата ли?

9.

Испаднах в депресия. Напивах се и се валях по-пиян от насран скункс в чистилището. Една нощ дори допрях месарския нож в гърлото си и си помислих: „Полека, старче, твоето момиченце може да поиска да я заведеш в зоологическата градина. Сладолед на клечка, шимпанзета, тигри, зелени и червени птици и слънцето, огряващо главата ѝ, спускащо се бавно по космите на ръцете ти — спокойно, старче.“

Когато дойдох на себе си, бях в дневната, плюех на килима, гасях фасове в китките си, хилех се. Луд като Мартенския заек. Вдигнах очи и видях оня студент по медицина. На масичката между нас в голям буркан бе поставено човешко сърце. Навсякъде около сърцето — което имаше етикет с името на предишния собственик, „Франсис“ — бе пълно с полупразни бутилки от уиски и бира, пепелници, боклуци. Вдигнах една бутилка и погълнах ужасната смес от бира и пепел. От две седмици не бях ял. Безкрайна върволица от хора идваха и си отиваха. Имаше седем-осем щури купона, а аз постоянно повтарях: „Още пиене! Още пиене! Още пиене!“ Бях на седмото небе; те само говореха — и се опипваха.

— Да — казах на студента по медицина, — какво искаш от мен?

— Аз ще бъда личният ви лекар.

— Добре, докторе, първото нещо, което искам да направиш, е веднага да махнеш това проклето човешко сърце от тук!

— Да бе, веднага.

— Моля?

— Сърцето остава.

— Слушай, мой човек, не знам как се казваш...

— Уилбърт.

— Добре, Уилбърт, не знам кой си и как си дошъл, но искам да си вземеш тоя „Франсис“.

— Не, то остава при вас.

Сетне извади чантата си за играчки и апарата за кръвно, напомпа гумената круша и маншетът се наду около ръката ми.

— Кръвното ви е като на деветнайсетгодишен.

— Голям праз. Слушайте, не е ли противозаконно да оставяте човешки сърца наляво и надясно?

— Ще мина да си го взема. Сега вдишайте!

— Мислех, че пощата ме влудява. Сега се появявате вие.

— Тихо! Вдишайте!

— Имам нужда от хубав женски задник, докторе. Това ми е проблемът.

— Гръбнакът ви е разместен на четиринайсет места, Чинаски. Това причинява напрежение, слабоумие и често — лудост.

— Таратанци!

Не помня кога си е тръгнал. Събудих се на дивана в 13.10, в разгара на деня, и беше горещо, слънцето пронизваше щорите и огряваше буркана по средата на масичката. „Франсис“ бе останал с мен цялата нощ, киснеше в спирта, плуваше в слюзестото издихание на мъртва диастола. Мъдреше се в буркана.

Приличаше на пържено пиле. Тоест, преди да го изпържиш. Именно.

Взех го, прибрах го в гардероба и го покрих със скъсани ризи. После отидох в тоалетната и повърнах. След като свърших, се изтъпанчих пред огледалото. Навсякъде по лицето ми стърчаха дълги черни косми. Внезапно седнах и се изсрах. Хубаво горещо лайно.

Някой позвъни. Избърсах си задника, навлякох някакви стари дрехи и отидох да отворя.

— Ехо?

Беше някакъв младок с дълга руса коса, провиснала навсякъде около лицето му, и млада негърка, която се хилеше като малоумна.

— Ханк?

— Да. Кои сте вие, момчета?

— Тя е жена. Не ни ли помниш? От купона. Носим ти цвете.

— Ох, по дяволите, влизайте.

Внесоха цветето, някакво червенооранжево нещо на зелено стебло. Имаше доста повече смисъл от много други неща, само дето беше убито. Намерих вазичка и натопах цветето вътре, донесох кана вино и я сложих на масичката.

— Не я ли помниш? — попита младежът. — Каза, че искаш да я шибаш.

Тя се засмя.

— Много мило, но не сега — отговорих.

— Чинаски, как ще се справиш без пощата?

— Не знам. Може би ще изчукам теб. Или ще дам ти да ме изчукаш. По дяволите, не знам.

— Можеш да спиш у нас на пода, когато поискаш.

— Може ли да гледам, докато се ебете?

— Разбира се.

Пийнахме. Бях забравил имената им. Показах им сърцето. Попитах дали биха взели това ужасно нещо у тях. Не смеех да го изхвърля, в случай че на студента му потрябваше за изпит, или ако се наложеше да го върне в библиотеката, или нещо друго.

Излязохме и отидохме да гледаме стриптийз — пихме, кикотихме се, смяхме се. Не знам у кого бяха парите, но мисля, че младежът даде повечето, което беше добре, за разнообразие, а аз продължавах да се хия, да пощипвам мацката по задника и бедрата, да я целувам, но на никого не му дремеше. Докато има пари, и теб ще те има.

Закараха ме до нас и той си тръгна с нея. Влязох си, казах им „чао“, пуснах радиото, намерих четвъртинка скоч, изпих го, захилих се, чувствах се добре, най-сетне спокоен, свободен, парех ръцете си о късите недопушени пури, после се добрах до кревата, добрах се до ръба му, спънах се, проснах се напърно на дюшека и спях, спях, спях...

На сутринта отново беше сутрин и аз бях жив.

Може би ще напиша роман, помислих си.

И написах.

Издание:

Чарлз Буковски. Поща

Charles Bukowski

Post Office

Copyright © 1971 by Charles Bukowski

Published by arrangement with HarperCollins Publishers Inc.

Превод © Марин Загорчев

Художествено оформление © ФАМА & Z Design

© ФАМА 2013

ISBN 978-954-597-475-5

Редактор: Мария Коева

Технически: редактор Олга Стоянова

Коректор: Мария Христова

Предпечат: Николай Дъбов

Формат 60/90/16

печ. коли 14.25

ИК ФАМА

Печат СИМОЛИНИ

Цена 14.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.